Swen Hasel

Tornada de foc

Editor: ZAMFIR M. RUSU Coperta: EDITURA BOGDANA

EDITURA BOGDANA Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti Tel+Fax 223 42 46 223 42 61" 222 45 24
Comenzile se primesc la adresa editurii Bucureşti

TORNADA DE FOC
Redactor: Adriana DIACONESCU Tehnoredactare computerizată: Vivi LUNGU
Traducere de MIHAI TIBERIU

M-am întors şi am văzut sub soare că nu cei iuţi aleargă, că nu cei viteji câştigă războiul, că nu cei înţelepţi câştigă pâinea, nici cei pricepuţi bogăţia, nici cei învăţaţi bunăvoinţa, ci toate depind de timp şi de împrejurări.

(Ecleziast, IX, 11)

Un val de groază străbătu Europa. Sute de mii de călăreţi îmbrăcaţi în piei de animale, înarmaţi cu topoare de piatră, arcuri cu săgeţi de os şi suliţe de lemn ars în foc, năvăleau din câmpiile Panoniei, nimicind totul în cale. Huruitul căruţelor grele încărcate cu prada şi urletele războinice sporeau teroarea răspândită de sadicii mititei vopsiţi în culori pestilenţiale. Garnizoanele romane făcute praf se retrăgeau în grabă spre sud, lăsând Galia Transalpina pradă dezastndui. Burgunzii şi turingienii căzură primii, apoi francii din Nekar; oraşele Spire, Worms şi Mayence fiind întoarse piatră cu piatră, iar Basel, Strasbourg, Besancon, Arras, Metz, Tongres, Reims, Lyon şi Saint Quentin fiind ocupate, drumul spre Lutetia fu larg deschis.

Era primăvara anului 451, iar în fruntea cetelor de războinici huni se afla Attila, „Biciul lui Dumnezeu ", cel care timp de aproape şaptesprezece ani muncise la reorganizarea triburilor şi a armatei. înzestrat cu un extraordinar spirit exclusivist şi un simţ politic şlefuit în prizonieratul roman, *fiul regelui Mundzuk lucrase din greu pentru* a-*şi convinge poporul că hunilor li se cuvine dominaţia lumii, dovedind un uluitor har al chiţibuşurilor şi minciunilor politice, dar mai ales în a folosi timpul cu pregătiri amănunţite.*

Goana turbată a cailor se opri pe neaşteptate în faţa Parisului - vechea Lutetie - *iar Attila hotărî să ajungă la Toulouse, unde armatele romane şi vizigote reunite urmau să facă joncţiunea. După câteva luni de campanie victorioasă în Galia, politica războiului fulger iniţiată de Attila avea să dea faliment. în luna iunie, el greşeşte şi primeşte lupta cu legiunile bine instruite conduse de generalul Aetius şi cu trupele vizigote puternic* înarmate ale regelui Teodoric I.

Tactica superioară a acestora a dus la înfrângerea şi decimarea hunilor pe Câmpiile Catalaunice, între Gens şi Troyes. Salvat de politicieni, Attila se reorganizează din nou -instruind armata cu cele mai moderne metode de *luptă şi înzestrând*-o cu echipament de calitate - *şi porneşte o nouă campanie, de data asta prin Italia, unde eşuează lamentabil, şi revine în Panonia cu armata distrusă. Optimist incurabil, dominat puternic de iluzia smintită că va conduce lumea, el va trece încă o dată la reorganizarea hoardelor, hotărât să atace de data asta Imperiul de Răsărit, însă moartea*

sa împiedică acest nou atac, salvând astfel de la o dispariţie sigură poporul hun.
La o mie cinci sute ani după aceste întâmplări, un soldăţel bădăran, îngâmfat şi obraznic, se apleacă deasupra hărţii ce oglindea campania din răsărit şi pune degetul deasupra unui „ieşind" al trupelor ruseşti, ce purta numele de Kurţkorel. Acest gest avea să declanşeze în curând cea mai ciudată şi fatidică luptă din întreg războiul. O.K. W-ul a dat numele de cod al operaţiunii „Zitadelle ", iar pregătirile şi obsesia pentru amănunte a germanilor conduşi de Hitler vor avea un deznodământ de o asemănare halucinantă cu cel a „ înaintaşului" său Attila.

URSUL PĂCĂLIT

— Hai, mototolule, mişcă odată! şopti Mărunţelul şi, în următoarea secundă, mă expedie cu un şut bine plasat, prin deschizătura îngustă şi plină de aşchii.
Am aterizat ca o minge de cârpă, în interiorul uscat, încercând să-mi dau seama după miros unde mă aflu. Bezna era totală, iar picioarele îmi dârdâiau de spaimă. „Dumnezeule, ce tâmpit am putut să fiu când m-am înhăitat cu demenţii de Portta şi Mărunţelul!"
Deci, cum am ajuns eu în situaţia de a lua parte la un jaf xtrem de periculos?
Regimentul nostru se afla pentru refacere în regiunea Lemberg din Polonia, unde se afla şi fieful brigăzii SS a lui Kaminsky. Tot ce mişca în teritoriu se afla sub controlul acestui Brigadefiihrer, de o cruzime inimaginabilă, protejat al Reichfuhrer-\x\\x\ Himmler. La graniţa de sud acţiona un alt produs de coşmar al regimului lui Adolf, şi anume Dirlewanger, în a cărui brigadă îşi petrecuse un scurt stagiu şi Mărunţelul, de ajuns pentru a sări în sus ca un turbat când îşi amintea de ei. în acest ţinut al morţii şi groazei, funcţiona un imens poligon de încercări al SS-ului, învăluit în mister. Aici urma să fim dotaţi cu cele mai noi modele de tancuri pe care trebuia să le asimilăm în condiţii reale de luptă. Locotenentul Löwe, comandantul nostru de companie, sătul de figurile pe care le suporta, ne lăsase pe mâna plutonierului, Bär Wikovsky, fost căpitan în SS Das Reich, o lichea de o pungăşie care l-a făcut să pălească de ruşine pe Iosef Portta, aliat în disperare cu magazionerul-şef Wolf. Se zvonea că cei doi se întreceau în rapoarte machiavelice destinate atât OKW-ului, cât şi înaltului Stat-Major Aliat şi Crucii Roşii, ca să ne izbăvească de această calamitate căzută pe

capul nostru. în cele din urmă, au ajuns să se milogească de Mărunţel şi Mercenar, pentru a lua legătura cu SS-iştii lui Dirlewanger să-i facă felul. Drept răspuns, Bär a uns cu vaselină stâlpul pe care Mărunţelul obişnuia să evadeze din cazarmă pentru a da o raită la bordelurile din împrejurimi şi l-a aşteptat împreună cu boxeriţa lui, căţeaua pocită Walkyria. în miezul nopţii, când să atingă pământul, Mărunţelul s-a trezit muşcat năprasnic de fese şi două ore încheiate s-a tot căţărat, şi a alunecat spre fălcile fiarei, sculând în picioare toată unitatea cu zbieretele sale. Când, în cele din urmă, Walkyria a răguşit de atâta lătrat, plutonierul s-a retras tăcut, lasându-l pe vlăjgan leşinat la baza stâlpului. Intendentul Wolf a trebuit să prepare potăii un amestec cu miere din rezerva sa strategică de ouă, pe care Portta i-a servit-o umil în castronaş.

— Iisuse, şopti Wolf, ai observat că ciobăneştii mei au fugit în fundul cazarmei?

— Ai dreptate, camarade. De mult n-am mai văzut o asemenea scârbă de javră. Bietul Creuzfeldt! oftă el, privind căţeaua tigrată care hălpănea pofticioasă, stropindu-l cu amestecul lipicios.

— Trebuie să recunosc, rosti plutonierul Bär Wikovsky, că n-am văzut un asemenea antrenament nici în cele mai tari unităţi SS. Mâine dimineaţă o să scot întreg plutonul 2 la instrucţie. Se pare că aici am de-a face cu soldaţi adevăraţi şi vreau să mă conving. Noapte bună, domnilor! îngână el cu voce stinsă şi dispăru agale, urmat de Walkyria băloasă.

De uimire, lui Portta îi căzu falca, în timp ce Wolf se tăvălea pe jos de râs.

—- Wolf, încetează! hohoti disperat. Trebuie urgent să inventăm ceva. îţi dai seama că nimeni nu este în siguranţă atâta timp cât parşivul ăsta nenorocit se află printre noi!

Un fluierat strident ne trezi în zori. Priviri încărcate de ură îl scrutau pe Mărunţelul care ridică nevinovat din umeri. Heiden îi scăpă o labă din greşeală lui Portta.

— Aşa e la înghesuială, se scuză el.

— Du-te-n mă-ta, ăsta tot ne-ar fi regulat până la urmă!

— Ne aduci numai ghinioane, cimpanzeu nenorocit! şuieră Moşul. Tu ne-ai băgat în rahatul ăsta, tu să ne scoţi!

Wikovsky se dovedi un maestru incontestabil al fluierului. Fără să scoată o vorbă, ne-a făcut să ţopăim ca nişte draci în agheazmatar, şi iată-ne echipaţi complet pe terenul de instrucţie. Pentru o clipă, lăsă să-i scape dintre buze micul monstru argintiu cu fir roşu-alb-negru, ca apoi să-l înhaţe din nou şi să ne expedieze cu un şuier prelung direct în infern. O jumătate de oră, şi din echipamentul nou-nouţ s-a ales praful. Am urcat şi am coborât pe scările duble de fier de atâtea ori, încât nici n-am simţit cum am rămas fără

degete sub bocancii ţintuiţi. Biuta înaltă de douăzeci de metri a fost un fleac când am atacat-o murdari de noroiul pestilenţial al canacului acoperit cu sârmăghimpată. Ca nişte mumii zburătoare mânate de fluiere cristaline, n-am lăsat un fir de iarbă în picioare. Mărunţelul era tot timpul în frunte, indestructibil ca o locomotivă bine gresată. Deodată, Portta se opri spre stupoarea generală şi, stând într-o impecabilă poziţie de drepţi, urlă răguşit:

— Gata! Ajunge! Suntem tanchişti de elită, nu pifani nenorociţi! Dacă ai ceva de împărţit, fă-o cu mine!

— Domnule! şopti Bär.

— Domnule! orăcăi Portta.

— Ei da, aşa mai merge, ai fi putut să precizezi chestia asta de la început fără să-i târăşti pe bravii tai camarazi în rahat.

Am crezut că Portta o să explodeze, dar se calmă ca prin minune şi faţa lui ascuţită de vulpe se lăţi într-un zâmbet obraznic.

— Portta, zise Bär, mijind ochii, eşti cel mai rău individ pe care l-am întâlnit vreodată. De când am sosit aici, mă tot împiedic de tine şi amicii tăi. Vezi, sunt dezarmant de sincer, deci trebuie să-mi promiţi un lucru.

Portta făcu ochii mari, tot plutonul îşi ţinea răsuflarea. O asemenea confruntare nu se mai pomenise.

— Atâta timp cât vom sta aici, urmă el, laşi la o parte orice afacere, altfel o să ne hârjonim în fiecare dimineaţă. Şi nu uita rapoartele către statul-major.

— Ce pezevenchi plutonierul ăsta! râse Sevilla.

Bär se prefăcu că nu-l aude şi ordonă Moşului să preia conducerea, nu înainte de a ne avertiza să ne prezentăm impecabil la micul dejun. Portta încheia plutonul, rânjind ciudat, comportamentul afişat stârnind unele îndoieli asupra integrităţii sale mintale.

Ajunşi în dormitor, am tăbărât asupra recruţilor, cărora le-am împărţit echipamentul să-l cureţe, altfel ar fi fost imposibil să ne prezentăm la masă şi la raport, iar noi ne-am năpustit la duşuri. Portta a avut timp să treacă chiar şi pe la frizer.

— Ce-ai acolo? se interesă Mercenarul, printre îmbucături.

— Nu e treaba ta, Mergi-sau-Crapă, mormăi Portta, m-am lămurit ce soi de camarazi am!

— Nu e cazul să ne acuzi pentru neputinţa ta, Cul-Bariolé \ Odată trebuia să ţi se înfunde.

— Rahat marocan!

— Gura! îi potoli Moşul. Şi, apropo, continuă el, arătând cu lingura spre pachet, dacă pui la cale vreo porcărie cu dinamită, vei fi sugrumat în

somn. SS-istul ăsta e o piază rea. Are încă pe cineva care îl susţine. Ai noroc că tărăboiul n-a ajuns la Chiorul.

— Moşule, se smiorcăi el, mă ştii ca am apucături de gangster? Nu-i decât o carte din biblioteca bărbierului Zwaig...

Heiden izbucni în râs, făcând un semn la tărtăcuţă, pe care l-am aprobat în unanimitate.

— Trebuie să ştii să pierzi o bătălie pentru a câştiga un război, rosti Portta, arţăgos, şi ridică în aer un deget uscăţiv. Creutzfeld, urmează-mă la infirmerie, am o durere de măsele îngrozitoare.

Apoi dispăru fără să ţină cont de chicotelile răutăcioase ale celor din jur.

In următoarele zile se închise în sine, părând înfrânt definitiv de vicleanul plutonier. Putea fi zărit din când în când alături de Mărunţel, buchisind cartea împrumutată de la frizer. Găliganul îl ascultă atent, dând aprobator din cap. Nimeni nu reuşea sub nici o formă să afle ce soi de carte putea să-i acapareze în asemenea hal pe cei doi analfabeţi. Zwaig era mut şi surd la toate rugăminţile, ocărându-l chiar şi pe Mercenar, prietenul sau cel mai bun, care nu stoarse de la el decât un singur lucru: era supărat nevoie mare, căci îi dispăruseră unele dintre cele mai bune scule de frizat. Presupunerile se aflau într-un punct mort, ba, mai mult, Portta îi uimi pe toţi când fu zărit în compania lui Jérôme K. Jérôme, noul bucătar personal al lui Wolf, un om de o cultură şi un rafinament cu adevărat franţuzeşti. Ce dracu' caută vulpoiul la bravul cavaler al oalelor, care perora savant cu accentul său parizian, ca apoi să dea fuga şi să raporteze entuziasmat Mărunţelului? Era un mister, mister sporit de avansurile şi dulcegăriile acestuia la adresa Walkyriei. La început speriată de figura gorilei, biata căţea rămase blocată. Apoi, amintindu-şi cu cine avea de-a face, îl fugări prin tot poligonul, dar Mărunţelul era şmecher, îşi fixase deja câteva locuri în care să se urce pentru a scăpa de fălcile boxeriţei, pe care încerca să o liniştească, şoptindu-i cuvinte de alint. Cert este ca într-o bună zi, ori obosită, ori scârbită, Walkyria sfârşi prin a-l accepta în preajma ei, mai ales că bruta avea tot timpul buzunarele pline de bunătăţi. Mărunţelul încheiase astfel victorios un triunghi al dragostei, în care se dovedi, nu o dată, că o femeie sau un bărbat nebăgaţi în seamă cum se cuvine de ai lor, puteau pica uşor pradă presupuselor atenţii.

Aşteptam cu toţii ca de-aici înainte drumul spre escapadele nocturne ale camaradului nostru să fie deschise pentru totdeauna, spălând astfel durerea pricinuită de stâlpul ruşinii, dar nu se întâmplă absolut nimic. Creutzfeld îşi vedea cuminte şi sârguincios de îndatoririle sale, ca ultimul recrut naiv. Pariarăm unul la sută că Bär Wikovsky urma să fie otrăvit cu vreun fel de mâncare rafinată, după reţetele lui Jerome, ştiut fiind ca Portta era şi el un

maestru neîntrecut în arta culinară. Moşul era convins însă că Mărunţelul pregătise o maşină infernală dintr-o rachetă de Nebelwerfer pe care o va plasa în patul duşmanului. Plutonierul mirosise şi el ceva, dar lipsa de atenţie, pe care cei doi o afişau, îl linişti rapid şi se întoarse la afacerile lui cu SS-iştii din zonă.
Dar iată că atacul se declanşa într-o frumoasă noapte de primăvară când trilul privighetorilor fu sfâşiat de un răget oribil. Toata Compania a 5-a sări în picioare, îngheţată de spaimă. Plutonierul Bär trecu precum o nălucă, doar în izmene, cu părul răvăşit. în urma sa, alerga chelălăind o creatură hilară, ce nu putea fi asemuită cu nimic din ceea ce ştiau oamenii. Să fi fost un duh urât ivit din mlaştinile poloneze sau o stafie pusă pe şotii? Alarmat de balamuc, colonelul apăru în fugă, lipăind din papuci, cu halatul de mătase vieneză fluturând ca un drapel, şi holbă ochii cât cepele.
— Sfântă Fecioară din Kazan! Löwe, ce Dumnezeu e chestia aia?
— Cred că e plutonierul Wikovsky, domnule, răspunse el, somnoros. Dar, în următoarea secundă, sări ca ars şi se ascunse în spatele ofiţerului, ferindu-se din calea reptilei cu ochi strălucitori.
— Ce sector e asta? gâfâi colonelul, bănuitor.
— Plutonul 2, zise el, luminându-se. Beyer! Să vină Beyer! Moşul se înfiinţa repede, urmat de staff-ul său.
— Ei, iată-vă, zise rânjind Chiorul. Pentru numele lui Dumnezeu, ce e circul ăsta? Mobilizaţi-vă şi prindeţi arătarea care aleargă pe-aici!
— L-am prins deja, domnule, zise Sevilla, gâfâind din greu, şi-l împinse pe Bär din spate.
— Blöm, cine e maimuţa asta în călduri? spuse el, chicotind.
— Plutonierul Wikovsky, fost căpitan în iubita Divizie 44 Das Reich, locţiitorul comandantului de companie, locotenent Löwe, domnule!
— Drepţi, plutoniere! Nu te mai întreb ce se întâmplă aici, vreau doar să ştiu dacă ai vreo legătură cu toate astea.
— Trebuie să fie ceva pus la cale de nenorociţii ăştia de caporali Portta şi Creutzfeld, bâigui el cu spume la gură.
— Ai putea să juri? se răsti colonelul Brown, ţintuindu-l cu unicul său ochi, care te băga în răcori.
— N-amă vei face asta fără să mai scoţi tot plutonul în ligon sau fugind ca nebunul în toiul nopţii. Şi încheie-te la copcă! Bär duse mâna la gât, spre hazul celor din jur, dar nu găsi
ulerul vestonului. O transpiraţie rece îl năpădi instantaneu.
Colonelului ăstuia îi ardea de glume în faţa subordonaţilor! Dinspre dormitoare se înălţa un imens hohot de râs. Mercenarul trecea ţinând în lesă ştima de culoare cadaverică. Animalul se smuci vesel şi latră răguşit.

Drace! Bär se rezemă de perete, cuprins de ameţeală. în faţa sa era draga lui Walkyria, tunsă chilug cu atâta artă, încât nu avea un fir de păr nici în dreptul ţâţelor, nici în urechi, nici sub coada boantă, pe care o ţinea ridicată cu mândrie.
Chiorul îşi ciupi nasul, abţinându-se cu greu.
— Beyer, unde sunt caporalii Portta şi Creutzfeld?
— Unul e la infirmerie, iar altul în subordinea supra-intendentului Wolf, împreună cu soldatul Hasel, domnule!
— Să-i trimiţi la mine îndată ce apar! Löwe, urmează-mă şi faceţi ceva cu bietul câine, ordonă el, arătând spre Walkyria. Cuţu, cuţu! Frumos câine...
îl gâdilă sub bărbie, apoi, brusc, scoase o oglindă cazonă din buzunarul halatului şi i-o arată. Reacţia fu de neimaginat. Cu un chelălăit jalnic, potaia sări în sus şi se refugie între picioarele Mercenarului, dârdâind de spaimă. Cu un bufnet sec, plutonierul Bär căzu jos leşinat, iar Chiorul fu cât pe ce să crape de râs, sub privirile serioase ale locotenentului Löwe.
*
— Hei, Swen, dobitocule! mă trezi Mărunţelul din reverie. Ce dracu' faci acolo! Deschide odată uşa!
Am riscat aprinzând lanterna şi, dintr-un salt, iată-mă lângă uşa ferecată prin interior cu un zăvor de fier în diagonală. Nici un lacăt. Uşor, fără să fac nici cel mai mic zgomot, am dat bara la o parte. Mărunţelul intră ţanţoş şi slobozi un râgâit care reverberă în adâncul hardughiei.
— Floare la ureche, zisei el, bătându-mă pe spate. Portta are dreptate, potlogarii lui Kaminsky trebuie să doarmă pe
undeva beţi morţi!
— Ochii mici! comandă Portta, şi acţiona un întrerupător.
O lumină chioară invada locul şi în faţa noastră se înfăţişă chiar peştera lui Ali-Baba. Un amestec de lucruri furate sau confiscate, a căror simplă enumerare era imposibilă. Cei doi alergau extaziaţi, de colo-colo, cotcodăcind ca găinile în vârful grămezii.
— E de neimaginat o asemenea hoţie! zise Portta cu răsuflarea tăiată. Un jaf de asemenea proporţii n-am văzut în viaţa mea! Ce bandiţi!
— Trezeşte-te, amice, îl apostrofă Mărunţelul. Bandiţi mai mari ca în armata lui Adolf n-ai să vezi niciodată. Au jefuit un sfert din lume şi noi sărim ca proştii într-un rahat de magazie. Să luăm ce e de luat şi s-o întindem.
Mă grăbi să-l aprob întocmai, dar cu Portta nu era de glumit, mai ales când ridica un deget.

— Uşurel, păduchioşilor, avem o înţelegere! Să facem treaba aşa cum trebuie. Punctul unu: eu voi tria marfa, în aşa fel încât să-i doară profund când or să vadă lipsa. E punctul meu forte. Punctul doi: Mărunţelule, vezi ce se întâmplă cu garda. Să nu-i adormi de tot, avem nevoie de ei în calitate de martori. Punctul trei: Swen, dă fuga şi adu cel mai mare camion din parcul lui Wolf, şi să nu dea sfântul să nu te întorci într-o jumătate de oră, că te castrez cu mâna mea.

— He, he, he..., în felul ăsta, Mercenarul o să aibă câte un bun amic! behăi Mărunţelul.

— Gura, tembelule şi treceţi la treabă, că acu' se crapă de ziuă!

Nici nu ştiu cum am ajuns la Wolf, căruia am încercat să-i prezint situaţia cât mai colorat. O rumoare ajunse la mine dinspre cazarmă, semn ca scenariul lui Portta funcţiona perfect. Wolf se hotărî deodată să transfere tot depozitul, şi abia l-am potolit explicându-i în culori sumbre că nu era de glumă cu SS-işii lui Kaminsky. în sfârşit, am obţinut camionul, un Mercedes uriaş cu trei punţi. Timpul trecea ca fulgerul, aşa că am demarat în trombă spre depozitul care mă aştepta cu porţile larg deschise.

— Prinde asta, îmi zise Portta, aruncând o cagulă.

Am observat că era îmbrăcat cu una dintre uniformele de călărie ale lui Bär. Iisuse, ce-i trecuse prin cap!?

Paznicii depozitului, bine tăvăliţi de Mărunţel, aşteptau aliniaţi. Matahala îi ameninţa dintr-un colţ cu o puşcă-mitralieră Brenn. Un trabuc uriaş, care fumega ca un horn, ieşea prin gaura cagulei.

— încărcaţi, căcăcioşilor! răcni Portta, agitând un satâr uriaş. Altfel, vă jupoi de vii! Bîstrie, bîstrie!

Cei şase năvăliră imediat, golind cu o viteză uluitoare rafturile indicate de plutonierul smintit. încărcau cu o iuţeală care vădea un antrenament solid în acest sens. în fine, Portta se declară mulţumit şi îi lăsă să pice epuizaţi, după care îi legă fedeleş. Cu mâinile în solduri, le zise arogant:

— Ascultaţi, prostănacilor! Nişte lepre ca voi n-au ce căuta în elita armatei germane. SS-ul ar trebui să vă scuipe ca pe nişte avortoni nenorociţi! Aţi înţeles, sclavilor! mugi el. Panimaieşi?

— Brigadeführer Nikolai Kaminsky o să vă găsească şi în gaură de şarpe şi atunci o să vă rugaţi să nu vă fi născut. O să vă mâncăm milimetru cu milimetru, şi nici Satana n-o să vrea să vă scape!

— Ei, nu mai spune! strigă Portta dement, şi cu o lovitură rapidă de satâr îi reteză nasul. Mai are cineva vreo idee?

SS-iştii ucraineni, stropiţi de sângele camaradului, tăceau mâlc. Ne-am cărăbănit urgent, adăpostindu-ne în fieful lui Wolf. Portta şi-a reluat postul din infirmerie, iar eu cu Mărunţelul am intrat în gardă la parcul auto. Ce

avea să urmeze era uşor de ghicit. Nici n-a apucat să se dezmeticească bine şi plutonierul Bär Wikovsky s-a trezit transferat în brigada lui Kaminsky, la ordinul direct al Reichfuhrer-\x\\x\ Himmler şi trimis să lupte împotriva partizanilor din mlaştini. Se zvonea că şeful său de pluton, un sergent fioros, fără nas, se întrecea în fantezii cazone şi avea grijă ca nu cumva să-l lase să moară prea repede.
Deşi constituia o forţă colosală la începutul anului 1943, raportul de forţe pe Frontul de Est se răsturnase în defavoarea Germaniei. Ea deţinea aici peste cinci milioane de oameni, cincizeci şi patru de mii de piese de artilerie, trei mii de avioane şi cinci mii opt sute de blindate, faţă de şase mii cinci sute de milioane de luptători, nouăzeci şi opt de mii opt sute de piese de artilerie, opt mii de avioane şi nouă mii şase sute de blindate. Din toamna lui '42, Fuhrer-w/pierduse în Rusia mai mult de şapte sute de mii de oameni. Ridicându-se din pulberea Stalingradului, ruşii traversaseră Doneţul şi se îndreptaseră spre Harkov, pe care l-au ocupat la 16 februarie, fiind la un pas de a tăia în două armatele lui Kleist şi Manstein de restul trupelor germane. Dar, de data asta, timpul a ţinut cu naziştii. Dezgheţul timpuriu din a doua jumătate a lunii i-a împiedicat pe ruşi să menţină aprovizionarea, dând posibilitate lui Manstein, care se regrupase pe Nipru, să contraatace, respingând forţele inamice la sud-est de Harkov, pe linia Doneţului. Cum au reintrat în oraş, trupele SS din Leibstandarte au măcelărit două sute de răniţi aflaţi în spital şi au incendiat clădirea în semn de răzbunare, pentru Stalingrad. Bătălia pentru oraşele înconjurătoare era atât de acerbă, încât oamenii nu mai ştiau ce drapel va flutura a doua zi pe clădiri. Oricum, fluxul „ciumei roşii" părea stăvilit. Partea proastă, ca şi în cazul inamicului, era aprovizionarea, dar şi pierderea supremaţiei aeriene. Lăudărosul de Goring nu reuşise să pună pe picioare o armă strategică, pe măsura lungimii distanţelor; bombardierul Junkers 88 era încă cel mai bun la această dată, iar transportul, care se baza în mare pe desuetul dar rezistentul trimotor Junkers 52, după falimentul de la cotul Donului, era şi mai jalnic. Excelentele avioane de vânătoare La 5 şi Mig 3 luptau pe picior de egalitate cu cele mai noi modele germane, iar numărul tinerilor piloţi ruşi care luptau cu fanatism creştea de la o zi la alta, copleşind superioritatea germană. In aceste condiţii, terenul rămânea tot mai des pradă avioanelor de asalt şi bombardament rapid, care atacau nestingherite marile unităţi de blindate.
Dragele tancuri ale lui Adolf! Fiihrer-u/ nu a vrut niciodată să accepte că tehnica germană se afla pusă în inferioritate, alimentând astfel, spre norocul inamicului, aroganţa tehnicienilor lui Krupp, conduşi de Ferry Porsche, un inginer fantastic de altfel, dar bun într-o fabrică de autoturisme. O dată ce

producţia a fost lăsată pe mâna lui, armata a fost potopită cu o droaie de tancuri ciudate, astfel încât tot bătrânele P2 KW III şi IV, alături de autotunurile pe şasiu de Skoda 28 T, au rămas maşinile de bază ale armatelor de tancuri.

POLIGONUL MORŢII

Primăvara a izbucnit exuberant, peste noapte. într-o dimineaţă, cazarma sordidă s-a umplut de mireasma pădurii înflorite. Verdele crud s-a amestecat cu valuri de roşu, roz şi alb, iar streşinile cenuşii fremătau de zborul şi gălăgia rândunelelor în luptă cu vrăbiile oploşite prin cuiburi încă din timpul iernii. Roiuri de albine brăzdau, aparent haotic, aerul pur, încărcate cu polen. Dar nu trebuie să vă lăsaţi înşelaţi de peisajul feeric. în această regiune blestemată de Dumnezeu, dincolo de mărăcinii înfloriţi şi gardurile triple de sârmă ghimpată, verdele şi cerul pur nu-şi au locul. Atmosfera duhneşte a benzină şi motorină arsă, iar pământul se cască brăzdat hidos de şenilele tancurilor şi de craterele proiectilelor. Ciripitul păsărilor este acoperit de urletul motoarelor solicitate la maximum, iar carcasele tancurilor ruseşti sar în sus precum cutiile de conserve lovite cu pietre. Patru monştri tencuiţi cu ciment, fără însemne, aleargă vijelios pe şenilele lor late, muşcând pământul reavăn. Execută o voltă, perfect sincronizate, atacând biuta pe nişte grinzi de beton închipuind un pod. Betonul se sfărâmă pur şi simplu, precum biscuiţii, dar nimic nu poate opri goana nebună a blindatelor.

— Doamne, grohăi Mărunţelul, molfăind un trabuc pe măsura proiectilului uriaş, pe care tocmai îl încărca, abia aştept să-i trăsnim pe rusnaci cu chestia asta!

Alungă o albină rătăcită în turelă şi închise culata tunului de 88. Am urcat cu o uşurinţă extraordinară panta de aproape 38 de grade, ţâşnind ca o rachetă în vârful biutei. Maşina ateriza perfect, suspensia era excelentă, iar motorul trăgea ca un uragan. Cutia blindată şi turela plată asigurau un spaţiu enorm faţă de înghesuitele P2 KW IV, iar vizorul opto-electric, prin manşonul căruia priveam, asigura o vizibilitate ireală. Ne aflam în interiorul iluminat cu albastru al unui T VI Tiger de cincizeci şi şapte de tone, manevrat cu abilitate de Portta. Deodată, am rămas uimit. Patru tancuri T-34, vopsite în negru, se zăreau venind în trombă. Am închis ochii şi i-am redeschis, dar erau tot acolo, mărindu-se în vizor.

— Drace! Ce-o fi asta? Atenţie, Swen, mă avertiză Moşul. Heiden bloca la repezeală trapa, tocmai la timp, căci unul

dintre T-uri ne mirui cu un proiectil pe care l-am încasat în • bot. Am luat în vizor baza turelei, unde ştiam punctul slab, şi am tras fără ordin. Turela rusului zbură cât colo, în timp ce tractorul continua să vină direct către noi.
— încărcat, mă anunţă Mărunţelul sec. Adolf nu vrea fuduliile !
— Lasă-1, şuieră Portta, îl fac chisăliţă!
Celelalte tancuri T-34 ardeau, deja lovite de coechipierii noştri. Ripostaseră cu măiestrie şi foarte rapid, dar fără nici o şansă în faţa tunurilor de 88 şi a blindajului frontal de 150 mm. T-ul fără turelă intră într-o pâlnie de obuz şi, spre hazul nostru, Portta trecu în viteză peste el.
— Asta e bună ! zbieră Moşul. Dă-i gaz, Portta, ticălosul s-a luat după noi !
— Ăsta ori e dracu' gol, ori e scos din vreun sanatoriu!
— Asta e de alaltăieri, de când am pârlit echipajul Sturmscharfiihrer-ului Wessel, o promoţie nenorocită ! Voi, însă, v-aţi mişcat extrem de repede.
întinse mâna către Portta
— Căpitan Zaiţ, şeful grupei! Am înţeles că putem face o înţelegere...
Dincolo de biută, lupta creştea în intensitate. Trosnetul cumplit al tunului de 122 şi huruitul motoarelor sparte îţi făceau părul măciucă. Cunoşteam aceste tancuri „Iosif Stalin" din calea cărora trebuia să fugi în grabă. Trombe negre de fum marcau maşinile distruse, şi se putea face marcajul, întrucât culoarea ruşilor era mai închisă de la motorină, iar cea alor noştri mai decolorată de la benzină.
— SS-iştii v-au cam scărmănat, rânji Portta.
— Stai liniştit, habar n-ai ce rapizi devin băieţii noştri când e-vorba de fugă. Uită-te la ăştia, ţi se pare că suferă vreunul? De o jumătate de an, intră în poligon ca în atelierul de croitorie. S-au cam tâmpit, ce-i drept, dar din pricina şocurilor, nu de frică.
— Ruleta rusească! behăi Mărunţelul, care smulse de la spate marele său revolver Nagan.
Roti butoiaşul pe mânecă şi trase în fruntea căpitanului. Percutorul plesni sec, dar Zaiţ sorbi din cafea, fără să clipească o secundă.
— Ne jucăm de-a tiribomba sau discutăm? Acu' or să ne cheme înapoi!
Moşul interveni, în sfârşit, şi împreună cu ruşii am pus la punct un plan de a ne proteja la viitoarele noastre întâlniri, căci, din câte ştiau ei, ne erau sortiţi drept cobai pe toată durata antrenamentului. în schimb, noi urma să-i scoatem la bordel, iar Portta să-i rezolve cu mesele şi pileala: Wolf îi era dator cu expedierea lui Bär Wikovsky, aşa că, în ideea aranjamentului, se

părea ca vom avea o lună liniştită. Plosca se golise, iar Viktor ceru alta, repede scoasă la iveală de oamenii săi.
Un motor se auzea în crescendo şi pe buza dealului apăru un monstru sinistru. Privirăm către ruşi.
— E de-al vostru? Moşul privi prin binoclu.
— Iisuse, ce matahală!
Zaiţ duse mâna streaşină şi declară că ruşii n-ar construi niciodată aşa ceva. încet, încet, blindatul, care se dovedi a fi un autotun, se apropia de noi. în vârful giganticei cutii blindate, se zăreau Chiorul şi Greise. Zdrăngănitul şenilelor încetă, iar Greise ni se adresă arogant:
— Bravo, stăm la taclale cu suboamenii, Feldwebel\
— Sturmbann-u\e, oamenii ăştia ne ajută să evaluăm datele tehnice, răspunse Moşul, rânjind, aprinzând vechea lui pipă.
Chiorul, vădit iritat de prezenţa lui Martin Greise, părăsi maşinăria aia drăcească şi ţopăi de câteva ori pentru a-şi dezmorţi picioarele. Se îndreptă pieziş către noi şi ne aruncă din colţul gurii:
— N-am nici un amestec în tot rahatul ăsta, aşa că să n-aud o vorbă. Situaţia e şi aşa nasoală. Se aşteaptă nişte rapoarte foarte pertinente din partea voastră.
Trase o duşcă din plosca uriaşă, iar Mărunţelul îi întinse un trabuc cu tutun „Virginia". Ruşii erau uimiţi...
— Şi ce-aţi constatat? urmă Greise.
— Una la mână, se băgă în vorbă Portta, Jagdpanzer-ul vostru nu are în dotare o mitralieră-două pentru a vă apăra de infanterişti. Doar nu-ţi imaginezi că pe front e ca la poligon! Habar n-ai câte drăcovenii „arzătoare" au rusnacii în pălărie când vine vorba de autotunuri. A doua la mână: trotinetele astea sunt cam puturoase pe lângă T-34, iar motoarele se încing al dracului. Trei la mână: inginerii ăştia, care văd că au început să se dezmeticească în sfârşit, ar trebui să monteze o mitralieră antiaeriană pe turelă. Ruşii au aşa ceva pe toate rablele, şi ţi-o jur ca sunt foarte eficiente.
Greise rămase năuc, dar, fiind avertizat cu cine are de-a ace, se feri să riposteze, spre încântarea generală.
— Mda, mormăi el, pleoştit. Aştept un raport complet. Mergem, colonele?
— Mersi, mă întorc cu oamenii mei, i-o întoarse Chiorul şi, fără să mai aştepte, se caţără pe tancul nostru. Beyer! La posturi!
Am îmbarcat şi ruşii, mai puţin pe Creutzfeld, care, mânat de o curiozitate nebună, a sărit din două mişcări alături de Greise, agăţându-se ca o maimuţă de uriaşa ţeava a tunului de 100 mm. Servanţii îi făcură loc în spatele culatei. Mărunţelul căută spre magazia de muniţii.

— O băşină din asta l-ar azvârli din pat pe tătucul Iosif.
— Ba bine ca nu! se învioră subit Sturmbannfuhrer-\x\. Ce părere ai?
— îmi daţi voie, zise vlăjganul şi înhaţă unul dintre proiectilele aurii cu o forţă demnă de Goliat.
îl împinse cu fruntea lui îngustă şi armă culata spre extazul SS-iştilor.
— Punct de ochire la dreapta, zise, arătând spre unul dintre T-urile care ardeau mocnit.
Greise dublă ordinul şi monstrul pivotă pe o şenilă, apoi regla asieta din galeţi, căci se părea ca obuzierul avea o montură fixă. Servantul trase, şi tancul dispăru într-un nor de ţăndări care zburătăceau pe lângă noi.
Mărunţelul chiui fericit, bătându-se peste pieptul sau de oţel, iar Greise îl asigură că, oricând va dori să termine cu disciplinarul, va avea un loc în SS Totenkopf.
— Ce cretini! zbieră Heiden, indignat. Maimuţa asta urlătoare şi-ar găsi un loc bine meritat printre reduşii de la SS! De altminteri, n-ar fi prima dată!
— Mărunţelul nu va îndrăzni în veci să ne părăsească, spuse Moşul, care comandă plecarea, apoi se puse pe sporovăit cu Chiorul, încercând să obţină câteva informaţii.
Colonelul ne asigură, spre disperarea noastră, că nu vom fi trimişi nici în Italia, nici în Franţa sau Olanda, cum speram noi n naivitatea noastră, ci tot în est, unde se cocea un mare buboi. După iarna de la Stalingrad, din care abia scăpaserăm, o asemenea idee ne zbârlea părul.
Nici unul dintre noi nu scăpase zdravăn din luptă şi retragerea blestemată, iar nopţile ne erau încă bântuite de coşmaruri teribile, cu excepţia Mărunţelului, în al cărui creier nu era loc de frică sau căderi psihice.
Se născuse luptând sub o formă sau alta şi funcţiona cu o exactitate de ceasornic. Trecuse prin greutăţi de coşmar, începând cu viaţa de familie, închisorile şi lagărele cele mai dure: brigada lui Dirlewanger, unde reuşise să îngrozească şi pe psihopaţii declaraţi oficial, şi sfârşind cu plutonul nostru, unde găsise un nesperat liman. Culmea era că şansa de a face aşa ceva i-a fost dată de un regim brutal ca şi el, altminteri ar fi sfârşit spânzurat la Torgau. Respectul impus brutelor din SS era atât de mare, încât iată-l venind ţanţoş, alături de un maior diliu, într-una din creaţiile fantasmagorice ale armurăriei Reich-ului. Gaşca pestriţă pe care o alcătuiau a aterizat în fieful supraintendentului Wolf, unde bucătarul-şef Jerome K. Jerome şi caporalul-şef Iosef Portta s-au dedat la o adevărată isterie culinară, alimentată cu băuturi din magaziile lui Kaminsky. Cheful grobian nu ne-a împiedicat, ca de obicei, să fim în poligon a doua zi, unde am testat modele noi de armament uşor. Un pistol automat P-38 de 7.62 mm,

compatibil cu muniţia rusească, care i-a căzut imediat cu tronc Moşului, şi un model de lansator cu reacţie antitanc extrem de eficient.
La sfârşitul unei săptămâni de lucru intense, colonelul a sistat munca, urmând să trecem la rapoarte. Era şi timpul să luăm o pauză, căci nu mai auzeam bine de atâta muniţie trasă, iar Mărunţelul sughiţa întruna ca urmare a şocului primit în plin de o grenadă antitanc. Măgădăul zburase prin aer cam două sute de metri, aterizând dincolo de gardul triplu şi fusese găsit abia după trei zile în bordelul Pisica ochioasă din Lemberg, total amnezic.
Fuhrer-ul a hotărât, fără drept de apel, că Germania nazistă avea nevoie de o victorie şi a ordonat statului său major să planifice acţiunea. Ideea consta în atacarea simultană pe direcţia Kursk prin Orei, spre sud, şi de la Harkov spre nord, având drept scop încercuirea trupelor inamice şi nimicirea lor. Planul a fost definitivat până la sfârşitul lui aprilie şi, drept urmare, a fost dislocată în zonă o forţă uriaşă în raport cu misiunea. Hitlerpărea să sefi tâmpit de tot. Numărul diviziilor era de cincizeci, cu un efectiv de aproape nouă sute de mii de oameni, două mii şapte sute de blindate, două mii de avioane şi aproximativ cincisprezece mii de piese de artilerie.
Una dintre forţe era situată la sud de Orei şi era compusă din opt divizii de infanterie, şase divizii de tancuri şi una motorizată ce aparţineau Armatei a IX-a a grupului „ Centru ", o alta găsindu-se la nord de Harkov, formată din cinci divizii de infanterie, opt de tancuri şi una motorizată a Armatei a IV-a Tancuri din grupul „Sud". In partea de vest a ieşindului, se afla Armata a Il-a din grupul „Centru". In nebunia lor, cei din comandament au retras din Franţa şi Germania cinci divizii de infanterie. Iată, aşadar, un total de paisprezece divizii de tancuri, treizeci şi patru de infanterie şi două de motorizate, al căror transfer neîncetat din adâncime în zona ieşindului Orei nu putea scăpa neobservat trupelor sovietice şi grupărilor de partizani din regiunile Breansk şi Bielorusia. Toate forţele de spionaj şi cercetare au fost angrenate într-un efort disperat, astfel încât „citadela " nu mai avea nici o taină, la un moment dat, cunoscându-se nu numai direcţiile de atac, ci şi tipul armamentidui, inclusiv data exactă de începere a operaţiunilor. Cend devenise un iad urlător, brăzdat neîncetat de avioane. Lupta pentru supremaţia aeriană ajunsese la un crescendo atât de puternic, încât erau zile când sute de aparate se încăierau deodată, semănând moartea în sectorul îngust al frontului.
Trei luni încheiate, aprovizionarea germană a făcut minuni de ingeniozitate, folosind toate mijloacele, de la spinare până la cele mai sofisticate utilaje, culminând cu giganticele planoare Me-321 şi cvadrimotoarele Ju-290.

Robotind zi şi noapte, au pregătit cu abnegaţie şi minuţiozitate omleta de tehnică şi muniţie care se va prăji în marea tigaie rusească.

ADIO, FERICIRE!

Untersturmführer Vladimir Sorokin părea indecis şi dezorientat. Cu ochii în gol, îşi sugea o măsea, în mâna stângă strângea o nagaică cumplită, iar în dreapta un box de oţel. Aburii alcoolului pluteau verde, amestecaţi cu fum de tutun şi miros de vomă, până peste grinzile solide ale cârciumii Miodowny Miesac. Cârciumarul polonez, un chelbos rotofei ca o budană, privea încordat scena. Nu era prima dată când localul cădea pradă furiei maniacale a soldaţilor beţi, aşa că degetul său stătea încleştat pe trăgaciul armei de vânătoare cu patul retezat. între ei, se afla Mărunţelul într-o impecabilă poziţie de drepţi. Stătea aşa de vreo oră şi jumătate, fără să mişte un milimetru, spre exasperarea SS-istului care începuse să obosească doar privindu-1. Bietul de el habar n-avea că omul din faţa lui abia se odihnise şi că era capabil să îndure chinuri mult mai mari, decât banala şedere în picioare. Ceea ce ştia el despre crampe musculare, rupturi de ligamente, ameţeli sau oboseală, nu se putea aplica Mărunţelului, care părea tăiat din stâncă.
Minute în şir pândise o mişcare cât de mică. Verificase de nenumărate ori poziţia capului, a mâinilor şi picioarelor, poziţia degetelor mari şi alinierea bărbiei, dar în zadar. Nu se clintea nimic, nici măcar stofa uniformei. De la înălţimea sa, Mărunţelul privea semeţ şi dur fără să clipească, fără o lacrimă în pleoapele încremenite. Vladimir' Sorokin, mare maestru în cele mai cumplite torturi, se vedea constrâns să nu poată continua rafinatul sau exerciţiu, care înnebunise cei mai duri oameni. Umilinţa i se insinua în suflet, asemenea unui şarpe veninos. Ar fi vrut să-l cravaşeze cu sete pe spinare şi să-i zdrobească mutra de bestie cu boxul de oţel. Nu putea face nimic, având în vedere asistenţa feroce alcătuită din camarazii individului şi propriii săi oameni, în faţa cărora simţea că e pe cale să se facă de râs. Prin geamurile fără cercevele ale cârciumii, se zăreau şase civili spânzuraţi de o grindă comună. Păreau morţi, dar nu era aşa. Corzile de pian cu noduri speciale îi sugrumau încet, pe măsură ce un călău plictisit mai adăuga câte o piatră în coşurile legate de picioare.,
Imaginea îl mai reconforta cât de cât şi, brusc, se întoarse, măturând cu privire mulţimea. Se opri asupra celor doi soldaţi de la tejghea, unul mic, cu cicatrice pe faţă, şi rece ca gheaţa Carpaţilor, altul deşirat si roşcovan, cu

mutră de vulpoi parşiv. Amândoi pufăiau, liniştiţi, ţigări dintre cele mai bune, iar în pahare aveau lapte. îşi înăbuşi un icnet de uimire.

— Ei, Obergefreiter, se adresă el lui Portta într-un vădit impas.

— Permiteţi să raportez, domnule Untersturmfuhrer. Aici se petrece o greşeală enormă, independentă de voinţa voastră. Acest om, continuă el, arătând sugestiv spre Mărunţel, dincolo de aspectul lui animalic, nu-i decât un mieluşel. Lăsaţi la o parte înălţimea şi greutatea nefirească şi priviţi această capăţână cu fruntea îngustă şi fălcile asemenea gorilelor. Ea nu poate ascunde decât un creier de găină retardată, incapabil de gânduri mişeleşti. Priviţi aceste mâini cât cazmalele, care n-au făcut altceva decât să plivească flori şi zarzavat în balamulcul din Saiierburg. Nici până la ora asta nu poate ţine o armă ca lumea. Vă impresionează antrenamentul său extraordinar? Aiurea!

Portta îşi drese glasul şi continuă cu voce scăzută:

— Medicul SS Otto Kramer von Stetin de la Maidanek l-a folosit pentru experienţe în domeniul aviaţiei. Pe crucea mea, nici nu vă imaginaţi la ce a fost supus! Sistemul lui nervos central e „căzut" total din cauza zecilor de băi în ape îngheţate, şocuri eleistrice şi sute de ore petrecute în camera barometrică la presiuni scăzute, ca să nu spun de injecţiile cu substanţe antigel şi droguri. Oh, pe Satana! exclamă el, cutremurîndu-se oripilat. Şi încă nu v-am spus de perversiunile sexuale capabile să scoată din minţi şi un sadic psihopat.

Sorokin era consternat, căuta înjur, dar asistenţa asculta cât se poate de serioasă. Micul caporal, cu privire de viperă, oftă din toţi rărunchii, sorbind din paharul cu lapte, iar camarazii săi plecară privirile în pământ. Cârciumarul căzuse după tejghea, unde stătea cu ţeava pustii vârâtă în gură, gata să apese pe trăgaci, în caz că va izbucni în râs. SS-iştii uitaseră de spânzuraţi şi ascultau cu gura căscată.

— Aşadar, zise Portta, arătând spre Mărunţel, ce vă miraţi că stă în halul ăsta? Cel mai mic ordin îl face să rămână împietrit de spaimă!

Sublocotenentul aruncă cât colo nagaica şi boxul.

— Bine, dar atunci cum rămâne cu lada de coniac „Napoleon" şutită din biroul meu? Am auzit că bestia asta bea cât şapte.

— Băutură! strigă şocat Portta.

Şterse cu mâneca transpiraţia rece care-i curgea pe faţă.

— Kalb, o picătură de lapte, te rog! Nici nu pot crede ce aud. Nu vă daţi seama, domnule, câteva păhărele de alcool... l-ar putea distruge imediat. Uitaţi-vă la noi! Tâlharii ăştia care conduc poligonul de teste ne-au injectat o substanţă secretă, care să ne ţină treji săptămâni în şir şi să ne

facă să vedem noaptea precum bufniţele! Priviţi ochii noştri, nu observaţi nimic ciudat?
Sorokin se zgâi reflex şi, într-adevar, parc" ochişorii porcini ai lui Portta. Da şi nu.
— Obergefreiter, îţi baţi joc de mine.
— Nicidecum! Putem verifica pe loc!
— Acum! zbieră ofiţerul.
Şi Portta întări cele spuse, lovind cu pumnul în masa de stejar.
— Aduceţi coniacul! Pe loc repaus! Faceţi loc! ordonă Sorokin dintr-o suflare.
Mărunţelul aruncă ochii peste cap şi se prăbuşi ca o cârpă. O secundă mai târziu, sări ca un proiectil de aruncător. Făcu o tumba neverosimilă şi ateriza în scaun, asemenea unei marionete dezmembrate, apoi râgâi oribil.
— Măi, ce bâlci! mormăi Sorokin.
Se dezbrăcă de veston, punându-l ordonat pe scaun, apoi suflecă tacticos mânecile cămăşii negre.
— Obergefreiter Portta, pune zece pahare pe masă şi aliniază-le câte cinci !
Portta execută ordinul şi alinie paharele din sticlă groasă, suflând cu grijă în fiecare, apoi îl mângâie părinteşte pe Mărunţel, netezindu-i părul răsculat haotic şi izbucni în plâns.
— Herr Untersturmjuhrer, comiteţi o greşeală enormă.
— Ajunge cu maimuţăreala! spumegă ofiţerul. Umple paharele, iar tu potoleşte-te, zise el, plesnindu-l pe Mărunţel, care bâţâia din toate încheieturile. Şi nu uita: vei bea cot la cot cu mine !
Niciodată nu mi-am imaginat un asemenea circ. Primul rând de coniac îl făcu pe Mărunţel să pice sub masă, în uralele SS-iştilor, dar ieşi guiţând ca un porc şi îşi reluă locul. La al doilea rând, căzu drept ca o scândură, una dintre specialităţile lui, dar îşi reveni miraculos, şi trecură la d nouă sticlă, pe care Portta o desfăcu cu mâinile tremurânde. Sorokin rânji dement, când matahala buşi cu scăfârlia în masă. Greşeală. Pe bâjbâite, Mărunţelul sorbi ca o sugativă restul paharelor şi prelua conducerea cu 15 la 12. A treia sticlă fu epuizată rapid şi SS-istul se clătină cu privirile tulburi. Victima sa decapsula cu dinţii o bere şi îşi clătea gura, apoi bău la repezeală o sticlă de coniac, în timp ce Portta umplea paharele cu al treilea rând. Hulpav, înhaţă şi paharele adversarului, spre stupefacţia cazacilor.
— Ah, dadia. Ce sete îmi este! gemu el, gâdilindu-l sub bărbie pe ofiţer. Nu mai dai un rând?
Şi, zicând asta, se porni să bea din două butelii deodată.

— De băut la toată lumea! răcni e, în timp ce Sorokin, cu ochii cât cepele, se prăbuşea în nesimţire.
Cu un chiot, ne-am repezit la cutia de coniac, golind conţinutul într-o clipă. Un freamăt de indignare izbucni printre cazaci şi, ca la comandă, traseră săbiile din teacă.
— Spintecaţi-i pe ticăloşi! strigă mustăciosul Burianov. Dar imediat căzu lovit de un scaun, pe care Mercenarul îl
expedie cu piciorul. Mărunţelul înhaţă masa grea de stejar masiv şi, cu o mişcare circulară, mătură hoarda de atacatori. Heiden, care îi ura de moarte pe SS-iştii lui Kaminsky, sări să le zdrobească mutrele sub cizmele sale ţintuite, iar Sevilla para cu o rangă de fier smulsă din obloane. Spate în spate cu Portta, i-am tocat cu bâtele puse la dispoziţie de cârciumar. în toiul bătăliei, călăul, venit să asiste la întrecerea ofiţerului, holbă ochii pe geam şi zări laţurile goale ale spânzuraţilor.
— Au fugit trădătorii! zbieră el ca un apucat. Viermii de comunişti au dispărut!
Cazacii se îmbulziseră pe uşa dublă, disperaţi. Treaba devenise extrem de periculoasă, deoarece o asemenea întâmplare îi putea duce în faţa plutonului de execuţie. în timp ce unii căutau sub eşafod, ceilalţi se răspândiră ca potârnichile prin împrejurimi, dar în zadar, condamnaţii erau pierduţi. Vladimir Sorokin, sublocotenent în plutonul SS de cazaci, contemplă buimac încăperea, apoi se înverzi brusc şi vomă ca o fântână arteziană. Un bocanc greu îl pocni după ceafă şi SS-istul se prăbuşi cu faţa în propria-i mizerie.
Singurul om calm în tot balamucul era Moşul, care pufăia liniştit din lulea, în capătul tejghelei.
— Mlotek, înc-o bere neagră! strigă la cârciumarul care se repezi îndatoritor. Iar voi faceţi un pic de curăţenie, în curând trebuie s-o tulim!
Mercenarul veni lângă el şi îşi aprinse o ţigară „Caporal", apoi îi turnă o măsură de coniac în halbă. Avea faţă plină de sânge şi sufla greu de la un lat de sabie primit în spate.
— Ce părere ai? zise, controlându-şi Nagan-ul.
— Cred că se vor întoarce cu ajutoare să ne facă bucăţele. Aici sunt obişnuiţi să fie stăpâni.
— Aud cai, ne anunţă Mărunţelul.
Şi, într-adevăr, în piaţă se iviră trei călăreţi. Unul dintre ei târa un cadavru mutilat, legat de picioare. Descalecară şi ridicară la iuţeală corpul în spânzurătoare.
— Halal eroi! zise Heiden. Credeam ca numai soldaţii armatei sovietice se bat cu civilii, dar văd că e apucătură generală!

Unul dintre cazaci îşi suflă nasul şi se scarpină la prohab, apoi rânji asemenea capetelor de mort de la petliţe - chiar avea faţă de cadavru: complet chel, cu pielea întinsă pe obrajii scofâlciţi.

— Aţi face bine s-o roiţi, întreg plutonul vine încoace. în privinţa civililor, ai dreptate. Nu sunt decât nişte biete animale, pe care şi unii, şi alţii le călcăm în picioare. Aşa că poţi să ne pupi în cur dacă încerci să ne jigneşti cu chestii de-astea.

Camarazii lui izbucniră în râs.

— Sorokin mai trăieşte? se interesă unul. Nu că ne-ar apăsa...

— E undeva pe-aici, linge duşumeaua!

— E un maniac redus mintal şi foarte răzbunător, aşa că păzea! Cum îşi revine, cum dă fuga la superiori să vă raporteze!

— Gata, băieţi, zise Moşul. Lăsaţi trăncăneala! Plecăm. Ne-am îmbarcat în marele camion Mercedes tocmai la
vreme, căci zorii care tocmai mijeau se umplură de ropotul
ailor. Port ta demară urgent, iar cei trei cazaci fluturară căciulile în semn de adio.

— Luaţi-o spre sud, prin mlaştină, apoi intraţi în poligon. N-or să vă urmărească acolo! ne strigă Cap-de-Mort.

Cazacii ne luară urma rapid şi iată-i venind buluc în spatele nostru, chiuind şi înjurând îngrozitor. Săbiile încovoiate se zăreau aruncând scântei în soare.

— Să-i facem terci! zbieră Heiden ca un apucat, şi în mâna lui se iviră două grenade defensive ruseşti.

— Allah akbarl strigă Mercenarul, care tocmai înjghebase un cocteil Molotov cu benzină şi piuliţe. Să-i prăjim pe necredincioşi!

Mărunţelul, beat ca un porc, voma de zor peste marginea oblonului, râzând printre horcăieli.

— Caii lor or să alunece pe chestia asta şi vor cădea într-o busculadă pe cinste.

— Mii de curve! îngăimă Sevilla. Mi s-a blocat mitraliera! zise el, arătând spre ranga de fier pe care încă nu o aruncase din mână.

Moşul clătină din cap şi scutură luleaua de bancă.

— Potoliţi-vă odată, până nu picaţi în cap! Kalb, aruncă dracului sticla aia în care a urinat Mărunţelul, iar tu, Heiden, lasa încolo grenadele cu nisip. V-aţi îmbătat ca nişte dobitoci. Dacă moare un singur cazac, alde Kaminsky o să ne găsească şi-n gaură de şarpe!

— Merdel Sacre nom de Dieul făcu Mercenarul, mirosind sticla. Ticălosul ăsta chiar a făcut în cocteilul meu exploziv.

Scapără bricheta şi aprinse cârpa în chip de fitil, apoi aruncă sticla înspre urmăritorii care se împrăştiară haotic.
— Ei, asta o să-i mai întârzie un pic! strigă el
Urmând exemplul Mercenarului, Heiden lasă cazacii să se regrupeze şi aruncă grenadele, provocând o panică de nedescris.
— Hei, kazakil strigă Mărunţelul, făcând un semn obscen cu degetul. Am halit un regiment întreg de prostănaci ca voi!
îşi lăsă nădragii în vine şi le arătă bucile rotofeie şi pline de cicatrice. Un glonţ percuta oblonul camionului periculos de aproape de fundul gorilei care, speriat, se aruncă pe burtă. O gaură în plus ar fi fost prea mult!
Bietul stegar Zicklein, picat în plutonul nostru de vreo câteva săptămâni, contempla îngrozit hoarda de nebuni urlători. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că se putea întâmpla aşa ceva în armata Fuhrer-\\\w\, iar caporalul Wolle, fost locotenent de tancuri în Regimentul 3 al Armatei a Vl-a a lui von Paulus, tremura spasmodic, ghemuit într-un colţ al cutiei săltăreţe. El ştia absolut sigur că plutoanele de cazaci se aflau dincolo de cotul Donului, unde căzuse prizonier şi scăpase ca prin minune, fiind vărsat apoi disciplinar în chip de trădător. Dar iată că realitatea îi juca o festă demenţială. Ieşise să bea o bere alături de camarazi şi deodată se trezise urmărit de vechiul său coşmar, culmea, îmbrăcat în uniforma SS-ului. Urletele binecunoscute din timpul retragerii şi înjurăturile în limba rusă îl făceau să chiraie de groază; şi camarazii! Ăştia erau nebuni scoşi din balamuc, nu soldaţi...
Portta viră cu măiestrie prin gardul de sârmă ghimpată şi intră ca o vijelie în poligon. Traversă satul părăsit, apoi frână şi sări cu o găleată în mână.
— Repede apă, urină, orice lichid, ca ne-am ars! Motorul fierbe ca un boiler !
Lungi gâtul spre drum, dar Cap-de-Mort avusese dreptate. Cazacii erau opriţi dincolo de gard, neîndrăznind să intre. Comandantul lor ne afurisea cu un potop de blesteme, agitând sabia în aer. Ceva era în neregulă şi Portta descoperi primul.
— Drace! exclamă el, arătând uimit spre o pancartă de avertizare flancată de hârci rânjite, am trecut printr-un teren minat! Măiculiţă, ce noroc pe noi!
— Fii de curve! îi provocă Heiden curajos. îndrăzniţi să veniţi la noi!
Şi, culegând un bolovan din drum, îl aruncă cu putere în fâşia minată. Imediat izbucni o explozie răsunătoare, iar cazacii întoarseră caii, dispărând fără zăbavă. Portta umplea tacticos radiatorul, în timp ce eu căram apă.
— Era să ne facă bucata Cap-de-Mort, zisei, privind anunţul Achtung Minenl scris doar pe faţa dinspre poligon.

— Norocul meu proverbial a funcţionat şi de data asta, se lăudă Portta. Aţi uitat când ne-au fugărit partizanii, prin codrii Ladogai, că doar gaşca noastră a scăpat? Sunt uns cu seu de broască şi barbă de drac olog!
— Chestia aia din sticluţa verde cu gust de levănţică? întrebă Mărunţelul, surprins. Mi-a prins foarte bine la infecţia gingiilor! Auzi noroc!
— Aia e alifia mea pentru hemoroizi, cap de lemn! Dar n-ai nici o grijă, curul bate gura! hohoti Portta.
— Mişcaţi-vă, idioţilor! ne înghionti Moşul. Acu' începe apelul, gata! îmbarcarea!
Lowe ne întâmpină în curte, bombănind.
— Ce-aţi mai făcut, neghiobilor? Abia v-am scăpat din gura Chiorului şi din balamucul cu bordelul, iar acum îmi veniţi cu o bandă de cazaci după voi! Beyer, colonelul vă aşteaptă la raport. Eu mă spăl pe mâini!
Ne-am aliniat, aşteptând spăşiţi ca Brown să ne frece ridichea. Apăru sporovăind vesel cu o gaşcă de ofiţeri SS. Doamne! Printre ei se afla chiar Nikolai Kaminsky! Am încremenit stană.
— 'Neaţa, soldaţi! ne ură generalul.
— Buna dimineaţa, Brigadefuhrer] mugirăm noi. Sinistrul personaj ne măsură atent din cap până în picioare
Şi ochii îi picară pe Mărunţel, care nu se sinchisi prea tare de privirea glacială.
— Gefreiter Wolfgang Creutzfeld, bănuiesc?
— Din Moabit-Berlin, Brigadefuhrer, activ în 27 Panzer-Sonderregiment prin mila lui Dumnezeu!
Kaminsky ridică o sprânceană şi zâmbi subţire.
— Şi mare amator de băuturi fine.
—:Cum se nimereşte, Brigadefuhrer, un soldat adevărat nu stă pe gânduri când vine vorba de o duşcă. Azi eşti, mâine...
— He, he, he! behăi individul de ţi se făcea părul măciucă. Bună teorie şi sănătoasă.
îşi mută privirea spre Portta.
— Iar tu trebuie să fii...
— Obergefreiter Iosef Portta, coleg de cartier cu Wolfgang.
— Şi mare amator de jocuri şi mâncăruri fine. Frumoasă alăturare, n-am ce zice ! Dar, ia spune, am auzit că aţi căsăpit cu mâinile goale un divizion de gardă călare, cazac.
— Am capturat chiar sabia atamanului Baraukin, pe care mi-au ciordit-o apoi mahării de la Berlin pentru panopliile lor. O splendoare cu mâner de aur, demnă de regii lumii, turui Mărunţelul. Am auzit ca aveţi

mare trecere pe lângă Reichsfuhrer Himmler şi poate interveniţi să-mi recuperez arma. I-ar sta mult mai bine să le crap capul ruşilor cu ea, decât agăţată în biroul vreunui general borţos...
— Bietul Vladimir, hohoti Kaminsky, acum îl înţeleg prin ce-a trecut! Oricum, după ce-o să-şi revină din comă, îl voi elibera din funcţie şi poate, cine ştie, o să-i obţin un transfer în compania voastră.
— Pregatiţi-vă de un exerciţiu tactic, ne informă Chiorul. Tipii de-aici vor să vadă cu cine au de-a face.
Sfinte Sisoe! Ne-am înfiorat. Deci, asta era să fie? Nemernicii ăştia puneau la cale transferul nostru în vreun corp de armată al SS-ului!
Profitând de acţiunile absolut stupide ale comandamentului german, rusii au trecut fără întârziere la organizarea apărării. Proasta acoperire a intenţiilor şi totala lipsă de cooperare cu serviciile secrete, precum şi cercetarea execrabilă au lucrat mână în mână de data asta. Era ca şi cum ai fi adus în faţa ringului un luptător bun de gură care să strige: „Priviţi cât de mare şi tare sunt eu şi ce potcoave mi-am pus în mănuşi. In două reprize vă fac zob, păduchioşilor, şi dansez pe leşurile voastre!" La auzul declaraţiilor proferate de Fuhrer-«/ Adolf care, mândru nevoie mare de jucăriile sale Panther, Tiger, Elefant şi Jagdpanzer Ferdinand, spunea că va oferi lumii întregi un triumf german, care le va înflăcăra imaginaţia, ruşii au sărit ca puşi pe jar. In scurt timp au eşalonat trupele pe două fronturi, reuşind să adune un milion patru sute de oameni, trei mii patru sute de tancuri, nouăsprezece mii trei sute de piese de artilerie şi peste două mii şase sute de avioane, în spatele fronturilor Central şi Voronej, se aflau în rezervă trupele Frontului de Stepă, gata să oprească inamicul în cazul ruperii apărării de pe teritoriul ieşindului Kursk, iar după aceea să treacă la contraofensivă, zdrobindu-l în întregime.
Intenţia de a construi cinci fâşii de apărare pe o adâncime de o sută douăzeci-o sută treizeci de kilometri a fost ulterior modificată pe unele direcţii la o sută cincizeci-trei sute de kilometri. După bunul obicei rusesc, cu nimic mai prejos decât actele de samavolnicie germane, populaţia civilă abia scăpată de urgia ocupaţiei nu numai că nu a fost evacuată în spatele frontului, dar a fost implicată direct în activitatea de apărare, începând din primăvară, au fost săpate mai mult de cinci mii de kilometri de tranşee, capcane antitanc şi şanţuri de comunicaţie împănate cu peste cinci sute de mii de fugase telecomandate şi mine de toate felurile. Civilii au muncit cu eroism, animaţi de cele mai bune intenţii, fără să uite nici o clipă că prin venele lor curgea sângele celor mai glorioşi înaintaşi, începând de la Suvorov şi Kutuzovpână la eroii din octombrie 1917 încoace. Având timp suficient, ruşii au pus la punct un sistem de apărare drăcesc, împănat cu

piese de artilerie şi lansatoare de rachete M-13 Katiuşa, gata să ţină piept noilor modele de blindate lansate cu pompă de nazişti, şi au adus în grabă „ bebeluşul" abia născut al uzinelor din Urali, tancul greu 15-2 cu tun de 122 mm, şi aparate de ochire pe timp de noapte, precum şi noile autotunuri SU-76M şi SU-152. Acesta din urmă, având la bază şasiul tancului KV 1 şi dotat cu un tun de 152 mm şi două mitraliere, avea să devină moartea blindatelor Tiger model I. în plus de asta, industria de armament sovietică, condusă eficient de generalul-locotenent de artilerie Voronov, a reuşit să obţină chiar în anul 1943 superioritatea în tunuri şi trecerea acestora la tracţiune mecanică, lucru care avea să se dovedească fatidic.
Culmea ironiei era că, în ciuda avansului tehnic german, soldaţii Marelui Reich trăgeau încă marea majoritate a pieselor de artilerie cu ajutorul cailor, iar calea ferată a ruşilor, cu linii înguste, încetinea cumplit aprovizionarea din lipsa unor mijloace încă ineficiente de reconversie a boghiurilor. Din alt punct de vedere, era însă perfect. Vara se apropia, iar terenul permitea scoaterea la atac a tututror categoriilor de blindate, care până atunci se bălăciseră prin fluviile de noroi ale Rusiei. „Schlammperiode" trecuse, iar stepa se cutremura din nou sub lanţurile şenilelor. Atât germanii, cât şi ruşii puneau la bătaie maşini care devansau cu mult tehnica timpului, asemenea barbarilor purtaţi ca vântul de cai mici şi iuţi, dar care trăgeau cu săgeţi de os.

EINE KLEINE NACHTMUSIK

— Trăim într-o lume rea, mormăi Moşul, care privea satul părăsit printr-un binoclu cu infraroşii.
— Şi ce-i cu asta? ricana Heiden. Aşa-i de când lumea!
— Mai va! zise Mărunţelul, tolănit pe magazia de muniţii. Pâfiă să mănânce târfa aia mărul furat de la bietul şarpe, viaţa era un rai. Toţi huzureau ca belferii, pileala curgea gârlă, haleala aşişderi şi, deodată, na, belea! Marele Boss şutează din grădină toţi şmecherii, ca să nu mai vorbesc de halul în care a ajuns şarpele! încheie el, oftând îndurerat.
Era inutil să-i explici Mărunţelului cum stăteau lucrurile cu grădina Edenului pe care nu şi-o putea imagina fără băutură şi mâncare.
— Voiam să spun, urmă Moşul, fără să-l bage în seamă, că e ciudat să te poţi înţelege mai bine cu inamicul decât cu ai tăi!
— E foarte simplu, zise Portta. Suntem în aceeaşi oală şi mă întreb cum de nu poţi să pricepi odată că Ivan cu Johann şi John e totuna.

Convingerile politice devin un rahat la nivelul nostru. Duşmanul e sus, la Kremlin, în Reichtag, şi nu e nici unul mai breaz!

— Fără convingeri politice, lumea va deveni un haos, zise Heiden. Ce părere ai, Swen?

— Bunul-simţ şi dragostea rezolvă totul!

— Dragul meu, eşti incurabil! Uite unde te-a adus romantismul, printre indivizi de teapa lui Creutzfeld.

— Să zică mulţumesc, se făli Mărunţelul. Aia mai lipsea, să pice într-o companie de „Heideni"! Brrr! De-a dreptul sinistru!

— Atenţie, avertiză Moşul. Vin băieţii lui Zaiţ. Nu uitaţi schema de atac.

— Ce stil! zise Portta, uimit. Tot răul spre bine, avem ce învăţa de la tipii ăştia!

— Aici s-a produs un amestec foarte periculos de tehnică rusească şi germană, mormăi Heiden. Dacă vreunul dintre ei scapă şi ajunge la ai lor, e dezastru. Eu i-aş lichida neîntârziat!

— Tacă-ţi fleanca, ciubotă nazistă, şi cască ochii! O singură greşeală să faci, şi-ţi zbor creierii! îl avertiză Portta. Şi ţine labele departe de mitralieră!

Ruşii soseau, într-adevar, aproape tiptil. Tancurile lor vopsite în negru se confundau cu peisajul. O maşină se afla în avangardă, iar celelalte erau răspândite prudent, în aşa fel încât să fie acoperite unua de alta. Nimic din tehnica primitivă-pe care o ştiam nu se vedea aici. Am vizat tancul al doilea din flancul stâng, în aşa fel încât să blochez retragerea camarazilor săi. Moşul nu trebuia să-mi spună aşa ceva. După atâţia ani de lupte, începând cu cele împotriva cavaleriei poloneze de pe Vistula, când pârlitele noastre de T-l-T-11 i-au făcut zob, Franţa şi Ţările Baltice, Grecia şi Rusia acţionau perfect ca un mecanism ucigaş.

T-34 se profila verde în noul meu vizor cu infraroşii. Eram îmbarcaţi pe un T-V Panther greu de patruzeci şi cinci de tone. Toată luna muncisem la evaluări, testând noile modele de tractoare şi turele. Portta era înnebunit din cauza celor opt galeţi ai şenilelor aşezaţi pe două rânduri. Un pilot experimentat ca el nu putea trece cu vederea că sistemul se putea bloca uşor, iar în caz de probleme la galeţii din spate, nu se remedia până nu-i scoteai pe cei din faţă. încă o dată ingineri noştri atraşi de zorzoane se complicaseră. Galeţii dubli ai ruşilor ar fi fost perfecţi pentru acest Panther mult mai ager decât Tiger I, dar, normal, nimeni nu-l asculta pe amărâtul de Obergefreiter Portta. Ştiam sigur că inginerii refuzaseră să copieze tehnica rusească, luând sugestiile combatanţilor că pe un afront adus inteligenţei ariene. Adolf, încântat de această decizie, a ordonat construcţia noilor

modele care arătau atât de frumos pe hârtie, dar care s-au comportat sub aşteptări pe teren. Doar la modelul nostru au fost operate zeci de modificări, începând cu motorul Maibach, care tot greoi rămăsese, în timp ce al ruşilor avea blocul din aluminiu, şi terminând cu turela.asupra căreia nu se puteau hotărî ce formă să adopte. Se zvonea că Panther-ul ar fi copiat după T-34, lucru total aiurea, pentru că, altminteri, tancul ar*fi fost terminat de mult, iar noi plecaţi pe front.
Moşul mă atinse uşor. Am dezasigurat tunul de 75 şi m-am pregătit să trag în ascunzătoarea turelei inamice. Aşa cum ne era înţelegerea, ruşii trebuiau să stea cuminţi în tractor, urmând să tragă prima lovitură cu ajutorul unei cordite. Deodată, totul îmi explodă în retină, apoi m-am trezit într-o beznă totală. Am tras reflex. Mărunţelul încarcă imediat.
— Drace! răcniră Moşul şi Portta la unison. Nu se mai vede nimic. Swen, am fost loviţi?
— Totul e în regulă, atât că văd numai stele verzi.
în vizor îmi înflori deodată o pată galben-roşiatică. Mi-am şters lacrimile şi am privit din nou. Era tancul rusului, a cărui imagine se limpezea din ce în ce. îl lovisem în plin şi ardea ca o torţă.
— Felicitări, zise rânjind Heiden. Sturmbann-u\ Greise e în culmea fericirii, ne transmite s-o ţinem tot aşa!
— Ticăloşilor! izbucni în căşti vocea lui Viktor. L-aţi prăjit pe Zaiţ.
— E o greşeală, zise Moşul, care scosese capul afară. Proiectilul rusului a lovit proiectorul de infraroşii.
O grenadă zbură pe deasupra noastră şi Moşul închise trapa la repezeală, ordonând: „înapoi cu toată viteza". Portta manevră rapid, refugiindu-se în spatele bisericii, dar ruşii parcă erau turbaţi. Un tanc trecu de-a dreptul prin lăcaşul sfânt şi zbură la un metru de noi, acoperindu-ne cu un morman de moloz. Portta încercă o desprindere, dar al doilea rus ne izbi în spate, chiar în tobele de eşapament. Motorul guiţă violent, iar noi eram complet năuci. Distanţa prea mică ne împiedica să tragem, dar eu am tras totuşi.
— Bagă un incendiar! îi cerui Mărunţelului.
Tancul rusului ne împingea puternic, fără ca Portta să poată face ceva. în vizor apăru o masă compactă, ce creştea rapid.
Am tras, şi o mare de flăcări lumină monstrul. Culata clămpăni sec, dar Moşul îmi arse o cizmă după ceafă.
— La dracu', potoleşte-te! Riscăm să fim aruncaţi în aer de propriul nostru proiectil! Unul trebuie să iasă. Dacă transmitem Prin staţie, ne-am ars, ne aşteaptă brigada lui Dirlewanger.
Privi o clipă, dar nu se oferi nimeni, aşa că, blestemându-ne funos, ieşi, dispărând în beznă. Mărunţelul scoase capul Prudent prin aceeaşi trapă,

căci celelalte erau blocate cu blocuri de piatră, şi ne comunică vesel că suntem plasaţi bine şi ne povăţui să aşteptăm nemişcaţi sub grămada de moloz. O umbră tăcută ca o pisică sări pe turelă şi îi arse un bobârnac peste nas.
— Bau! făcu Mercenarul. Sunteţi întregi?
— E Mergi-sau-Crapă, zise râzând Mărunţelul. Şi-a pierdut trotineta.
— Rahat pe toata linia, mon amil bombăni Mercenarul şi schimbă ţigara stinsă. Mi-am pierdut bricheta.
Mărunţelul îi oferi un foc de la amnarul său cu fitil de iască, suvenir găsit într-o izbă, care în lăboaiele lui nu lăsa să se vadă vreo scânteie şi care ne salvase de nenumărate ori în iarna rusească. O altă umbră ateriza tăcută pe turelă. Era Zicklein, cu chipul negru ca tuciul, urma albă a ochelarilor de protecţie dându-i un aspect de clovn.
— Ce viaţă de câine! zise el, gâtuit. Tancul nostru a fost distrus. Comandantul Schneider a fost transformat într-o mumie calcinată. Tragismul situaţiei este că nici măcar nu suntem pe front!
— Aşteaptă numai să ajungi acolo cu batalionul nostru şi-ai să vezi pe dracul gol! zise rânjind Heiden, care scrută locul cu binoclul Moşului.
— Să nu-ţi imaginezi că n-am văzut destule, tipule! se oţărî Zicklein. Am făcut parte dintr-un Sturmpioniere care se juca numai cu aruncătoare de flăcări grele şi-am scos atâtea mine câţi cartofi ai halit tu toată viaţa, aşa că las-o baltă! Ce mă nelinişteşte este haosul care domneşte aici. O asemenea lipsă de disciplină e de necrezut!

— Aici e un haos organizat, mai prăjitor de buci! îl apostrofă Heiden. Iar dacă nu-ţi convine compania, n-ai decât s-o ştergi. Cât despre disciplină, îţi spun eu, nu ştii tu ce e aia! (Ciuli urechile, alungând un ţânţar.) Vine cineva, zise, înhăţând binoclul. E o gaşcă întreagă. Doamne, parcă ar fi întrunirea de la slujba de duminică!
— Atenţie! se auzi vocea locotenentului Lowe, care venea urmat de Moşul, Wolle şi Viktor. Cum staţi?

— Tancul e zdravăn, domnule! răspunse Portta. îl scot de-aici cât ai zice peşte. Ce se întâmplă cu restul?
— Scorul e nasol pentru ruşi. Au pierdut toate maşinile, iar noi, două. Unul distrus, altul avariat, şi toate astea din pricina blestematelor de proiectoare infraroşii. Dacă luptam normal, s-ar fi sfârşit bine, zise el, bătându-l pe spate pe Viktor, care stătea apatic. Trebuie să facem ceva pentru el, ce ziceţi?
Ne privi pe rând, aşteptând.

— Ce ziceţi de partizani? rupse Moşul tăcerea. Toţi întoarserăm capetele către Heiden.
— Ce vă uitaţi? se răsti el. Ce, sunt vreo ciumă? N-aveţi decât, eu n-am auzit nimic.
— Ce zici, Viktor? întrebă Lowe. Nimeni n-o să-şi dea seama. Regiunea e plină de ruşi şi ucraineni. O uniformă de SS-ist ar rezolva totul. Va fi simplu să te strecori printre oamenii lui Kaminsky.
— Cred că e unică şansă, domnule. Ce-aş putea face?
— Să te roieşti cât mai repede. SS-iştii vor fi în curând aici. Portta îi făcu semn din cap.
Roşcatul dispăru printre ruine, în timp ce noi înjghebarăm la iuţeală câteva lucruri strict necesare evadării, inclusiv o hartă de aviator pe fular de mătase. Portta apăru cu o raniţă de Waffen SS, din care scoase un echipament complet, şi iată-l pe Viktor transformat rapid într-un luptător din brigada lui Kaminsky. Au urmat o ţigară fumată în tăcere şi o dispariţie fără rămas-bun.
Viktor Demianski avea să ajungă la partizani, unde urma să devenă instructor de elită şi un vânător înverşunat de SS-işti, numărându-se printre cei care l-au capturat pe Dirlewanger în 1945 şi l-au prăjit ca pe un porc.
în poligon s-a dezlănţuit deodată balamucul. Artileria trăgea ca nebuna, în ţinte vii probabil, iar vuietul nebunesc al aruncătoarelor cu reacţie se îngâna cu bombănitul mortierelor grele. Pe cornişa biutei se ivi huruind o grupă de autotunuri dinozauriene. în flancul stâng dinspre sat, am recunoscut fanionul maiorului Greise.
— Să-l castrăm! şuieră dement Portta.
— Să-l trimitem la stânga Profetului! strigă fanatic Mercenarul.
— Să-l aruncăm în iadul tanchiştilor pe post de încărcător! urlă Mărunţelul. într-un tanc obuzier de 300!
Ca la un semn, s-au repezit spre T-34-ul avariat care ne lovise. Portta mă înhaţă din mers.
— Mişcă-te, Swen, ce aştepţi, invitaţie oficială?
Purtat de ceafă, am fost aruncat pe scaunul ochitorului. Cu Mercenarul pe locul comandantului, am pornit de-a lungul gardului de tisă.
— Sper să n-o facă de băcănie, îi şopti Lowe Moşului. Ţi-o jur pe Dumnezeu că va trebui să ne împuşcăm unii pe alţii de urgenţă!
Portta manevră drăceasca maşinărie în glisaj pe liziera de mărăcini, cum nimeni nu putea s-o facă. Şi ne plasă cu puţin în spatele flancului.
— Proiectil exploziv! ordonă Mercenarul. Swen, ocheşte cutia blindată în trapa comandantului! Stop!

Am rotit turela, aliniind în vizor trapa cu pricina, şi am tras. Grenada de 75 percuta oţelul, şi pot să bag mâna în foc că pentru o secundă am zărit cutia blindată umflându-se ca un balon de cauciuc, apoi explodând ca artificiile în culori vii.
— Allah e mare! orăcăi Mercenarul. Frumoasă lovitură!
— Sunt de-a dreptul emoţionat, ricana Portta, dar trebuie s-o roim urgent.
Am aranjat cadavrele ruşilor pe locurile de luptă, iar Mărunţelul a fixat o grenadă cu fosfor şi în mai puţin de cinci minute am revenit la ai noştri. Abia ne-am tras răsuflarea, că Chiorul ne-a chemat la ordin. Urma să începem pregătirile de plecare, partea cea mai plăcută a lui Portta, care profita de fiecare dată pentru a mai înhăţa ceva. Dimineaţă am aflat că şeful poligonului a murit. Cât despre noi, am primit toate felicitările din partea staff-ului ofiţeresc.
Fratele loan simţea răul ca pe o greaţă pornită din stomac, păsarea devenea tot mai insuportabilă şi, la un moment dat, •pre uimirea fraţilor, se ridică şi o rupse la fugă, părăsind aptisteriul, tocmai la timp ca să zărească în poarta mănăstirii oi oameni înspăimântători. Feţele lor mânjite cu funingine şi niformele împestriţate îi sugerau exact acel lucru care te cea să înnebuneşti. Măna unuia dintre ei se ridica, iar fratele loan se aruncă reflex în şanţul latrinei. Se auziră două detunături şi vitraliul baptisteriului se prăbuşi ţăndări peste el. Cu ochii închişi, strângea în pumn crucea de argint şi deodată, minune, gloanţele nu-l nimeriră.
— Omoară-l pe popă, Frantz! Nu pot să-l înghit!
— // omor, dar să ştii ca nu e popă!
Ridică Daimler-ul şi trase din nou, dar călugărul fu mai iute.
— He, he! E antrenat bine părintelui, şi pot să pun pariu pe o sută reichmarks că nu e în regulă chestia!
Lorentz deschise valva aruncătorului de flăcări.
— Dacă aveai dolari, poate ne înţelegeam! Hai să-iprăjim pe ticăloşii în rasă.
— Şi dacă nu sunt mână în mână cu partizanii?
— Eu sunt soldat în Einsatzcommando/ Avem ordin să-i curăţăm, îi curăţăm!
Uşa sălii de rugăciune sări din balamale.
— Piei, Satana! strigă fratele Nicodim, spre amuzamentul SS-iştilor, şi în clipa următoare se transformă într-o torţă urlătoare, împreună cu fraţii care se topeau sub marea de flăcări.
— Idiotule! Opreşte focul! Sunt aici o grămadă de icoane, ne umplem de bani.

Se repeziră să smulgă la iuţeală câteva picturi pe lemn, apoi fugiră din încăperea care se transformase în iadul a douăzeci de călugări.

— Ai auzit? Nu strigau în poloneză!

— Ţi-am spus să mă laşi cu ifosele astea! Trebuia să rămâi într-o bibliotecă, nu în grupa de exterminare! Câte parale scoatem pe scândurile astea?

— Ascultă, mă cap pătrat! Duşmanii Re'\ch-ului sunt şi duşmanii mei, dar ordinul comandantului era să-i băgăm în sperieţi, nu să dăm foc la păduchelniţă!

— Eu zic să plecăm, c-ai luat-o razna! Anunţăm generalul să-şi bată el capul cu mizeria asta. Iar ca să nu zici că nu te ascult, uite, închid ventilul...

— Dumnezeu e unul, fie numele lui slăvit! răcni Mercenarul, smulgând cuţitul arăbesc din burta SS-istului.

Frantz se repezi spre poarta mănăstirii şi păli. In faţa lui, şedea un lungan roşcat cu monoclu şi joben galben. Cu un gest disperat, îi întinse grămada de icoane, dar marele PPS rusesc latră scurt, tăind-o în două. Portta adună grijuliu odoarele într-o foaie de cort şi le întinse fratelui Ioan care, paralizat de frică, le strânse la piept.

— Fugi încotro vezi cu ochii, sfinţia ta, şi pune-ne şi nouă o vorbă bună acolo sus. Şi încă ceva! Pune mâna şi te spală, că puţi cât o mie de latrine!

PLECAREA

— Trebuie să recunoaşteţi că sunteţi oligofreni! O-li-go-freni! Asta nu e unitate, e balamuc! Priviţi!

Colonelul se întoarse în inelul trapei de acces şi arată spre incendiul din zare. în afară de punctul roşu, nu se vedea altceva decât cerul înstelat.

— Tăcutul cer înstelat? Unde mama dracului e restul plutonului?

Locotenentul Lowe şi Moşul se priveau stingheriţi. Spre bafta lor, Portta şi Mercenarul se iviră chiar atunci din beznă.

— Oamenii lui Kaminsky au dat foc la mănăstire, domnule. O asemenea porcărie n-am văzut în viaţa mea. Regret, dar a trebuit să-i punem la punct.

— Portta, ajunge! răcni Chiorul. Mişcă-ţi târtiţa în tanc şi sper ca n-ai şutit vreo icoană!

— Sfântă Fecioară! exclamă el, făcându-şi cruce. Dimpotrivă, eu şi Mercenarul suntem doi tipi profund religioşi. Nu trebuie să uităm că

jumătate din copilărie mi-am petrecut-o în strana bisericii Sankt Pauli, cântând la orgă sub îndrumarea bunului preot Jakobs, iar cealaltă jumătate strângând banii enoriaşilor pentru nefericiţii de orfani din aşezământul doamnei Petra, cunoscută şi sub numele de „Spaima Galbenă".
îngrozit, Chiorul trânti capacul turelei şi blestemă amarnic pe toţi şefii, care l-au trimis în 27 Disciplinar. Moşul îl îmbrânci pe lungan, care turuia întruna despre cum ne-a salvat sufletele. Motoarele blindatelor Tiger bubuiră şi, la un semn al Chiorului, coloana se puse în mişcare către gara Lemberg, care ne aştepta cu luminile palide de camuflaj. Haosul era total, ca de obicei. Locul colcăia de jandarmi şi curieri pe motociclete care alergau de colo-colo, încercând să facă ordine. Apariţia noastră încurcă şi mai mult amalgamul de trupe care se îndrepta către front şi, colac peste pupăză, trenul destinat regimentului încă nu era format. Vagoanele-platformă troncăneau în sus şi în jos, când trase de o locomotivă leşinată, când venind în rulaj liber cu un scârţâit cumplit de boghiuri. Portta a pus de o cafea adevărată. Mărunţelul a pornit apoi cu o cană plină spre Chiorul. Un pluton de jandarmi a paralizat, iar o grupa de infanterie a ameninţat că dezertează, dar cu vlăjganul nostru nu era de glumit, căci în mâna stângă ţinea ditamai bastonul de cauciuc, iar la brâu, hidoasa nagaică a lui Sorokin. S-a întors, totuşi, ţopăind prudent din tanc în tanc.
— Sfinte Sisoie, ce jigodii! Ar fi în stare să te strângă de gât pentru o litră de zeamă. Dacă Adolf ar fi fost deştept, trebuia să facă mai întâi provizii de cafea şi apoi să plece la război. Năutul a tâmpit oamenii în asemenea hal, încât mirosul de cafea îi face să delireze.
— Dragul meu, zise Portta, e timpul înlocuitorilor. Margarina lui Benitto face carieră, benzina sintetică de la Leuna curge valuri, pâinea cu rumeguş e un deliciu; scursorile societăţii înlocuiesc soldaţii adevăraţi. Spre exemplu, noi: cămăşi şi lenjerie de celofibră. în curând, cine ştie, poate-or să ne trimită niscaiva fofoloance în cutie şi scăpăm de bordeluri!
— Ba cu lupanarele să mă ierţi! sări iritat Mărunţelul. Nici nu vreau să aud de aşa ceva! E de ajuns că au înlocuit toate cele: mâini, picioare, ochi, urechi, dinţi, ca să nu spun de unu generali boşorogi cu proteze la scule... Dar fofoloanca e oribil!
— Ia stai, interveni Heiden, veninos. Dacă chestia cu sculele generalilor e reală...
— Pe legea mea! se zborşi Mărunţelul. O ştiu de la Hauptsturmfuhrer Arno Hossler, medicul poligonului!
— lată, continuă Heiden, că în felul ăsta l-am putea aranja pe Mergi-sau-Crapă, care are fuduliile la borcan...

— Te-am auzit, găozarule! se auzi vocea şuierată a Mercenarului, şi chipul său înspăimântător se ivi în trapa turelei.
Marele cuţit arăbesc străluci în lumina interiorului, apoi, spre hazul nostru, se prăvăli cu iuţeală prin turelă spre Heiden. Mărunţelul bătea fericit din palme, dar Heiden ieşi fulgerător prin trapa sa, dispărând în noapte.
Staţi aşa! urlă Mărunţelul. Mi-am adus aminte! Chiorul
mi-a ordonat să vă spun că echipajul nostru este consemnat în tanc sub ameninţarea cu arestul. Deci, amicul Heiden e ca şi băgat la zdup!
Şi, zicând asta, înhaţă căştile şi microfonul.
— Potoleşte-te, tâmpitule! Avem interdicţie radio! striga Moşul. în felul ăsta, ne bagi pe toţi la mititica!
Eram în trecere, aşa ca o-ntind. Dar, pe barba Profetului.
Heiden va avea o surpriză în noaptea asta! V-o jur!
La câteva minute, căpăţâna frezată regulamentar a lui Julius apăru prudent în trapă. Fluieră uşurat.
— A plecat cimpanzeul ăla hidos? Avortonul ăsta musulman m-a călcat pe nervi...
— Ah, Feldwebel Julius Heiden, ne-a fost dor de tine! Ai picat la fix, taman aveam de gând să vă provoc la un pocher!
Din jobenul său apăru un pachet sigilat de cărţi.
— Apropo de întâmplarea asta... V-am povestit cumva păţania lui Leibowitz de pe Mariannestrasse, colţ cu bordeh'l madamei Köder şi circa de poliţie 6?
— E cumva vorba de bătrânul Maximilian, zis „Roi de Molii"? întrebă Mărunţelul. Cel care se ocupa cu paltoane vechi?
— Exact, întări Portta, amestecând cărţile pe al căror spate negru erau imprimate runele SS-ului.
la te uită, cărţile Iui Greise! zise Heiden, holbând ochii. , — Asculţi sau vorbeşti aiurea?
Şi, profitând pe moment de stupoarea lui Julius, se uită în cărţile sale.
— E cu putori? se interesă Mărunţelul, scabros.
— Bineînţeles, dar nu ce crede mintea ta bolnavă. Deci, cum spuneam, într-o seară friguroasă de ianuarie, boşorogul a poposit ca de obicei la o şliboviţă. Tocmai dăduse lovitura cu o livrare de mantale ofiţereşti, aşa că, trecând, peste raţia obişnuită de pileală, a hotărât deodată că ar fi timpul să-şi mai pună în mişcare mădularul obosit. Zis şi făcut! Bine afumat, s-a înfiinţat la bordel. Madame Köder i-a privit circumspect steaua galbenă cusută la rever şi, cum la vremea aceea nu exista nici un ordin în ceea ce priveşte intrarea evreilor în bordelurile germane, a acţionat evaziv.
— Tare-aş vrea să ştiu dacă mai fiinţează stabilimentul târfei ăsteia.

— Heiden, nu fi mojic! îl apostrofă Portta. încearcă o dată pentru totdeauna să înţelegi că în faţa bordelului nu contează rasa. Panimaieşi? Toţi suntem egali.

— Ca la poarta tătucului Pdtru! chicoti Mărunţelul.

— Nu amesteca cele sfinte cu cele lumeşti, boule! Doamne, ce societate! Careu de aşi! zise el brusc, trânti cărţile şi trase banii în joben. Aprinse o ţigară şi continuă:

— Roasă de prejudecăţi, asemenea amicului Julius, dar şi împinsă de lăcomie, băbătia a chemat în grabă la sfat pe blonda Şi nurlia Hilde, sfătuitoarea cea de taină. Misiune grea, având în vedere habotnicia evreicelor din cartier şi, cum boşorogul behăia ca un ţap în călduri, au luat hotărârea dramatică să o pună la bătaie pe Shanna, femeia de serviciu. Tipa lucrase câţiva ani la arsenal, pe linia de încărcat proiectile, şi supravieţuise câtorva accidente de muncă în mod uimitor. Era o specialistă de clasă şi, dincolo de frumuseţea ei stranie, care l-ar fi băgat în sperieţi şi pe Satana, era o fiinţă blândă şi supusă. în urma epurării, îşi ducea traiul prin cele mai triste cotloane ale mahalalei, bătută ca un câine şi alintată cu porecla de Olive lu' Popeye sau „Viţeaua Răpciugoasă", negăsindu-şi locul nici măcar la ciorba săracilor, de unde bucătarul o alunga cu polonicul, scuipându-şi în sân de urât. De-aici o pescuise codoaşa şi o pripăşise în spelunca ei mizerabilă, pe care o făcuse bec într-o săptămână de frecat zi şi noapte. O dată pusă la cale tărăşenia, Shanna, vopsită şi îmbrăcată ca o pupăză, a fost îmbrâncită în faţa lui Maxi. Cu ochi miopi şi tulburi de şliboviţă, maimuţoiul a cercetat silueta strâmbă şi deşirată a fetei, i-a răsfirat părul slinos şi rar căzut pe ochii spălăciţi, apoi i-a pipăit sânii căzuţi pe burtă şi a constatat că unul era tare, iar altul fleşcăit. Arătarea i-a zâmbit cu buzele ei de cal, etalând o dantură superbă de un alb strălucitor. A încercat apoi să se lămurească cum stă cu fesele, dar, cum nu a găsit nimic de genul ăsta, s-a mulţumit s-o bată pe coapse şi mai să-şi rupă degetele de pietroase ce erau. Aşa că a scos un răget de mulţumire, încântat nevoie mare. A plătit generos madamei uimite şi, înhăţând paţachina de o aripă, a urcat în camera rezervată oaspeţilor deosebiţi. Activitatea a încetat brusc în tot bordelul şi toţi au năvălit, cu mic cu mare, pe coridor, îmbulzindu-se la uşa camerei din care se auzeau cele mai năstruşnice chicoteli. „Păpuşă scumpă, ciripea Leibowitz, cu balele curgând pe barbă şi obosit de hârjoneală, ce-ar fi să începi prin a trage nădragii motănelului tău!" „Cum doreşte preamăria-ta", behăia dulce sperietoarea şi, cu o dexteritate neobişnuită, i-a dezbrăcat trupul debil şi plin de furuncule, apoi a făcut lumina mică, aruncând pe abajur rochia verde. A sărit peste Maxi cu un chicotit sălbatic şi l-a pocnit peste bot de a văzut stele verzi, „Iartă-mă, pisoiaş, dar mi-a scăpat, e din

cauza mâinii de lemn, sper să nu te deranjeze. Priveşte, o capodoperă primită în dar de la conducerea fabricii, la primul accident." Şi, zicând asta, l-a scărpinat excitant pe burtă şi s-a căţărat pe el. „Ei, pe dracu', ce ne poate încurca o mână când avem atâtea de făcut! a exclamat Maxi, râzând. Ia dă-te încoace să ronţăim o urechiuşă şi să-mi dai un pic de guriţă!" „Doamne, ganguri Shanna, ai grijă să fie urechea dreaptă, căci stânga e de gutapercă, şi stai un moment să nu te îneci." Apoi şi-a scos iute proteza dentară, aruncând-o pe măsuţă, şi l-a privit şăgalnic cu ochişorii ei saşii, dintre care unul era mai mult ca sigur din sticlă (prea nu clipea!). Maxi cugeta aiurit, dar era hotărât să meargă până la capăt, aşa că şi-a vârât mâna pe sub furoul de muselină, unde credea el că va găsi ceva de joacă. Fata s-a gâdilat şi a căzut pe spate de râs, iar bietul om s-a trezit în gură cu un sfârc de cauciuc în chip de suzetă. „Ştiu, strigă el disperat, e de la arsenal! La al treilea accident! Dar nu mă dau bătut!" Şi a apucat-o bărbăteşte de picioare, pus pe fapta cea mare. Dar, spre surpriza lui, în mână a simţit suprafaţa rece şi bine finisată a două proteze legate peste genunchi cu chingi de piele şi cataramă lucitoare. „Ah, pe sfântul Talmud!" răcnea Leibowitz, spre distracţia generală a celor de pe hol. Şi, cu o vioiciune nebănuită, s-a eliberat din strânsoare şi a dat să fugă. însă nu era chip, căci, o dată încălzită, Shanna era greu de oprit. Aşa că a urmat o goană nebună prin cameră, în jurul patului, a lavoarului şi a paravanului galben cu garoafe roşii. Maxi a încercat să-i arunce cu ţucalul şi papucii în cap, dar, miop cum era, a ratat şi a reuşit în cele din urmă s-o stopeze câteva secunde cu halatul, timp suficient să poată urca pe dulap, căutându-şi izbăvirea. Avea părul vâlvoi şi o sclipire dementă în priviri. în uşa deschisă a camerei, zeci de persoane înghesuite, cu lacrimi în ochi de atâta râs, aşteptau deznodământul. „Ah, motănelule, strigă Shanna, gâfâind excitată, coboară şi termină ce-ai început!" „Nici prin cap nu-mi trece! Deşurubează păsărică şi aruncă-mi-o sus!"

Ne tăvăleam în hohote când a apărut Lowe.

— Doamne, ce-o mai fi de râdeţi în halul ăsta! Treceţi la posturi. Garnitura s-a format şi trebuie să ne îmbarcăm peste câteva minute.

înhaţă cana de cafea a Mărunţelului şi bău cu sete. Şinele de cale ferată fură inundate de lumina cruntă a lămpilor cu halogen. Zeci de pionieri au năvălit cu rampe de oţel, iar noi am coborât să le fixăm cu baroasele. Echipajul nostru a terminat, fireşte, primul, graţie forţei herculeene a Mărunţelului, care fixa buloanele dintr-o lovitură. Portta manevră apoi greul Tiger, precum un Kübelwagen, şi într-o clipă era pe vagonul-platformă, execută o piruetă pe şenila stângă, în timp ce Heiden şi Moşul deschideau bridele de amarare. Eu am coborât cablurile de oţel, iar Portta fixă cricul de întindere.

Mărunţelul, în sarcina căruia cădeau toate muncile brute, a blocat şenilele, cărând în spate toate calele de oţel deodată, apoi a sărit să dea la manivela cricului, lăsându-ne pe noi să prindem cârligele şufelor în bridele de amarare. Pe vagonul din spate se auzi un ţipăt înfiorător. Unul dintre.cabluri, prins neglijent, a sărit şi a retezat braţul plutonierului Böhm. Sanitarii s-au repezit să-l ridice din balta de sânge. Löwe înjură de mama focului, apoi predă comanda tancului lui Wolle, ameninţându-l cu un potop de blesteme în caz de greşeală.

— Doamne, ce noroc au unii! oftă Mărunţelul. Nici n-a plecat bine şi se întoarce acasă, băftos nenorocit!

Chiorul a trecut indiferent pe lângă locul accidentului, cu o mână la pieptul tunicii de piele. Zăbovi o clipă în dreptul nostru, unde ştia că va găsi o gură de votcă şi un trabuc din cele bune gata tăiat.

— îndată ce voi termina de verificat, să iei ordinul de pornire, îl avertiză pe Löwe. Doi oameni vor face de planton pe tanc, restul la vagonul de dormit, şi tot aşa.

Flutură o hârtie pe sub nasul nostru. Ne întorceam în est sub comanda generalului Manstein. Dumnezeu să ne aibă în pază, de data asta era groasă rău!

Ţinta se apropia fulgerător. Umbrela antiaerienei izbucni violent şi căpitanul Alexeev ordonă piloţilor să atace. lL-urile 2-3M plonjară asupra coloanei care nu mai apucă să reacţioneze. Vuind cu peste şapte sute de kilometri la oră, bombardierele de asalt deschiseră focul. Foloseau un nou tip de mine cumulative cu reacţie, pe care le lansau în roiuri. Nisipul se ridică în trombă cu tot cu tancuri. Atinse în creştet, blindatele explodau ca nişte rodii coapte, devenind ele însele bombe periculoase pentru cei din liniile apropiate. Efectul loviturilor era uimitor. Zeci de turele brăzdau aerul într-un dans halucinant, omorând deopotrivă şi nemţi, şi ruşi imprudenţi, care săreau în sus de bucurie văzând prăpădul. Alexeev manevră frânele aerodinamice pentru a reduce viteza la ieşirea din picaj.

Degetul palpă butonul tunurilor de bord. Ţintele se măreau în colimator. O secundă zări ţevile cvadruple ale unui T-IV antiaerian scuipândfoc şi degajă fulgerător, măturând terenul cu focul proiectilelor. Mig-urile 3 din acoperire coborâseră să-l susţină. Concentrarea de blindate era deja dislocată. Căpitanul redresa la trei mii de metri şi ordonă regruparea aparatelor pentru un nou asalt. Cerul ultramarin era sfâşiat de fuioare negre de fum. Fericit, execută un tonau greoi, apoi cabra. O pată neagră, uriaşă, umbri carlinga şi un şoc teribil zgudui avionul care „guiţă" ascuţit şi intră în vrie. Reflex, declanşa cupola cabinei şi mai apucă să-şi vadă mitraliorul făcut zdrenţe. Treizeci de secunde, ce păreau o eternitate, îi trebuiră până se

trezi suspendat de paraşută. Un Focke-Wulf galben şi pătat ca o hienă atacă, în dreapta hăcuind IL-ul adjutantului Simonov. Un bolid incandescent se prăvălea în faţă, iar un Mig 3 cobora într-o spirală mortală, lăsând o trenă de fum ca un burghiu înşurubat pe cer. Imaginile se derulau cinematografic, şi jubilă când îşi dădu seama că restul escadrilei ataca din nou la sol. Paraşuta se legăna periculos, purtată de un curent ascendent. Reverberaţia detunăturilor îl asurzea complet. „Numai de n-aş pica în liniile germane", gândi el. Dar inevitabilul se produse cu o întorsătură grotescă. Vântul îl purtă violent spre unul dintre tancurile în flăcări, îngrozit, trase de suspante, dar în mod inutil. Incendiul strălucitor ca lumina de magneziu îl înghiţi la iuţeală şi îl transformă într-o torţă sfârâitoare, trecându-l în rândul soldaţilor daţi dispăruţi, fără de mormânt. Moartea lua în stăpânire totul, de la ultimul fir de iarbă până în văzduh, unde mirosul incendiilor şi cenuşa unsuroasă se amestecau cu norii.

CONCENTRAREA

lată-ne din nou străbătând „dulcea stepă" spre fieful generalului Manstein, la nord de Harkov. Ne aflam inevitabil în avangardă, deoarece făceam parte dintre veteranii care cunoşteau perfect regiunea. începutul verii era acelaşi, cu amestecul de mirosuri amărui şi tufe de măceşi şi pădurici galben-verzui, cu drumuri desfundate şi viroage secate. Peste tot, omniprezentul praf albicios şi sufocant care ardea ochii şi plămânii. Noi: aceiaşi cavaleri, îmbrăcaţi doar în alte armuri, şi secondaţi de o adunătură de soldaţi fără experienţă, adunaţi în grabă să umple golurile lăsate de iarna nimicitoare. Ca urmare a mobilizării generale decretate în februarie '43, ne procopsiserăm cu o grămadă de răcani animaţi de idealuri nobile, gata să-i sfâşie pe câinii roşii, dar care, la o privire atentă, nu făceau două parale. Numai simplul fapt că după primele ore de marş nu mai aveau strop de apă în bidoane, iar picioarele le erau distruse de cizmele prea tari şi umerii plini de vânătăi dureroase, datorate proastei ajustări a curelelor, demonstra ce soi de antrenament executaseră cu ei subofiţerii urlători din cazărmi. Bieţii oameni erau deja năuci de cap şi epuizaţi într-un moment când încă nu văzuseră inamicul. Puţinele cătane bătrâne, târâte pe toate fronturile, care se cunoşteau de la o poştă, nu-i puteau ajuta decât prin puterea exemplului, şi prima lecţie era deja oferită: să ţină cont cât mai puţin de regulamentele rigide deprinse la instrucţie. Aici nu era timp de saluturi graţioase în pas de balet. Totul se derula rapid, scurt şi fără menajamente.

Drumul de la Krasnograd în direcţia frontului se dovedea un calvar. Nenorocitele de Jabo IL-2 şi bimotoare Pehiakov se ţineau scai de noi, miruindu-ne cu o grămadă de chestii, începând de la grenade cu explozie întârziată până la rachete. Era un lucru nou pentru noi şi, în ciuda ajutorului aerian pe care îl tot solicitam, începusem să pierdem tancuri. încăierările aeriene erau cu atât mai periculoase cu cât nu aveam unde să ne ascundem. Tocmai ne adunasem după o astfel de zburătăceală, când un zgomot de fiare zgudui tancul. Se răspândi un miros acru şi motorul grohăi ciudat. Chiorul apăru instantaneu în Kubelwagen-ul său camuflat în chip de tufiş. Strigă îngrijorat la noi. Jobenul lui Portta se ivi prin trapă. Colonelul clipi surprins.

— Am două veşti, domnule! Una proastă şi alta foarte proastă. Prima, s-a calat motorul; a doua, nu se mai poate circula ziua. în ritmul ăsta pierdem trotinetele lui Adolf până mâine.

Se auzi o bufnitură înfundată şi motorul luă foc. Mărunţelul era deja pe capota din spate cu două stingătoare. Portta privea gânditor şi deodată îi veni o idee.

— Wolf poate rezolva deplasarea pe timpul zilei, şi în felul ăsta poimâine vom fi la destinaţie, dacă punem la socoteală că vom mărşălui fără oprire pe timpul nopţii! Mii de draci, cum de nu m-am gândit la generatoarele de ceaţă!

Un tanc-atelier apăru pentru a ne împinge într-o parte. Colonelul ne privea circumspect, deşi ştia bine că motoarele cedau. Zevzecul de Fiihrer amânase ditamai operaţiunea de nenumărate ori, din pricina noilor blindate la care ţinea morţiş sa participe în lupte. El le-a „prezis" generalilor din anturajul său că apropiatul triumf german „va înflăcăra imaginaţia lumii întregi!" Sigur, înnebunise de-a binelea, aruncând pe front într-un moment crucial aceste maşini superbe, dar care sufereau încă de bolile copilăriei. Wolle, numit mitralior în echipajul nostru, avea să ne povestească nişte chestii îngrozitoare. Ştia absolut sigur, de la unul dintre asistenţii doctorului von Hasselbach, că Adolf începuse să ia din septembrie 1942 cel puţin douăzeci de pastile ce conţineau stupefiante. După atentatul de la 20 iulie, suferise o criza de encefalită în momentul în care se afla la cartierul său general din Vinniţa, în '42, iar la începutul anului, un atac de Parkinson. în afară de asta, se pare că lucra de la ora unsprezece şi până la miezul nopţii încontinuu, închis în buncăr şi îndopat de medicul său personal Morell cu amestec de stricnină-atropină. Acest secret ţinut cu străşnicie a răsuflat până la urmă datorită deselor accese de furie pe care le revărsa asupra oamenilor săi, în urma eşecurilor suferite de la Stalingrad încoace. Chiorul

aflase el însuşi, după o întâlnire cu generalul Hensinger, de brutalitatea'şi demenţa cu care îşi trata Fuhrer-\x\ statul-major.
îşi mută privirea asupra unuia dintre tancurile lovite de proiectilele reactive, care ardea în asemenea hal încât oţelul era încins la roşu şi degaja o căldură resimţită până la noi. Wolf veni aducând un nou tanc. Regimentul se regrupa.
— Mutaţi-vă catrafusele, băieţi, n-avem timp de schimbat motoare.
— Ce aruncătoare de ceaţă ne poţi aduce? îl interpelă Chiorul, direct.
— N-am în cantităţi suficiente, dar le putem completa cu lumânări şi artificii fumigene ruseşti.
— Artificii?... întrebă Chiorul, care făcea mai multe lucruri deodată, conform obiceiului său.
— Nişte chestii care explodează sub forma unor norişori dc fum şi apoi sunt duşi de vânt!
— Perfect, împarte drăcoveniile cu grijă... Şi mai vreau plase de camuflaj. Atâtea încât la nevoie să le putem lega una de alta, şi hai să încercăm să pornim. Beyer, rămâi în avangardă! Vreau mişcare!
Am reluat cursul într-un ritm de cinci-zece kilometri la oră. Atmosfera era sufocantă şi o trenă de praf se înălţa în urma noastră, vizibilă de la zeci de kilometri. Ăsta era blestemul stepei. Am întins plasa de camuflaj şi am agăţat de ea tot ce ne-a căzut în mână, de la tufe la smocuri de iarbă mare. Portta era nervos şi disperat. Cutia de viteze nu trecea de treapta a şasea. Sub nici o formă! Şi lunganul blestema atât de tare, încât fugise până şi pisoiul său roşcat. Mărunţelul încercă să-l îmbuneze cu un borcan de piersici în sirop, dar nu reuşi, aşa că se apucă să le hălpăne cu baioneta. Wolle ceru timid una. Până atunci tăcuse, zăpăcit de compania noastră.
—- Da' o labă în bot nu vrei!? replică molfăind Mărunţelul. Doar nu-ţi imaginezi că am spart depozitul lui Kaminsky să te îndop pe tine! Bagă bine la tărtăcuţă, aici fiecare se descurcă!
Pisoiul lui Portta veni şi se frecă de piciorul său. Mămos, găliganul îl luă şi îl puse după gât, apoi, cu o mişcare rapidă, înhaţă raniţa lui Wolle.
— Dar e a mea! se plânse Wolle naiv şi întinse mâna. Drept răspuns, primi o baionetă peste degete, iar Mărunţelul se apucă să verse conţinutul între picioare. Aruncă o grămadă de prostii, printre care un pachet de scrisori pe care Heiden puse mâna imediat, şi îşi adjudecă două pachete de biscuiţi „Muhle", pe care îi vărsă în compot, o bucată de cozonac, două cutii de carne şi o sticlă de spirt medicinal, pe care o sorbi dintr-o înghiţitură.

— Uite, vezi? zise el, râgâind. Cel mai bun exemplu de egoism. Ai încă apucături de ofiţer care dispreţuieşte trupa, deci, te previn: întâi dă şi pe urmă cere.
Wolle se stăpâni. Cunoştea genul ăsta de brute şi nu voia scandal pentru o piersică, dar îngheţă când Heiden flutură un plic verde. Terenul devenea alunecos.
— Ia te uită câte chestii scapă cenzurii! Am senzaţia că tipul ăsta nu a fost un oarecare.
— Ei şi ce! se răsti el, devenind dintr-o dată dur. Ce-ar putea să mi se mai întâmple? După Stalingrad şi degradare, un glonţ în cap pe marginea şanţului! (Mâinile tremurânde strângeau mânerele mitralierei mai să le rupă.) Nu murim decât o dată.
— Stalingrad, amice ?! trânti Heiden tăios, fără să ştie câtă dreptate avea. N-a fost decât preludiul a ceea ce va urma! Duşmanii Reich-ului strâng rândurile, iar în privinţa glonţului în cap, te înşeli amarnic. Alde Himmler o să te facă să mori de o sută de ori până ai să cerşeşti îndurare! Aşa că fă bine şi înghite peticul ăsta de hârtie cât mai repede.
Wolle căută un punct de sprijin pe care nu-l găsi.
Nimeni din cei prezenţi nu băgă în seama discuţia, ştiut fiind ca Mărunţelul şi Heiden îşi omorau şi ei timpul în lipsă de altceva. Wolle privi pisoiul pe care Creutzfeld îl mângâia cu blândeţe şi avu o revelaţie în privinţa brutei ucigaşe.
— S-ar putea să ai dreptate, uriaşule. Eu sunt soldat de carieră şi pregătirea mi-a întunecat raţiunea. E momentul să fac o schimbare pe calea arătată de tine! (Scotoci într-un buzunar secret şi scoase, ca un scamator, două cutiuţe şi o tabacheră neagră.) O lecţie ca asta merită icre negre, pate de gâscă şi ţigări de foi „Dannemann". Din fericire, mai am încă şi ceva de băut. Poftim, fac cinste, coniac „Falaise". Ca şi ţie, mie îmi plac lucrurile de calitate: puţin şi bun.
încântat nevoie mare, Mărunţelul îşi aprinse o ţigară cu tutun aromat de Brazilia, apoi desfăcu cu dinţii o cutie de compot.
— Da' multe mai ştii despre oameni, se vede de la o poştă!
— Ce prostănac! zise Heiden, râzând. Nu-mi vine să cred. Portta bruscă tancul, apoi schimbă rapid într-o treaptă
inferioară, debreind violent. Accelera, repetând operaţia. Cutia de viteze gemea mai să se spargă, apoi, deodată, minune, îşi reveni.
— Se întâmplă ceva cu sincroanele astea, dar cu mandea nu le merge!
— Un avion, anunţă Moşul, care păzea în turelă. Ce zici, Mărunţelule ?

— E motor german. Flaşnetele ruseşti pârţâie altfel, într-adevăr, era un Fiesler-Storch de recunoaştere, care
prinse a ne da târcoale în cercuri largi. Deodată, o zbughi spre sud. Aşteptam un nou atac aerian, dar erau ai noştri. Roiuri de bombardiere treceau spre front, cutremurând cerul. Priveam cu gura căscată defilarea nesfârşită, când Heiden ne anunţă că trebuie să deviem spre Liubotin. în spate, venea tancul Mercenarului şi al lui Sevilla, care făcu un semn uimit că nu înţelegea. Mărunţelul se proţăpi în vârful turelei, adulmecând în văzduh.
— Priviţi! strigă el, surescitat. Sfântă Fecioară făcătoare de minuni, e fantastic!
Am năvălit afară, căutând în direcţia indicată de Mărunţel şi, pe măsură ce ne dumiream, ne apuca pântecăraia. Ceea ce părea un sat la marginea lizierei de mesteceni albi se dovedeau a fi blindate abil camuflate. Treptat, am început să desluşim sute de ţevi de tun. O masă de uniforme negre colcăia prin jur. Era un corp de tancuri SS. Un fanion negru cu tigva rânjită flutura pe o antenă. Ne-am angajat într-un viraj şi, din pământ, au apărut doi jandarmi de front pe motociclete. Au făcut semn să continuăm deplasarea cu viteză redusă. Am crezut că visez. De-o parte şi de alta a drumului, erau înşiruite la nesfârşit autotunuri Stu, GII şi GIII, distrugătoare TIV semişenilate Henschell şi autoblindate Puma cu tunuri de 50 mm, toate împănate cu tunuri antiaeriene montate pe camioane Krupp de zece tone. Era o divizie motomecanizată cum nu mai văzusem. La ieşirea din localitate, am dat nas în nas cu o unitate de Panther. Pe turele aveau pictate o pereche de chei, iar camuflajul în culorile stepei. Crucea teutonică strălucea în colţul cutiei blindate, iar apărătoarea şenilei din plăci de oţel. Erau SS Das Reich. Fanaticii lui Adolf ne priveau la rândul lor uimiţi de uniformele fără însemne. Mărunţelul întinse arogant braţul cu banderola argintie Sondercommando, după care le făcu un semn obscen cu degetul, rânjind sadic. Vlăjganii blonzi s-au cutremurat scârbiţi.
Spre seară au fost alimentaţi din mers cu butoaie de două sute cincizeci de litri, iar noi am primit raţii calde. Concentrările de blindate alternau cu cele de artilerie şi infanterie, de credeam că nu vom avea loc altundeva decât în mijlocul drumului.
încet, încet, pătrundeam în dispozitivul Grupului de armate „Sud". La căderea nopţii, cei mai buni comandarAi de tancuri au trecut în fruntea plutoanelor fără să se ţină cont de grade. Chiorul nu voia să admită nici o greşeală. Deplasarea în lumina farurilor a decurs fără nici un incident. Oamenii erau atât de impresionaţi de cele văzute, încât le pierise tot somnul. Spre dimineaţă, am interferat Corpul 2 Tancuri SS şi am fost

dirijaţi în avanpost. Amplasamentul nostru era stabilit în albia secată a unui râu. Malurile, invadate de arini pitici şi aguridă, ne ofereau un adăpost incert, aşa încât am muncit ca dracu' să adâncim viroaga formată într-un lut tare ca betonul. Cei mai neîndemânatici au trebuit să continue sub soarele torid al sfârşitului de iulie, în timp ce grupa noastră se aşezase comod în hamácele întinse sub o boltă de aguridă. Comandamentul ne averizase însă să fim atenţi asupra partizanilor care acţionau în zonă. Timpurile se schimbaseră. Chiar şi Legiunea Ucraineană, care susţinuse Wermacht-ul, trecuse de partea cealaltă. Luptătorii ucraineni, pe care îi cunoşteam foarte bine, erau feroce şi îi urau de moarte pe SS-işti, care în ultima vreme se aflau tot timpul în apropierea noastră. O confuzie în acest moment era uşor de realizat, aşa că ordinul cerea să împuşcăm imediat aceşti „câini turbaţi şi nerecunoscători".
— Iată-ne cu sovietele în faţă şi cu pungaşii Brigaciefiihrer-uhii von den Bach în spate! preroră Portta, legănându-se în hamac, în dreapta, prostănacii ciomăgarului lui Adolf, iar în coasta stângă, partizanii ucraineni! Nu ne mai rămâne decât să o luăm în jos la băieţii lui Satana, căci la poarta de sus e verbotten pentru noi...
— Mai tacă-ţi fleanca, tembelule! zise Moşul. O să ne bagi la bulău cu prostiile tale!
Dar Portta băuse cam mult, aşa că se adresă Mercenarului care-şi curăţa gânditor PPS-ul rusesc.
— Ia spune, Mergi-sau-Crapă, cu Allah am putea aranja vreo şmecherie?
— Oştenii Domnului sunt întotdeauna bine primiţi la dreapta Profetului, mai ales cei care luptă în credinţă, fără resentimente.
— Ei, copii! Atunci ar cam fi timpul să vă faceţi rost de covoraşe şi, faţa spre Mecca! Camaradul nostru Alfred Kaib c gata să vă iniţeze în tainele Coranului, zise râzând, brusc înveselit. Aşa că nu mai aşteptaţi, prepuţurile sus, taica Iosef vă aşteaptă cu briciul...
— Mon ami, interveni Mercenarul, râzând în hohote, în paradis nu au acces decât cei cu state vechi!
— Ar mai fi o şansă, zise Wolf foarte serios.
Nimeni nu observase când apăruse însoţit de cei doi câini furioşi. El şi cu Mercenarul purtau întotdeauna încălţări cu tălpi duble de cauciuc.
— Pe tine cine te-a invitat? se răţoi Mărunţelul. Aici se discută o chestie serioasă. Dacă să ne tăiem sau nu prepuţul...
Wolf se aşeză ostenit pe scăunelul pliant. Trebuie să se fi simţit teribil de deprimat ca să vină până la noi în frumoasa-i uniformă de paradă.

— Din nefericire, Creutzfeld, eşti prea cretin ca să crezi că un prepuţ, pe care oricum nu-l mai ai, te poate mântui de nenorocirea în care ne aflăm. Ce mă intrigă e că nişte tipi deştepţi ca voi nu se gândesc la o biată hârtie. Asta ar fi salvarea!

— Problema e dacă ne mai găsim curul după primul bombardament, ca să ne ştergem cu ea! zise Sevilla în hohotul general.

— Mântuirea, măi avorton de republican, ricana Wolf, strunindu-şi câinii, care simţiseră pisoiul lui Portta, vine printr-o hârtie oficială bine ticluită, care să vă trimită în spatele frontului cu probleme deosebite. Să zicem că o grupă de specialişti va trebui să aducă piese de schimb.... Ei? întrebarea căzu ca o lovitură de ciocan. Portta trase o duşcă zdravănă de votcă, apoi îi întinse sticla lui Wolf.

— Şi cine ar fi în stare de aşa ceva? Ne trebuie o parafă oficială şi o hârtie cu antetul Statului-Major, altfel poliţia o să ne belească şi stârvurile noastre or să anine în pari până la sfârşitul bătăliei...

— Hârtii se găsesc, parafe aşişderea, ar mai fi vorba de ceva Parale. îi făcu semn lui Portta să apropie urechea. Toţi aşteptam cu nerăbdare, dar nici măcar urechea ascuţită a Mărunţelului nu prinse şoapta supraintendentului. Portta se congestiona la faţă, mai să-i sară pistruii.

— Şarlatan nenorocit, ne vrei pielea pe băţ! zbieră el. Făcu o mişcare bruscă şi pisoiul căzu direct în faţa potăilor.

Bestiile se smulseră din mâna stăpânului şi, într-un vacarm de nedescris, o luară ca din puşcă în direcţia ruşilor. După o clipă de stupefacţie, stăpânii fiarelor urlară disperaţi. Portta înhaţă pistolul, iar Wolf o salopetă de camuflaj atârnată pe tanc, pe care o îmbrăcă la iuţeală. Umflă PPS-ul Mercenarului şi porni pe urmele lui Portta.

— Drace! sări Moşul. Swen, Kalb, urmaţi-mă, iar tu, strigă el către Heiden, anunţă o patrulă de cercetare!

Am executat instantaneu, luând-o pe urmele fugarilor. Portta şi Wolf erau deja la ultimul post de observare, cerând relaţii soldaţilor uluiţi, care într-adevăr văzuseră fugind pe cărare pisoiul urmărit de javre.

— Doborâţi-i cu patul armelor îndată ce-i ajungem, ordonă Moşul. Ăştia or să trezească tot frontul!

Ne-am târât rapid spre avanposturile ruseşti. Mercenarul ridică braţul şi răsuci pumnul. Am privit prudent în cuibul rusesc, de unde o ţeava de mitralieră se ridica nefiresc spre cer. Cei patru soldaţi şi un ofiţer de artilerie zăceau într-o baltă de sânge, cu beregăţile tăiate.

— Moartea tăcută! rânji Mercenarul, referindu-se la briciul lui Portta, şi smulse mitraliera rusească, mare cât el, de pe afet

— Bună lucrătură, grohăi Mărunţelul, care tocmai ne prinse din urmă.

— Doamne fereşte, se văicări Moşul, ce cauţi aici, idiotule'.'

— Distracţie fără măndelu' nu se poate! rosti el vesel. Din faţă, se auzeau lătrături furioase. Pornirăm în goană fără

să ne ferim. Ştiam că, oricum ar fi fost, era mort la ora aceea. Deodată, ne-am prăvălit în interiorul unui şanţ cu perete în contrapantă. Un nesfârşit şir de arici metalici se întindea pe fundul sinistrei capcane antitanc.

— Pe-aici! strigă în gura mare Mărunţelul, indicând două scări imense de lemn.

Trei umbre mototolite stăteau căzute în chioşcul de pază.

— Vino, moarte, vino! fredona micuţul Mercenar. Ne-am repezit pe rampa îngustă de lemn care traversa un

teren împânzit cu mine. La fiecare capăt avea câte un scripete, pentru a putea fi retrasă în caz de atac. Incredibil. Dincolo de fâşia minată, se întindea o esplanadă curată ca-n palmă, care se pierdea în arc de cerc la câţiva kilometri. De la baza ei se înălţau cinci-şase terase ameţitoare, săpate în coasta unui mamelon cafeniu. Un şir de scări confecţionate din lemn brut zigzaga până în vârf. Pe una dintre platforme, câinii lui Wolf încolţiseră pisoiul care, căţărat pe vinciul de ridicare, scuipa furios. Am urcat dintr-o suflare şi ne-am alăturat celor doi. Priveliştea era înfiorătoare. Mii de contraforţi şi colţi de beton împânzeau locul. Lucrările genistice erau abil camuflate. în zare se ridicau norişori de praf. Moşul smulse binoclul lui Wolf, care privea încremenit şi iscodea depărtările. Curios, i l-am cerut. Sfinte Sisoie! Erau tancuri. Brigăzi întregi asemenea turmelor de rinoceri, apoi am zărit foarte clar un şir de tractoare cu şenile care tractau obuziere uriaşe. Pe flancul drept mărşăluia o coloană de aruncătoare Katiuşa spre un dispozitiv necunoscut. O grupă de ruşi veseli nevoie mare se apropia de pasarela-platformă. Am ascuns căştile la repezeală şi ne-am pus bonetele invers, apoi am încheiat salopetele de camuflaj până la gât. Comandantul lor, un sergent, ne făcu semn cu mâna. L-am salutat veseli. Pisoiul din vârful pomului sări spectaculos în cârca lui Portta, spre hazul general. Wolf îl chemă în ajutor pe Mărunţelul pentru a struni câinii, Mercenarul puse arma pe balustradă şi îşi aprinse o nouă ţigară, apoi azvârli cu cinism pachetul de ţigări spre sergent. Cel puţin jumătate din grupă ridică mâinile să prindă ţigările, dar, până să vină pachetul, erau deja doborâţi de PPS-ul lui. Sergentul pică în genunchi, rănit uşor. O mare uimire se citea pe faţa rotundă, încă neatinsă de bărbierit.

Mercenarul îl apucă de guler şi, cu un picior în coloană, îl obligă să stea pe burtă. Calm, privea spre Moşul.

— Il luăm cu noi, confirmă acesta, şi sper din tot sufletul că va ajunge întreg! Ia vezi cine e şi ce hram poartă.
Portta îl uşura de portofel şi de un briceag cu mânere de malachit, la care Mărunţelul râvni imediat.
— Să nu îndrăzniţi să vă certaţi, că vă curăţ pe loc! şuieră Moşul. Dă-i porcăria de briceag...
Roşcovanul silabisi cele scrise în cannet, în timp ce Mărunţelul, fericit, desfăcea pe rând toate accesoriile uneltei.
— Kolea Malinovski, sergent-elev la şcoala de infanterie. Un pui de ofiţer, care va să zică. Păcat că dadia Alfred ţi-a ieşit în cale, cotindu-ţi destinul. Bei o votcă? Nu! O ţigară? Nu! Ceva interesant de spus? Nu! Foarte bine, o să te dăm pe mâna G.F.P.-ului să te scarmăne ei. Eu, unul, m-am săturat până în gât de prizonieri.
Kolea ridică derutat din umeri. Se vedea de la o poştă că habar n-avea în ce intrase. Privea absent la oamenii lui căzuţi grămadă, fără să dea semne de agitaţie. Moşul hotărî să ne întoarcem, spre regretul lui Portta, care avea chef să dea o raită în profunzime. Norocul se putea întoarce într-o clipă, aşa că am pornit spre liniile noastre, nu înainte de a mina scările şi podeţul. Wolf şi Portta au meşterit o capcană drăcească menită să declanşeze 6 explozie în lanţ a sectorului minat. Chiorul ne aştepta deja alarmat. Dublase paza, căci era foarte posibil să declanşăm o contraacţiune a ruşilor sau, ce era mai rău, un atac de artilerie asupra poziţiei. L-am predat pe rus şi, după un raport succint, am năvălit fără întârziere să ne săpăm adăposturi individuale. Graba noastră a declanşat o adevărată reacţie în lanţ în toate liniile. Ceea ce văzusem era de natură să bage groapa şi în cele mai bătrâne cătane. Efectiv, eram terminaţi. Aici se aflau faţă în faţă două armate colosale, aşezate cuminţi ca piesele de şah pe o tablă şi aşteptând jucătorii. Un Kriegspie! nebunesc pus la cale de o gaşcă dementă. Mărunţelul termină primul, ca de obicei, şi ieşi ca un hârciog uriaş pe marginea adăpostului. Privirile îi căzură pe Wolle care se legăna indolent în hamac. în mod normal, Wolle suferea de un soi de agorafobie asimilată, puteai zice, cu o „stepafobie", moştenită probabil la Cotul Donului, şi nu putea fi scos din tanc decât în situaţii deosebite. Nici chiar atacurile aeriene nu-l făceau să părăsească maşina. Căpătase un al şaselea simţ, pe care te puteai baza în totalitate. Dacă el fugea, puteai fi sigur că.tancul'va fi lovit. Mărunţelul nu-şi putea crede ochilor.
— Ce te bălăngăni ca o maimuţă în călduri? se răsti el. Pune mâna şi sapă, altminteri o să fi făcut zdrenţe.
— Cred că glumeşti sau ai doape în urechi, zise Wolle, râzând. Zici că aţi minat calea de retragere... Dacă e aşa, trebuie să fie iadul pe pământ

acolo. Zici că o să fiu făcut zdrenţe... Dacă e aşa, trebuia să fie iadul aici. A trecut mai bine de o oră, doar nu crezi că artileria aşteaptă să vă îngropaţi în teren? adăugă el, dând mirat din umeri.

— Tipul ăsta e sonat! izbucni Mărunţelul. Ce ştii tu, nasolule, despre ce vor ruşii?

— Ştiu un singur lucru: e linişte, prea multă linişte! Nu pricepeţi ce se întâmplă, jocul n-a început! Suntem legaţi de sfori ca nişte marionete, iar maeştrii păpuşari aşteaptă ridicarea cortinei. Staţi fără grijă, o să aflăm şi ora la momentul potrivit.

Ascultam cu gura căscată, uşor nedumeriţi. Portta rupse tăcerea.

— Mii de bombe, băiatul ăsta are dreptate, cum de nu ne-am gândit? Asta e acalmia dinaintea tornadei..., zise, aruncând jobenul în aer. Hei, şobolanilor, adunarea, fac cinste!

Intuiţia Führer-w/w/, care până nu de mult se dovedise extraordinară, începe să se clatine. Furios şi slab informat, şovăie de o bună perioadă de timp asupra declanşării atacului asupra intrândului de la Kursk: începând cu 15 aprilie, apoi 15 mai şi până la 15 iunie.

Bâjbâind continuu, începe să acuze ofiţerii Statului-Major de propria-i nehotărâre. „Ce-i pasă universului dacă deţinem oraşul Kursk sau nu? De ce ţineţi atât de mult să atacăm anul acesta în Răsărit?" se adresează el lui Guderian, deja împotriva planului, de teamă să nu-şi vadă pierdute în bătălie noile Tiger, Panther şi Elephant. El răspunde: „Aveţi dreptate, mein Führer/ De câte ori mă gâna\esc la acest atac, mi se crispează stomacul. "

Hitler convoacă la 2 mai, la München, pe Zeitzler, Guderian - rechemat să coordoneze acţiunea blindatelor - pe Kluge, Model şi Manstein. Discuţia are loc trei la doi! Mareşalul Model, susţinut de Guderian, combate cu tărie planul, informat fiind de aviaţie că ruşii pregăteau o puternică apărare eşalonată în adâncime. Manstein era convins că ar fi trebuit să acţioneze încă din aprilie pentru a prelua iniţiativa cu orice preţ. Zeizler şi Kluge susţineau cu tărie acelaşi lucru. Ceea ce Hitler nu ştie încă este că printre ofiţerii săi de încredere, inclusiv căpetenia SS, Himmler, începuse să muşte şarpele neîncrederii şi, un alt lucru, la fel de grav, era că serviciile de spionaj ruse deţineau chiar din primele zile ale lui aprilie planurile operaţiunii „Citadela". Jukov trimite deja la 8 aprilie lui Stalin propunerea defensivei în zonă. Cuprins de îndoieli, asemenea dictatorului de la Berlin, Stalin, care se temea încă de un atac împotriva Moscovei, se opune iniţial. Temerile sale sunt eliminate într-o discuţie la 12 aprilie cu apropiaţii colaboratori Jukov, Vasilevski şi Antonov, astfel încât riposta din zona Kursk era hotărâtă cu trei zile înainte ca Hitler să transmită vreun ordin.

La 15 martie, Jukov pleacă pe front, unde îl înlocuieşte pe Golikov cu Kokosovski, strateg eminent, care expune mareşalului un plan de contraofensivă pornită din apărare în cotul meridional al Doneţului, lângă Harkov, în bârlogul lupilor. Sub presiunea lui Zeitzler, Fiihrer-w/ se hotărăşte în sfârşit asupra atacului. La 1 iulie confirmă ziua Z: 5 iulie.

PRIMA PECETE

Portta îşi sco isc jobenul galben şi îl puse cu grijă pe botul tancului, nu înainte de a rupe „cloşca" fără zvastică. Deschise Noul Testament ferfeniţit, îşi umezi un deget pe buze, apoi îşi drese glasul. Mărunţelul holbă ochii şi căscă gura. Se arăta pătruns până în măduva oaselor de importantul eveniment. El nu pierdea niciodată ocazia de a-şi îmbogăţi vagile cunoştinţe religioase. Portta citi cu voce cavernoasă:
— „Şi am văzut când mielul a rupt una dintre cele şapte peceţi şi am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu glas de tunet: «Vino!». M-am uitat, şi iată un cal alb. Cel care stătea pe el avea un arc şi i s-a dat o cunună; şi a pornit biruitor şi ca să biruiască."
Mărunţelul era uluit. Privea mielul alb pictat de Portta pe turela noastră. Aproape că i se auzea creierul clocotind. Trase de bretelele roşii, capturate de la un colonel rus, plesnindu-le de pieptul său păros, şi îşi potrivi melonul cenuşiu. Aşteptau cu toţii încordaţi.
— Bine, bine! izbucni el brusc. Cu mielul am priceput cum stau lucrurile, dar şmecherii ăia patru cine sunt?
— Sunt cei patru cavaleri ai Apocalipsei, zise Mercenarul, solemn.
— Ba tu să-ţi vezi de Coranul tău! se răţoi găliganul. Las' ca ştiu eu. Ce, mă crezi tâmpit? Aici e treabă creştinească.
Moşul apăru urmat de Chiorul şi Lowe. „Toată suflarea e în picioare", raportează Sevilla. Colonelul termina ca de obicei verificarea companiilor cu noi. Căuta instinctiv ceva care să-i confirme că mai sunt şi soldaţi adevăraţi. Avea o încredere oarbă în plutonul 2 şi nu se înşela. Nimeni nu se pricepea mai bine ca noi să pregătească un tanc. Toate lucrurile nefolositoare erau date deoparte şi toate cotloanele înţesate cu muniţie, armamentul suplimentat în mod diabolic şi camuflajul unui obuz sau o crenguţă în plus îţi puteau salva viaţa, iar reglajul motorului şi al frânelor era capital. Lowe anunţă sec ora. Acele fosforescente arătau două şi zece. Un miros greu de floare coaptă plutea peste stepă, iar liniştea dinaintea zorilor era perfectă. Wolle se ridică deodată neliniştit şi, fără să spună o vorbă, dispăru în tanc.

— E nasoală, şopti Portta care tocmai ne servea cu votcă în ceşcuţe de pământ, puse pe o coajă de mesteacăn, alături de un leberwiirst tăiat cu migală. Dacă piaza asta de Wolle a fugit, înseamnă că se întâmplă ceva...
— Exclus, mormăi Chiorul. Pregătirea de artilerie va începe la două şi treizeci, dar mai ştii...
Mercenarul împărţi un pachet de ţigări „Caporal". Liniile au început să freamăte. Mii de uniforme negre se căţărau pe blindate, cu mişcări feline. Greierii au încetat brusc să mai cânte. Mărunţelul aruncă chiştocul şi plonja în adăpost, zbierând:
— Atac de artilerie!
Uraganul se dezlănţui instantaneu. M-am agăţat instinctiv de cârligul tancului, dar am simţit cum se ridică în sus o dată cu mine. Am văzut cu uimire o cută a terenului, care se deplasa dinspre interiorul frontului şi îmi trecea pe sub picioare. Pământul se zbuciuma ca un cearşaf fluturat de vânt, iar o lumină ciudată creştea în intensitate, grăbind ivirea zorilor. Era cea mai mare canonadă pe care o văzusem în război, de o violenţă indescriptibilă. Sute de tunuri de toate calibrele.
aruncătoare şi lansatoare de rachete trăgeau cu o cadenţă uluitoare, transformând liniile noastre într-un iad arzător. Un rânjet sinistru îmi răsuna în ureche. Era Portta.
— Revino-ţi, căcăciosule, ruşii fac pilaf interiorul! Avanposturile nu vor fi lovite.
Mărunţelul îmi făcu cu ochiul din gaura lui de şobolan. Ce m-aş fi făcut fără acest vlăjgan cu suflet de copil? De sub tancul de alături îmi zâmbeau Mercenarul şi Moşul, iar între ei, spilcuitul Heiden. Şezând pe o ladă goală, Chiorul şi Sevilla fumau liniştiţi ţigările „Caporal". Locotenentul Lowe urla de mama focului în microfonul staţiei mobile pe care Zicklein o ţinea în braţe. Prin trapa din stânga, se ivise şi capul lui Wolle, alb la faţă ca varul. Portta mă bătu pe spate şi am reuşit cu greu să-mi descleştez mâna de pe cârligul de remorcare. Zeci de alţi camarazi începeau să-şi revină încet-încet la vederea comandantului aparent impasibil sub ploaia de foc. Lowe ridică mâinile spre cer, în semn de izbăvire, şi apoi discută cu Chiorul, urlând unul în urechea celuilalt: altfel nu puteai să te înţelegi. Roşcovanul îmi pasă pe şest o ţigară „Griffa", din care i-am oferit şi lui Wolle. Doza de marijuana avea efect relaxant rapid, dar ţigările erau scumpe şi se procurau greu.
— Nu te trec pe răboj, zise Portta. Avem nevoie de ochitor bun.
Apropo, ţi-am povestit oare de fetele lui tanti Dora, care, după ce se drogau, puneau motanul bordelului să le facă bucurii cu limba?

— Doamne, Portta, am zis îngreţoşat, termină, nu vreau să mai aud nimic, mă duc la post! Dacă Wolle stă în tanc, înseamnă să nu se va întâmpla să pice vreun proiectil pe el...
Focul artileriei scăzu în intensitate, ca apoi să se deplaseze în alt sector. Haupsturmjuhrer Bayerlein, şeful Companiei a 4-a din Leibstaudarte, sosea val-vârtej.
— Colonele, bolborosi el, oamenii sunt derutaţi complet. Ce se întâmplă, atacă ruşii?
— Dacă ar fi aşa, erau de mult pe capul nostru. Şi-au făcut un obicei să atace direct sub focul artileriei, aşa că sugestia mea e să vă reorganizaţi poziţiile. în curând vom primi ordinul de atac. Adolf nu va comuta data de azi, poate doar ora...
Bayerlein era vizibil marcat. Nu e lucru uşor să te pomeneşti în cap cu tone de bombe. Frumoasa-i uniformă din piele era albă de praf, iar faţa brăzdată cu dâre de transpiraţie.
— Ai vreo idee? întrebă el vag. Oricum, te aşteaptă şeful!
— Ideea e că depinde de viteza reorganizării. Bănuiesc că poziţiile artileriei au fost grav lovite, iar armatele de tancuri scărmănate bine. N-am mai văzut aşa ceva şi bănuiesc că, în vreo două-trei ore, comandamentul o să ia măsuri. în ceea ce mă priveşte, nu-mi fac nici o iluzie, suntem în primul val de atac şi or să ne facă praf. Habar n-ai ce-i în faţă, iar generalului spune-i că ne vedem la cartierul armatelor. Am şi aşa destule pe cap!
Chiorul îi întoarse spatele şi îi făcu un semn lui Lowe. Căpitanul schiţă un gest, dar între ei apăru Mărunţelul, bucuros ca de obicei să facă rost de scandal.
— Cară-te din calea mea, brută! bâigui ofiţerul şi făcu stânga-mprejur spre şanţul de legătură.
Ezită o clipă, apoi se întoarse spre Mărunţel şi îl fixă cu privirea.
— Mersi, mi-au mai propus şi alţii să intru în SS, dar n-a ţinut figura. îmi stă mai bine cu două capete de mort la petliţe decât cu unul, precum căcăcioşii...
— Am să te ţin minte, dobitocule! îl ameninţă Bayerlein înainte de a dispărea precipitat.
Moşul se repezi şi îl îmbrânci cât era de mare.
— Gata, Creutzfeld, ajunge! Iar voi de acolo, treceţi la maşini şi verificaţi armamentul individual. în curând, vom avea nevoie de el.
Se holba la Zicklein care ducea de ham un aruncător de flăcări.
— De unde dracu' ai asta?
— L-am şutit de la pionieri, oricum au prea multe...

— Şi eu am o surpriză în desagă, se făli Mărunţelul şi flutură o carabină de vânătoare cu repetiţie Browning.
O diagonală de piele plină cu cartuşe de 18 îi petrecea pieptul, iar pe cap melonul cenuşiu îl făcea să semene cu un gangster din Chicago. Nimeni nu ştia de unde reuşise să-şi procure arma. Probabil din depozitul ucrainenilor. Arătă cu degetul jegos tuburile roşii.
— Cartuşe pentru mistreţi. Să vedeţi ce-o să le mai zbor creierii cu drăcia asta! Imaginaţi-vă că intră zece boabe în magazie...
într-un fel sau altul, fiecare avea câte o armă deosebită în dotare, în general pistoale automate şi revolvere ruseşti extrem de eficace în orice condiţii, dar Mărunţelul îi întrecea pe toţi.
Am auzit zvon de glasuri. Dinspre interior soseau pionierii de asalt, încărcaţi ca nişte catâri. Un plutonier crăcănat şi brunet ca tuciul îi conducea, „lătrând" gutural cu accent din Westfalia. Respectam aceşti subofiţeri care luptau cot la cot cu oamenii lor, profesionişti excepţionali. Alături de minele şi aruncătoarele de flăcări, te simţeai mai apărat.
— Mâncătorii de cartofi! nu se putu abţine Mărunţelul.
— Că veni vorba, oftă plutonierul. N-aveţi ceva de haleală? Am pierdut tot în balamucul ăsta! într-o clipă s-a modificat complet peisajul. Ivan ne-a turnat atâtea proiectile în ţucal, încât s-a dus dracului bucătăria cu intendenţi cu tot!
Zicklein se oferi imediat.
Am venit să vă facem pârtie prin fâşia minată. Mare ă aţi avut să daţi de ea, zise plutonierul cu gura plină, e faţa lui de ţăran cu pomeţi laţi, ciupiţi de vărsat, se citea o mare satisfacţie. Fălcile puternice mestecau rapid, înghiţind conservă după conservă, spre hazul lui Portta, care-şi vedea ameninţat recordul.
— Apoi, continuă el, ştergându-şi degetele pe salopeta de camuflaj, o să-i punem un pic la frigare...
Sări în picioare agitat, căutând împrejur cu ochi vioi de nevăstuică.
— Ce ziceţi de un spirt adevărat din cartofi? i
— Unde se poate găsi aşa ceva, camarade? zise Portta, înghiţind în sec.
La un semn, apăru o butelie de aruncător. Ne-am repezit cu gamelele, iar Mărunţelul cu casca de oţel.
— Atenţie, e mai periculos decât lichidul incendiar, zise plutonierul, râzând.
Apăru şi Heiden.
— Suntem consemnaţi pe tancuri, zise el. Drace, ce pute aşa? Oberscharführer Heinz, treci la telefon.

— Flăcările iadului să-l ardă! Nu poţi bea un şnaps cu prietenii!

— Amice, e chiar generalul, care spumegă de furie. Plutonierul din Waffen SS sări ca din puşcă.
— Drace, papa Dietrich! Nu e de glumă! Apucă receptorul şi ascultă tirada urlătoare.
Faţa lui trecea de la alb la cenuşiu, cu ochii cât două monede de o marcă. Un zâmbet îi înflori de o parte şi alta a urechilor.
— Am înţeles, Brigadeführer, divizia n-o să aibă nici o problemă cu trecerea, aranjăm noi, zise el şi trase o duşcă zdravănă de spirt, grohăind ca un mistreţ.
Se disculpă imediat:
— Nu, Brigadeführer, nu sunt beat, totul e în regulă, pe toţi dracii..
— Plutonierul ăsta e nebun de-a binelea, zise Mărunţelul, râzând. O să-mi pară rău când l-oi vedea zdrenţe în primele minute...
Sorbi apoi jumătate din casca plină cu spirt şi se şterse mulţumit cu şalul său verde. Restul îl turnă în bidon, nu înainte de a arunca apa.
— Hei, gagiule! strigă el vesel. Ai face bine să ne laşi butelia, mai mult ca sigur o să crăpaţi şi pierdeţi bunătate de basamac.
— Mai pune-ţi pofta-n cui, malacule! Gata, copii, plecăm! Ne vedem în iad, conserve pe şenile ce sunteţi...
Pionierii îşi înhăţară echipamentul şi dispărură pe sub bolta de aguridă. Din spate se auzi vuiet de şenile. Pământul se clătina sub greutatea autotunurilor Elephant de şaizeci şi opt de tone. în spatele nostru apăru o pădure de ţevi de 88 şi 100 mm cu gurile îndreptate spre cer. Comandanţii stăteau semeţi în vârful cutiilor blindate cu binoclul la ochi. „Păzea, Ivan, în curând vei fi terci!"
— Doamne, ce papagali! râse Portta, zăvorând capacul conductorului. Scuipă pe cadranele de bord şi îşi făcu o cruce, apoi amorsa pompa de injecţie care ţiui strident. Apăsă butonul demarorului şi Maibach-ul porni cu zgomot de tunet. Mişcă tancul înainte şi înapoi. Verifică temperatura bucuros. în radiatorul nostru se afla un lichid de răcire inventat de el şi de Wolf, cu alcool şi glicol şterpelit de la aviaţie.
Moşul închise cupola comandantului şi porni ventilatoarele.
— Grenadă ofensivă, înălţătorul la un kilometru, ordonă el. Mi-am aprins lumina din interior şi mi-am verificat aparatul
de ochire.
— Atenţie, trag ai noştri, avertiză Heiden, în sfârşit... Tancul tresaltă şi prin vizor am zărit o ceaţă cenuşie care s-a

ridicat instantaneu. A deschis focul şi autotunurile din spatele nostru. Au tras încontinuu, alimentate de grămezile de proiectile stivuite în spatele lor. Comandanţii râdeau veseli, sosise momentul răzbunării. Trei baterii de Nebelwerfer plasate în apropiere au tras la unison. Minele cu reacţie vuiau demenţial. Grupuri de Rollkommando, înarmate cu arme antitanc, şi-au făcut apariţia în dispozitiv.

— Ora cinci douăzeci, anunţă Moşul. Degajează.

Portta scoase Tiger-ul din amplasament. Infanteria se înghesui speriată în spatele nostru. Era valul de sacrificiu plasat între noi şi blindatele mijlocii şi uşoare. Asurziţi de zgomot şi muţi de spaimă, bieţii băieţi căutau spre cerul care se înnegrea de musculiţe furioase. Avioanele lui Jeschonnek atacară prima linie de fortificaţii. O gheară de oţel îmi strângea pântecul. Wolle armă mitraliera şi sprijini cu bocancul cutia benzilor de cartuşe. Mărunţelul înhăţase o nouă grenadă şi aştepta cu fruntea proptită în rastel. în căşti răsuna ordinul:

— Dumnezeu să ne aibă în pază! şopti Moşul. Foc!

Am tras, şi Portta porni instantaneu, sfărâmând parapetul fraged ridicat de aguridă. într-o clipă vegetaţia se topi sub şenile. Valul de atac se năpusti asupra liniei avansate ruseşti, dezlănţuind o tornadă de foc. Peste şapte sute de blindate, concentrate într-o fâşie de treizeci de kilometri, au pornit spre Kursk pe direcţia Oboian, în zorii zilei de 5 iulie, nimicind totul în cale.

— Văd steguleţele pionierilor, avertiză Portta. Trecem prin fâşia minată. Drace, înălţimea fortificată a fost rasă de pe faţa pământului. Ţineţi-vă bine, trecem şanţul.

Pionierii s-au ţinut de cuvânt, calea era deschisă, aşa că am năvălit în contrapantă peste linia rusească. Am zărit mii de furnici în kaki retrăgându-se, cuprinse de panică, din calea monştrilor. O asemenea forţă nu putea fi oprită cu pieptul gol. Focul nostru încrucişat curăţă toată zona cât ai clipi. Contra-lovitura artileriei inamice căzu ca un ciocan pe o nicovală de oţel. Am trecut în viteză prin perdeaua rachetelor Katiuşa. ciocăniţi de sutele de schije şi proiectile uşoare. O tranşee de artilerie s-a ivit în faţă. Vedeam luminile de la gura tunurilor care trăgeau în zadar asupra noastră. Wolle îi mătură cu mitraliera grea, îi zdrobirăm cu şenilele.

— Păzea, vin Tigrii!

Un alt val de proiectile se abătu asupra noastră, fără să fim loviţi nici de data asta serios. Portta conducea nebuneşte.

turuind din gură ca o morişcă. în spatele nostru, tancurile ardeau, dar golurile erau umplute imediat cu alte şi alte maşini care veneau neîncetat. Ordinul, în caz de lovitură, era să aşteptăm un nou tanc, pe care pionierii îl aduceau din spate. Am primit ordin să aşteptăm infanteria.

— Dobitocii ăştia! răcni Moşul. Vezi unde ne plasezi, Portta!
Am oprit pe amplasamentul unui obuzier de 320, pe care l-am folosit drept pavăză. în dreapta, au apărut tancul Mercenarului şi al lui Sevilla. Plutonul 2 era în ordine, dar compania pierduse nouă tancuri din douăzeci şi două. Peisajul dantesc din jurul nostru era presărat cu sute de explozii, care baleiau cu o frecvenţă uimitoare. Ai fi zis că nici un şobolan nu va scăpa viu, dar ştiam că nu va fi aşa. Printre carcasele calcinate aşteptau veteranii zecilor de fronturi care, asemenea nouă, nu cunoşteau ce e frica. Ei ne puteau veni de hac imedişţ.cu o grenadă sau o sticlă incendiară, aşa că eram cu ochii în patru. Din spate soseau tancurile Corpului 2 SS, cu steagurile lor negre de piraţi la antene. Infanteria îşi făcu simţită prezenţa mai întâi în grupe mici, apoi într-un val urlător care curăţa găurile şi tranşeele inamice. SS-iştii se băteau ca diavolii. Ghemotoace de uniforme negre şi kaki se făceau şi se desfăceau sub jeturiW aruncătoarelor de flăcări şi ale tirului de mitraliere.
— Hei, voi ăia cu mie'iul pe turelă! strigă comandantul unui Tiger din spate. Ce dracu' aţi băgat în motorul ăla de fuge aşa?
Portta îl salută ceremonios cu jiAvnuf.
— E reţeta secretă a lui Adolf. Comandantul îi trimise o bezea din vârful 'auzelor.
— Am să-i comunic bătrânului că a a\ ut o nouă sclipnc geniu, dacă mai scăpăm zdraveni!
Heinz apăru ca prin farmec. Avea uniforma zdrenţe şi faţa înnegrită de fum. Din plutonul său nu supravieţuiseră decât cinei-şase oameni.
— Ia te uită, taxiul nostru aşteaptă! strigă jovial şi se caţără ca o maimuţă pe blindat.
Apoi zări un chip necunoscut în turela din spate. Salută ca un apucat.
— Heil Hittler! Ţi-a plăcut culoarul de fugă? I-am aranjat bine, dar n-a mai rămas cine ştie ce rahat din noi!
— Sfinte Sisoie! zise Portta. Tipul e chiar Dietrich, ce chestie!
— înainte! strigă Moşul, şi tancul nostru ţâşni, împingând obuzierul dezmembrat într-o parte.
Un contaatac rusesc a fost nimicit rapid. Trupele lor veneau în valuri, fără să ţină cont de pierderi, şi terenul se transformase instantaneu într-un abator plin de fragmente umane. Următorii şase kilometri i-am parcurs în viteză. O gaură cât pumnul se ivise în laterala turelei. Vizeta dispăruse pur şi simplu, iar Mărunţelul înfipsese în locul ei un tub de proiectil. Schijele străbătuseră interiorul fără să ne rănească, eu, unul, fiind salvat de culata mitralierei. Un sătuc bine fortificat se zărea în cale. Am rotit turela. De-a lungul lizierei de salcâmi se zăreau tunurile anticar de 45.

— Atenţie la şenile! i-am strigat lui Portta. Aşează-te pieziş. Puşcoacele ăstora n-or să poată străpunge plăcile de protecţie.
— E o capcană, rosti înfiorat Wolle, o simt. Dă înapoi, măcar o sută de metri.
— Hotărâţi-vă odată! se oţărî Portta, enervat. Nu mă pot fâţâi ca la paradă.
Moşul răsuci inelul manlohului, în aşa fel încât să fie protejat de capac, şi scoase prudent capul. Spre mirarea lui, Heinz era tot pe tanc cu oamenii săi.
— Mi-am început cariera la „Florian Geyer", rânji westfalianul. Ştiu să mă ţin bine în şa...
— Ce părere ai? îi zise Moşul.
— Terenul e îmbâcsit de mine antitanc, încă un pas şi Scaraoţchi o să vă înregistreze la catastif! Mai bine să-i ocolim, avem alte treburi!
Uşor de zis, greu de făcut. O masă de cel puţin patruzeci de tancuri forma un zid în spatele nostru. Un Mark T-IV se avântă furios pe mirişte şi deodată explodă, sărind în sus. Căzu pe o parte şi explodă din nou, fragmentat în bucăţi. Tovarăşii săi prinseră să tragă ca turbaţii. Un alt T-IV porni pe urmele celuilalt, împins probabil de ordinele inconştiente ale comandantului. Explodă la două sute de metri mai încolo şi, printr-un noroc extraordinar, echipajul reuşi să fugă. Tirul se înteţea infernal, transformând satul într-un morman de moloz arzând.
— Iisuse, urlă Moşul, se duce altul!
— Să vă ia dracul cu Tigrul vostru! ne ură din mers şeful de tanc.
— Scurtează tirul cât poţi şi acoperă-1!
Am tras, dar nu se putea. Grenada mea a trecut vijelios pe lângă T-IV, explodând în liziera de salcâmi deja întoarsă cu rădăcinile în sus. Tancul a reuşit să treacă în uralele camarazilor care s-au şi repezit pe urmele lui. Dar, stupoare, din grămada de moloz izbucni un tir drăcesc. O centură de foc mătură compania de tancuri T-III şi T-IV şi o transformă într-un morman de fiare arzânde. Tanchiştii fugeau, topindu-se în decor.
— înapoi, răsună ordinul Chiorului, repliaţi-vă pe flancuri! Locul era înţesat de cazemate camuflate sub căsuţele de
chirpici. Artileria grea reacţiona rapid şi precis, iar din satul fortificat nu rămase decât o gaură imensă, plină cu bucăţi de beton. Ne-am avântat sălbatic şi am străpuns spre seară prima linie de apărare, în ciuda eforturilor disperate ale ruşilor.
„biarpiţi câinii fascişti, perora emoţionat celebrul bard sovietic Ilia Grigorievici Ehrenburg. Şi dacă vor supravieţui, să spună şi copiilor lor să nu se mai dedea la tâlhării!" Corespondentul de război venise pe front să vadă cu ochii lui Tigrii în flăcări. Căpitanul Grucikov, comandant al

statului-major, l-a interceptat în drum spre linia întâi: un tip stângaci şi greoi, între două vârste. Purta o tunică fără semne distinctive şi pantaloni negri de călărie. Pe claia de păr cărunt avea înfiptă o bonetă militară kaki. Adus de spate, el a intrat fără grabă la postul de comandament al armatei, cerând insistent generalului să fie lăsat în inima frontului. Nu te puteai înţelege cu acest fanatic scriitor al regimului, atât de drag tătucului Statin. Propaganda sa plină de venin la adresa duşmanului intern şi extern, cât şi osanalele ridicate preafe¬ricitului sistem comunist umpleau cu ghiotura presa şi comunicatele de front. în privirile lui iscoditoare puteai vedea cu groază două mari spânzurători care pălpăiau fără încetare.
Cutremurat, generalul l-a expediat imediat în zona Diviziei 11 Infanterie de Gardă, unde tocmai avea loc un puternic contraatac german. Ehrenburg a picat chiar la ţanc să vadă unul dintre regimente retrăgându-se cuprins de panică, cu tancurile germane pe urme. S-a trezit uluit în plină acţiune, printre oamenii prinşi între nemţi şi comisarii beţi criţă, urlând cu Nagan-ele în mâini. Şi, lăsând la o parte gloanţele care îi şuierau pe la urechi, se îmbibă fericit de mirosul sângelui şi al acţiunii. Comisarii au reuşit în cele din urmă să-şi întoarcă oamenii din măcel, respingând atacul, iar Ilia a scăpat ca prin urechile acului, spre disperarea generalului, nevoit să asculte acum elucubraţiile reporterului. Noroc că între timp începuse ofensiva Armatei a 11-a a lui Fediuninski, iar corespondentul a plecat grăbit să participe la spectacol. Oripilat, generalul a scos o sticlă de votcă şi s-a dezinfectat pe mâini, restul bându-l pe nerăsuflate sub ochii înţelegători ai căpitanului Grucikov.

A DOUA PECETE

Portta îşi suflă nasul şi se şterse pe tunică, apoi ciocăni căpăţâna Mărunţelului, care dormita rezemat de şenilă.
— Ascultaţi, citi el cu glas cavernos: „Şi când a rupt a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie, zicând: «Vino!» Şi a ieşit un alt cal roşu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se înjunghie unii pe alţii, şi i s-a dat o sabie mare".
— Te cred, bolborosi Mărunţelul, aşa a fost mereu în războiul ăsta. Calu' roşu se înfurie când ţi-e lumea mai dragă. Să nu-mi ziceţi mie că nu-i aşa!...
Capul îi căzu în piept şi adormi, răpus de oboseală şi băutură. Aveam parte de un scurt răgaz, pe care Portta îl folosise jucând zaruri cu pionierii şi Mercenarul, Heiden, să-şi facă freza, iar ceilalţi să adoarmă pe apucate.

Eram într-o alarmă continuă aici, căci ruşii se infiltrau în grupuri mici, atacând continuu dispozitivul nostru. Dinspre liniile Armatei a Vl-a a lui Cisteakok, străpunse de noi, se auzea un huruit nesfârşit de tancuri. Sevilla care condusese o echipă de cercetare se întoarse complet speriat. Se prăbuşi epuizat.
— N-o să reuşim niciodată să ajungem la Kursk, şopti el. Adolf e nebun de-a binelea! Cred că cel mai bine ne-ar fi să trecem imediat la defensivă...
Bău pe nerăsuflate ceaşca de votcă întinsă de Portta. Chiorul ateriza lângă noi. Era disperat. Pierdusem un sfert de oameni, care nu puteau fi înlocuiţi. Dacă mergea în ritmul ăsta, aveam să fim trimişi de umplutură în regimentele din spate.
— Chiorule, continuă Sevilla şuierat, ţi-o spun pe bune! Rusnacii concentrează cel puţin două armate de tancuri şi marea majoritate sunt grele! Cine a zis că sunt pe ducă a mâncat rahat. Au tancuri cu nemiluita.
— Te cred, dar ordinul e clar, mergem înainte. Vei merge cu mine la grupul de comandă şi nu care cumva să-ţi dai drumul la gură.
Colonelul şi Sevilla, însoţiţi de Portta, s-au pierdut în întunericul punctat de carcasele roşii ale tancurilor care ardeau. Dacă puteai face abstracţie de război, te puteai crede pe un câmp pe care fermierii au dat foc gunoiului. Din când în când, izbucneau încăierări crâncene, însoţite de strigăte îngrozitoare şi de explozia câte unui tanc. întrucât unul dintre puţinele aparate cu infraroşii se afla la Moşul, trebuia să facem de pază cu rândul. în sens invers treceau comandouri din Waffen SS, conduse de ofiţeri fanatici. Unul dintre ele, care a poposit la noi, a confirmat spusele lui Sevilla. Ei tocmai gâtuiseră echipajul unui model nou de tanc înarmat cu un tun de calibru mare şi recunoscu, lucru ciudat pentru SS-işti, că o eventuală înfrângere era posibilă în proporţie de optzeci la sută. în alte condiţii, o asemenea destăinuire i-ar fi dus la spânzurătoare, dar aici se aleseseră cu un potop de blesteme din partea Mărunţelului, trezit din somn, şi cu o invitaţie la masă lansată de Heinz.
în zorii zilei, am mâncat ciorbă de cartofi cu verdeaţă şi chifteluţe din jambon conservat cu hrean. La desert, găluşte cu prune, din care Mărunţelul furase deja jumătate, şi cafea. Am resimţit ordinul de îmbarcare ca pe o contracţie musculară dureroasă. Aş fi vrut să mă îngrop în pământ ca un şoarece.
Aviaţia noastră şi artileria au atacat concomitent. O lovitură absolut chirurgicală care a ridicat un zid de pământ în aer. Bulgăraşi galbeni de lut zburau periculos printre blindate, căci se oploşeau pe vizoare. Heinz şi-a reluat locul, agăţat în plasa de camuflaj a turelei. Toată noaptea muncise cu

frenezie să refacă boscheţii şi smocurile de iarbă mare care acopereau tancul. Printre noi şi-au făcut loc transportoare blindate pline de infanterie, iar în dreapta spate ultimele zece autotunuri Elephant. Eram cu ochii în patru la artileria grea antitanc a cărei poziţie era marcată de cercetare. Portta mişcă prudent blindatul fără nici un ordin. Instinctul său acţionase ca un comutator neuronic, sincronizând plecarea cu atacul în rasmoot al Stukas-urilor. în mod ciudat, adevărata bătălie abia acum începuse pentru noi, deoarece se pare că ruşii măcinaseră în mod intenţionat flancurile, lăsând vârful de atac pentru gustarea de dimineaţă. Din recipientele aruncate de avioane se ridică o mare de flăcări. Trei Stukas-uri gelbene lansau deasupra liniei perdele de fum, care coborau la sol asemenea unor linţolii albe. Trei valuri de bombardiere s-au abătut peste tranşeele apropiate. Tancul nostru sălta ca o frunză veştedă. Şi deodată, din iadul acela de flăcări şi explozii, s-a ridicat un puhoi de uniforme kaki.

— Trage! răcni Moşul. Trage direct în primul val... Mine S, mine S... Foc cu tot armamentul!

Contraatacul sovietic se clătina ca iarba stepei, dar carnagiul provocat de minele noastre cu bile avea efectul unor lovituri cu pietre într-un cuib de viespi. Roiurile furioase de soldaţi avansau cu repeziciune, urmate de tancuri. Infanteria debarcată din transportoare o rupea la fugă în sens invers, spre a se ciocni deodată cu regimentele din Waffen SS într-o debandadă de nedescris. Un stol de Junkers 88 apăru din văzduh şi se aruncă asupra tăvălugului rusesc, decimându-1. îi urmă imediat o escadrilă de Stukas-uri 87 G, dotate cu tunuri antiaeriene de 37, care făcu ţăndări prima linie de tancuri. Ruşii se clătinară, dar nu dădură înapoi, aşa că intrarăm în ei ca la abator. Wolle atrăgea urlând bandă după bandă, iar în ceea ce mă privea, eram lac de transpiraţie, căci nu ştiam ce ţintă să aleg. M-am hotărât să lovesc toate muşuroaiele dubioase care păreau să ascundă tunuri anticar şi nu mă înşelam; la fiecare lovitură sărea în sus câte o grămadă de fiare contorsionate. Un afet cu patru ţevi ne luă în primire cu o ploaie de 14,7, care răpăi asurzitor pe blindaj. L-am spulberat cu o lovitură. Mărunţelul ţinea morţiş să iasă afară la atac. Susţinea că se sufocă şi zbiera ca nebunul. Moşul, disperat, îl pocni după ceafă cu o lopăţică de infanterie. Malacul turbat se opri din urlete şi începu să cânte vesel: „Mie-mi plac strugurii fiindcă n-au seminţe, dar nu-mi plac prunele fiindcă au seminţe..." Mitraliera mea se bloca, tunul clămpăni în gol. Era rândul meu să urlu imbecilizat la Mărunţelul care încărca totuşi rapid în ritmul cântecelului infantil. în vizor creştea enorm un tanc greu de tip ÎS, din cele noi. I-am expediat o grenadă explozivă, care îl plesni peste botul proeminent şi îngust. Namila se opri zguduită, apoi mai încasă trei lovituri şi explodă

strălucitor. Alţi soldaţi îşi ocupară locul, dar turela Tigrului era mult mai rapidă, aşa că proiectilul meu îl atinse la baza turelei. Trapele se deschiseră şi echipajul o luă la sănătoasa. Un fum negru vomită prin toate încheieturile şi lS-ul luă foc, aşa că atenţia mea se mută asupra celui de-al doilea, care alunecă pieziş ca un bolid şi făcu terci o grupă de grenadieri. Tunul imens de 122 scuipă foc, dar grenada ricoşa la milimetru pe turela noastră. Voiam să trag, dar într-o fracţiune de secundă rusul primi atâtea lovituri deodată, încât zbură bucăţi.

— Şanţ antitanc, mă avertiză Portta, semn că trebuia să întorc turela.

Şanţul era imens, dar Moşul dibui din cupola sa rampa de trecere pe care, de altfel, veneau blindatele ruseşti. Portta se avântă cu toată viteza, iar eu trebuia să manevrez turela tot timpul, altfel riscăm să ne înţepenim cu tunul în taluz. Am zărit rampa pe care tocmai se angajase şovăielnic un T-34. Nu avea nici o şansă. Izbitura noastră îl aruncă de-a rostogolul ca pe o jucărie. Traversarăm în goană şi lovirăm un alt T-34, pe care Portta îl întoarse în glisadă. Şenilele se învârteau în gol, ambalate cu disperare, dar maşinăria era prea grea şi nu se mai opri până la fundul şanţului mocirlos. Tancu nostru derapa periculos, dar din spate apăru Mercenarul, care ne seconda ca de obicei şi, cu o manevră, ne scoase afară. Nimerirăm într-un soi de „ţară a nimănui", presărată cu leşuri dezmembrate şi piese de artilerie răsturnate. Sute de proiectile erau răspândite în peisajul ce strălucea argintiu. Aici domnea un calm ciudat, în timp ce de partea cealaltă lupta continua cu furie. Un şir de autotunuri SU-76, precedate de un T-34, se apropie printre ioturile fumegânde în formaţie strânsă. Stelele mari şi roşii se conturară proaspăt vopsite pe blindaje. încă două secunde de mers inconştient şi vor fi în raza noastră ca feliile de salam pe pâine. Lângă Mercenar apărură un Tigru şi o Panteră cu runele „SS" pe apărători. După cifrele mari ale turelei, aparţineau Diviziei 3, Grupul Kempf. Au observat şi ei coloana rusă şi s-au aliniat pentru tragere. Moşul le făcu semn spre mijloc, iar comandatul lor, un blond dezbrăcat până la brâu şi mânjt de ulei, răspunse cu pumnul de trei ori. Au ochit T-34, care probabil ne luase drept un tufiş.

— Vino, moarte, vino, dulce moarte..., cânta Mercenarul. Moşul cobori mâna. Patru grenade ţâşniră şi spulberară capetele şi mijlocul coloanei. O a doua salvă termină definitiv cele patru SU-76 rămase. Mitraliera Panterei curăţă scurt rămăşiţele fumegânde. Un strigăt de bucurie marcă apariţia lui Heinz. Omul ăsta refuza purt şi simplu să fie pesimist. Preluase conducerea unui grup ciudat de soldaţi, proveniţi din toate armele. Tinerii neînţărcaţi, pe care îi găsise vomitând năuci de spaimă prin găuri de obuze sau printre carcasele fumegânde, erau acum un pluton bine înarmat şi cu un scop precis. Să deschidă calea blindatelor.

— Salve, copii, a trebuit să părăsesc taxiul! Cădeau atâtea tiribombe pe cutia voastră, încât credeai că e magnet. Pe legea mea, altădată lumea fugea când vedea un tanc, dar acum nu ştie cu ce să mai tragă în el! Ce porcărie...
— Ai dreptate, mon cher, zise Mercenarul, râzând. Să vezi aceste splendide maşini ale morţii cufundate cu nişte ţucale.
Moşul asculta atent în căşti un mesaj de la Chiorul. Cucerisem fără să ştim singurul cap de pod spre linia a doua de apărare. Alţii n-au avut însă norocul nostru şi au sfârşit în Şanţul antitanc. Ordinul era să flancăm şi să asigurăm rampa lărgită în acel moment de genişti. Regimentele au pierdut în acest atac aproape toate tancurile Tiger şi Panther. Altele noi soseau din spate, dar era inimaginabil Ia ce eforturi erau supuse aceste maşini noi şi neexperimentate îndeajuns, aruncate mereu în avangardă. Unele dintre ele suportaseră câte cinci-şase lovituri directe până să fie distruse, altele luaseră foc din cauza motoarelor supraîncălzite. Tancurile Panther au rămas fără frâne sau cu turelele blocate de scurtcircuitul instalaţiei electrice, iar autotunurile fără armament uşor au căzut pradă infanteriei inamice. Una peste alta, se pare că pierdusem pe toate fronturile în jur de şase sute de tancuri din start. Pe câmpia morţii din faţă, uriaşele autotunuri au trecut în frunte, urmate de tancurile mijlocii. Metz, SS-istul blond, le urmărea rânjind prin binoclu, secondat de Moşul.
Mărunţelul şi Heinz executaseră o recunoaştere fulgerătoare şi se întorceau încărcaţi cu bidoane de votcă şi saci de merinde ruseşti. Regimentele erau deja regrupate când am auzit vuietul de spaimă al Katiuşelor. O mână nevăzută a măturat autotunurile grele ca pe frunze. Lipsa de experienţă a celor din faţă era evidentă. în loc să rupă formaţia în spaţii largi, au continuat atacul în masă. Norocul a survenit tot de la aviaţie, care a descoperit amplasamentele rachetelor şi le-a anihilat. Chiorul a cerut ajutor infanteriei şi am pornit să acoperim acţiunea blindatelor şi autotunurilor intrate în degringoladă.
Ruşii schimbaseră tactica. Grupuri răzleţe de vânători sc infiltrau printre blindate şi atacau în special autotunurile care erau o pradă uşoară. Erau experimentaţi şi fanatici, aşa că nu trecu mult să vedem zeci de care arzând ca un câmp de sonde. Regimentele SS întârziau regruparea, iar adunătura noastră trebuia să ia cu asalt încontinuu liniile fortificate. Am alcătuit o formaţie de atac decalată în scară, pentru a putea ţine sub control vânătorii. De trei ori am câştigat teren şi tot de atâtea ori am dat înapoi sub focul artileriei grele şi a valului de T-34 ale Corpului de Gardă. Ruşii luptau bine, dar nu aveau nici o şansă în atacurile frontale cu Tiger şi Jagdtiger, cu

tunurile lor de 88 şi 128 mm. Aceste arme cu tragere rapidă şi viteză iniţială foarte mare distrugeau cât ai clipi orice tanc rusesc.
Curând, însă, aveau să înveţe lecţia şi să atace rapid în flancuri, profitând de viteza şi agilitatea recunoscută a lui T-34.
Metz ne chemă disperat în ajutor. Pompa de ulei îl lăsase din nou, iar motorul se încălzea periculos. Am acoperit Panther-ul lui, iar Portta şi Wolf, ultimul apărut ca prin farmec, i-au sărit îii ajutor. Omniprezentul Heinz era deja lângă noi, beat criţă, asemenea Măruntelului, care străjuia în vârful tancului fără să-i pese câtuşi de puţin de tirul drăcesc. SS-istul clătina din cap mirat. Conformaţia şi educaţia sa militară îl obişnuiseră cu disciplina de fier. Trecut prin creşele partidului, prin Hitlerjungend şi Rad, apoi în şcolile exclusiviste ale SS-ului, hărăzit să poarte mai departe sămânţa ariană-nazistă, se trezise în compania unor tipi ciudaţi, cu înfăţişare cruntă. Nici vorbă de onoarea şi credinţa proslăvită în lumina făcliilor, sub steagurile negre. Nici vorbă de tinerii blonzi cu tenul îmbujorat de bucuria luptei, care alergau în strigăte de „Heil Hitler!". Ăştia păreau nişte animale, scoase din cuştile infernului la caz de restrişte şi trimise împotriva altor fiare.
Browning-ul Măruntelului bubuia asurzitor, iar namila cu melon şi bretele roşii striga fericit ori de câte ori un rus sărea cu picioarele în sus.
— Veniţi la taica Creutzfeld, javre bolşevice! urla el, pufăind din trabuc ca un horn.
Răpăitul mitralierei Brenn a lui Wolle culca la pământ cu precizie grupele de vânători care încercau să ne atace cu sticlele lor incendiare. Alb la faţă ca un strigoi şi gâtuit de spaimă, scotea chiţăituri demenţiale, însoţite de grimase hilare. Se vedea de la o poştă că era drogat. Heinz, intrat voluntar în rândurile Waffen SS pentru un rând de uniforme frumoase şi o masă bună, sătul de sărăcie şi necazuri, mătura zona cu aruncătorul greu de flăcări. Râdea vesel în timp ce urmărea mumiile arzânde, care se topeau sfârâind îngrozitor. Bineînţeles că nu era în toate minţile, dar un doctor mai nebun îl declarase apt şi îl expediase pe front drept carne de tun. Pe băieţii să¬nu-i interesau chestia asta şi stăteau pe lângă el ca puii sub cloşcă, ocrotiţi de experienţa şi calmul radiat de bătrâna cătană.
— Dragă Portta, trebuie să admiţi în cele din urmă că totul e stupid, zise Wolf, oferind un pachet de ţigări „Cammel".
Purta mănuşi de piele fină care să-l protejeze de vaselină şi ulei. Metz înghiţea în sec, aşa că acceptă ţigara.
— Da, e adevărat, îl aprobă roşcatul, nu ştiu ce caută în luptă un biet subofiţer însărcinat cu aprovizionarea. îţi dai seama ce se poate întâmpla dacă moare unul ca tine?

— îmi dau, râse Wolf şi alungă o scamă imaginară de pe frumosul său veston gri de cavalerist. Toţi poponarii de ofiţeri oploşiţi în spatele liniilor or să fie obligaţi să treacă la raţiile de fier. Atenţie!
Tresări şi, cu 6 mişcare rapidă de cow-boy, trase Colt-ul şi doborî un rus avântat prea aproapel
'— Grenadă! zise, ridicând un deget, şi se aşeză în curmeziş, atent să nu se murdărească.
Cei doi lupi care îl însoţeau pretutindeni se aşezară pe burtă, iar Portta se adăposti rapid în camera motorului. Grenada rusului explodă sec. O schijă era cât pe ce să-l scalpeze pe frumosul Metz. Ricoşa pe oblonul Panterei şi se înfipse în tencuiala de ciment a tancului nostru, care arăta ca o faţă ciupită de lepră. Am scos cu baioneta bucata romboidală care strălucea albăstrui şi am oferit-o lui Metz, care tocmai terminase de vomitat pe marginea tancului. Sângele cald aruncat de rusul făcut zdrenţe îl împroşcase din cap până-n picioare. Paralizat de spaimă, căuta mirat la schija din vârful baionetei.
— Ei, haide, ai scăpat! zise Moşul, bătându-l prietenos pe spate. Aţi terminat cu pompa?
— E în regulă, bâigui Metz, şi trase cu sete din „Cammel". Aş putea să mai iau una?
întinse mâna precipitat, dar Wolf îl plesni cu cravaşa.
— Jos labele! Ce dracu', în SS nu v-au învăţat bunele maniere? De-aici încolo, restul e pe bani, aşa că scarpină-te la obiele!
— Hei, idîotule, cred c-ar fi bine s-o roim! strigă Moşul către Portta, care scotocea curios prin măruntaiele motorului.
-— Tâmpit motor! zise el, ivindu-se cu un furtun în mână. Cred că l-am dibuit. Am scuturat chestia asta care ducea la radiatorul de ulei peste galeriile de evacuare. Acum putem pleca!
Pe lângă noi fugeau soldaţi în uniforme negre, urlând ca dracii. Printre ei am zărit o groază de tanchişti fără arme individuale.
— Ăştia sunt ai noştri! se minună Metz. Cine-a zis că SS-iştii nu fug...?
Un locotenent năvăli peste cuibul nostru. Intră năuc printre tancuri şi se izbi de Heiden, care îl îmbrânci dezgustat.
— Pentru numele lui Dumnezeu! zbieră el. Vin mii de ruşi, trebuie să ne concentrăm în apărare..., zise el şi o zbughi cât îl ţineau picioarele.
— Apărarea elastică a lui Adolf, râse Wolf, exemplificată ca la carte...
Un zăngănit cunoscut de şenile semnală sosirea în plină viteză a unui'Mark T-IV, care frână cu un derapaj prelung. Din turelă apăru spre surpriza noastră Chiorul.

— Bine că dau de voi, tună el. Tigrul meu s-a dus dracului. Urmaţi-mă, atacăm...
— Trebuie să fie o greşeală, sughiţă Mărunţelul. Adineaori am auzit că vin mii de ruşi şi trenul se întoarce în direcţia Belgorod-Harkov...
Colonelul nu-l băgă în seamă, dar puse ochiul pe Wolf, care îngheţă ca privit de un şarpe boa.
— Plutoniere, ce noroc, am nevoie de un Ponterschütze! Treci la post... Cu potaie cu tot, adăugă el vesel.
Wolf se clătină ameţit şi se caţără bombănind pe tanc. Am trântit trapele şi am pornit, stârnind o furtună de praf. Armata a Il-a SS se regrupase, în sfârşit, pe intrândul capului de pod, reuşind să plece la atac în ordine. Era rândul rusnacilor să fugă în acest joc periculos „de-a-puia-gaia".
Depăşirăm în goană amestecul de carcase ruseşti şi nemţeşti peste linia a doua de fortificaţii. Hotărât lucru, inamicul se întrecuse pe el însuşi. O reţea de fugase telecomandate prăji într-o clipită primul lanţ de blindate. Roiuri de bombardiere atacau linia de atac, făcând să explodeze "câmpurile de mine, iar artileria grea trăgea de-o parte şi de alta fără să mai ţină cont de propriile trupe. O grupă de brancardieri surprinsă a ridicat mâinile. Răniţii fără braţe sau picioare s-au rostogolit, urlând. Brancardierii au căzut seceraţi de focul Tigrilor dezlănţuiţi. Ordine contradictorii răsunau în staţiile radio. Comandanţii îşi îndemnau tancurile la atac.
„Şapte sute treizeci, se auzi deodată, ai un KV în laterala stângă." Noi eram. Grenada ne lovi şi făcu zob plăcile apărătorii de şenilă. Portta întoarse rapid să mă pună în poziţie, iar Moşul trase o lovitură cu aruncătorul de flăcări. Limba flamei nu atinse KV-ul, dar orbi câteva clipe ochitorul. Am tras şi am lovit scutul tunului în dreptul mitralierei. Ţeava tunului se ridică uimitor la nouăzeci de grade, ca apoi să ţâşnească către cer asemenea unei rachete. O explozie sângerie a izbucnit prin ruptura lăsată de tun. Moşul acţiona aruncătorul, reuşind să-l atingă de data asta.
— Allah el Akbar! se auzi strigătul Mercenarului care ne seconda şi care ne salvase din belea. înainte, blindate! înainte!
Praful galben leşios al stepei acoperea decorul, ridicat în trombe. Nu se mai vedea nimic mai departe de o sută-două sute de metri. Ne-am ciocnit de tancurile ruşilor care încercau să ne manevreze cu disperare, dar goana noastră nu putea fi oprită cu una-cu două. Masa enormă a unui Tiger cu cincizeci-şaizeci de kilometri la oră făcea ravagii într-o lovitură directă. Prima companie de T-34 care a apărut din perdeaua de fum şi praf a fost împrăştiată de-a berbeleacul prin acroşaj direct,*iar tanchiştii ucişi imediat de panzergrenadieri. O altă grupă se retrase dincolo de un taluz plin de arici antitanc din beton şi oţel. Portta l-a chemat în ajutor pe Mercenar şi

amândoi au pornit să împingă o carcasă arzândă de T-34. învăţasem şmecheria la Stalingrad, pentru a putea străpunge o fâşie minată. Cu acest „plug" în faţă eram asiguraţi, iar eu am luat drept ţintă aricii monstruoşi. T-urile de pe taluz n-au mai insistat şi s-au retras în viteză către alt aliniament. Wolle ne-a salvat din nou cu flerul său, după ce ne-a convins că valul de pământ e minat.
O salvă precisă de artilerie a făcut bariera să explodeze atât de violent, încât şanţul ivit a trebuit acoperit de pionieri cu poduri mobile aduse acum din belşug, căci lucrările genistice nu se mai terminau. La o răscruce de drum, între mesteceni albi, tancul nostru a călcat o mină. Un pârâit asurzitor a zguduit podeaua, ca şi cum maşinăria ar fi avut diaree. O secundă, şi eram deja aruncaţi pe burtă în poiana înflorită. Trei explozii asurzitoare aruncară în aer capacele şi bucăţi de oţel în flăcări. Eroicul nostru „Miel Turbat" era o ruină fumegândă. Heiden înjurase obscen, căci plonjase într-o balegă împuţită cu frumoasa-i uniformă de piele. Portta ne-a cerut linişte totală şi, cu gâtul întins spre cer, asculta încordat. Am ciulit urechile, dar nu se auzea decât vuietul neîntrerupt al frontului.
— Albine, şopti roşcovanul. Pe-aici pe undeva e o stupină, îl împinse pe Mărunţelul, veşnicul lui camarad de tâmpenii.
— Băi, coate goale, ce-ai zice de un fagure cu miere... Huiduma se linse numaidecât pe buze şi aprobă fericit, după
care se apucă să caute balega uscată pentru afumătoarea încropită la repezeală dintr-o cutie de mască antigaz. La un capăt au pus un crac de pantalon în chip de burduf, iar la celălalt o tulumbă dintr-o coadă de brand. Au sosit şi ceilalţi membri ai trupei şi chiar Wolf, eliberat din funcţia provizorie de ochitor-trăgător, apoi veteranii plutonului 2, care nu mai avea decât patru tancuri. Ordinul era să aşteptăm până la completarea efectivului'. Wolf a trebuit să rămână cu noi, spre regretul său, şi i-a împrumutat mănuşile de piele lui Portta contra unei gamele de miere.
Moşul m-a trimis să maschez câmpul cu mine, însoţit de Heinz. Erau atâtea mine aici, încât nu mă puteam împiedica să mă întreb cine le va scoate după ce totul va lua sfârşit. Poate n-or să reuşească niciodată, dar un lucru era sigur: o grămadă dintre ele va trebui să le scot eu în compania lui Portta şi Heinz. Nebunul de lângă mine făcu deodată o figură de mi-a îngheţat inima. Fără nici un avertisment, a sărit pe muşuroiul ce ascundea o mină, apoi fâlfâi din mâini, stând într-un picior deasupra lui.
— Hi, hi, hi! chicoti el, pus pe glume sinistre. Ce zici de chestia asta...
— Ce mă-ta faci, tembelule? am bâiguit, îngrozit.
— Bum! făcu el, clătinându-se. Ştii ce jucărie nu explodează când stai pe ea, dar sare în sus la doi metri când pleci şi-ţi aruncă în cap o sută de

bile? Ei bine, priveşte şi învaţă. E o mină antipersonal din lemn ce nu poate fi dezafectată. Doar...

— Doar ce? Spune odată! zbierai, disperat.

— Doar dacă ai ochiul format. Iar acum fii atent! Scoase centura şi o vârî sub talpa bocancului, apoi înfipse
prin ea un cuţit şi o baionetă de-o parte şi de alta. Legă de mânerul cuţitului o sfoară, şi ne-am depărtat amândoi, derulând mosorelul. Omul era nebun de-a binelea.

— Distanţa optimă e în jur de zece metri. Dacă tragi cu arma, n-ai timp să te adăposteşti şi ţi-a găurit scăfârlia... Ei, ce faci? Te-ai scăpat în nădragi! Şezi frumuşel pe burtă! De obicei, sunt legate între ele câte zece-douăzeci.

Trase de sfoară şi o explozie şerpuitoare se declanşa pe dată, împrăştiind o grindină ucigătoare de bile. Un pluton în trecere ar fi dispărut într-o secundă de pe faţa pământului. Am privit la Heinz cu gura căscată şi mi-am dat seama că nu era chiar atât de idiot. Moşul apăru în goană cu luleaua ciobită în colţul gurii.

— Slavă Domnului, credeam c-aţi păţit ceva!

— E în regulă, bătrâne, am creat doar o mică breşă. Trebuie să-i spui comandantului tău că, deşi pare imposibil, ăsta e singurul loc de trecere.

— Cred c-ar trebui să-i zici chiar tu, eu unul nu-mi imaginez lucrul ăsta.

— Păi, mi se pare normal. Ce să înţeleagă nişte capete pătrate zdruncinate de şenile! E mai simplu să ataci frontal decât să treci un câmp minat...

Din pădure răsunară trei focuri de armă, urmate de o hărmălaie bizară.

— Splendidă zi pentru o partidă de vânătoare! zise Moşul, ciulind urechile. Ce dracu' or mai fi făcut maimuţoii ăia?

Din păduricea de mesteceni albi, au apărut Portta şi Mercenarul, însoţiţi de doi ruşi ce nu păreau prizonieri. Portta era murdar de miere şi faguri din joben până-n picioare. O mulţime de albine îl bâzâiau, confundându-l pesemne cu un stup. Ruşii râdeau în hohote. Ca din întâmplare, se ivi şi Chiorul însoţit de Lowe, grav rănit la braţul stâng. Heiden se repezi să-i aşeze pe o ladă de muniţie-. Colonelul'privi apatic blindatele distruse în câmpul minat, apoi se întoarse întrebător către Portta.

— Dobitocul ăsta, Chiorule! zise el, arătând către Mărunţelul, care zâmbea nevinovat. Nu mi-am imaginat că poate să atace un stup cu arma de vânătoare!

— Doar mi-ai explicat clar că trebuie să le luăm prin surprindere, se dezvinovăţi acesta. Ce mama dracului trebuia să mai pierden timpul cu fumul ăla de bălegar!
— Mănuşile mele! urlă Wolf, disperat. Unde sunt mănuşile mele din piele de cerb, cadou de la Reichmareşalul Goring?
— Ce treabă ai tu cu „Grăsanul"? se hlizi Portta şi-i aruncă mănuşile intacte. Să nu-mi spui că frecventaţi acelaşi bordel!
— Gata, potoliţi-vă! le zise Chiorul. Ce aveţi acolo?
— Miere de cea mai bună calitate din flori de tei. Tu meriţi una de mătrăgună, zise el, împingându-l pe Mărunţel. Fugi şi adu apa.
— Cu SS-iştii ăştia ce e? întrebă, arătând către Metz.
— Au rămas fără companie şi i-am pripăşit pe la noi, răspunse Moşul. Băieţi buni şi se bat bine...
— Obersturmführer Rudolf Metz, domnule colonel. La ordinele voastre! răcni SS-istul, pocnind din carâmbi. Raportez că avem doi prizonieri şi...
— Nu vreau să aud nimic, locotenente, rămâi sub comanda plutonierului Beyer şi să-l asculţi orbeşte dacă ţii la viaţa ta. Regimentul nostru e făcut zdrenţe, dar, după cum vezi, Compania a 5-a e încă aptă de luptă.
îndepărtă un fulg de păpădie de pe mâneca vestonului şi Metz zări abia atunci brasarda argintie a regimentelor disciplinare. Avu un şoc vizibil.
— Am nevoie de toţi oamenii, indiferent de unde provin! Mărunţelul apăru voios cu cheseaua de miere şi o sticlă de
apă minerală „Evian", pe care o decapsulă cu dinţii, apoi scoase unul dintre trabúcele preferate ale Chiorului şi se apucă să-l taie tacticos.
— Linguriţa, boule! îl averiză Portta şi imediat scoase la iveală cutiuţa cu tacâmuri de argint.
Ruşii tocmai terminau de împărţit miere la toată lumea şi se apropiara, lăsând jos hârdaiele de lemn.
— Nici nu-ţi imaginezi ce mică e lumea! zise Chiorul râzând când îl zări pe sergentul-elev Kolea. Deci, ai întins-o până la urmă.
Rusul salută impecabil.
— Eu am crezut că m-aţi uitat în bordei şi, cum toată lumea fugea din cauza bombardamentului, m-am gândit să dispar.
Se aşeză la un semn, sprijinind PPS-ul cu roata de caşcaval pe ladă.
— Dacă soarta ne tot aduce laolaltă, cred că următoarea întâlnire va fi în Germania. Ia zi, e vreun secret sau mai sunt încă trupe în rezervă?
— Serviciile voastre de informaţii sunt la pământ. Frontul Voronej are la dispoziţie rezerve imense. Chiar mâine vor sosi, sub comanda lui

Vatiutin, Armata a V-a Gardă a lui Jdanov şi a V-a Tancuri a lui Rotmistrov, başca avioanele lui Rudenko. Vă spun sincer că SS-iştii şi Armata a IV-a or să dea de dracu'.
Metz făcea feţe-feţe, dar se abţinu. Tânărul bavarez de optsprezece ani învăţase un lucru în această zi, care îi va schimba total optica, şi anume că războiul nu trebuia privit ca atare, ci ca pe un serviciu la care mergeai zi de zi, apoi luai o pauză şi puteai sta la taifas cu inamicul. Dacă oamenii lui ar fi povestit cuiva aceste lucruri incredibile, ar fi înfundat casa de nebuni.
Chiorul îi surprinse perplexitatea.
— După cum vezi, bestiile bolşevice sunt oameni ca şi bestiile hitleriste, locotenente. Restul este propagandă răsuflată. Priveşte dincolo de uniforme şi ura de rasă, dacă mai poţi şi nu ai creierul ars cu zvastica sau steluţă roşie, şi-o să ajungi să te întrebi: ce dracu' avem unii cu alţii de ne căsăpim în halul ăsta? Greu de precizat, şi ne pierdem timpul de pomană. Până una-alta, mica noastră comunitate a aflat un lucru foarte important, că în curând vom rămâne fără rezerve, iar sovieticii se vor ridica din stepă să ne facă terci, deci mă bucur că maşina mea de teren e întreagă şi fuge tare!
Metz înghiţi în sec, consternat, dar nu găsi cuvântul potrivit. Oscila între ură şi admiraţie faţă de aceşti noi camarazi. Motorul unui BMW irupse în poiană. Era Sevilla care preceda tancurile aduse de armurieri. întâlnirea devenea periculoasă, aşa că ne-am luat la revedere de la Kolea şi Semion. Portta le-a dat un pumn de carnete şi decoraţii, ca să aibă ce să predea la întoarcerea din lunga recunoaştere. Poate, cine ştie, mâine se întoarce roata.
Chiorul a ordonat formarea echipelor de deminare. De ce mi-era frică n-am scăpat. Galben la faţă, privii spre Heinz, care îşi mânca liniştit porţia de miere cu felii groase de pâine, apoi la Portta, care mă încuraja cu un pârţ răsunător.
Frontul de stepă a declanşat atacul. Ruptura din linii a fost parată în contra-asalt, iar mulţimea imensă a trupelor se revărsa ca o ploaie torenţială peste stepa nemărginită. Acest atac era ultima şansă a ambelor tabere de a lua inţiativa în campania de vară şi se cramponau cu cerbicie de orice cută a terenului.
„Mama lor de hitlerişti! cugetă ciobanul. Nu mai poţi să creşti o oaie liniştit! Oile sunt animale sensibile, au nervii slabi..."
In ruptura vâlcelei se ivi un tanc. Mugetul furios al motorului ţinea ison behăitului speriat al oilor. Maşina alerga nebuneşte, ţopăind din hop în hop. Crucea tivită cu alb sări în ochii ciobanului, care aştepta pasiv. Văzuse multe în ultimele zile, încât un neamţ nu-l mai impresiona. Tancul viră şi se opri într-un nor de praf. Un căpitan congestionat la faţă apăru prin trapa turelei.

— Ce e asta? urlă, arătând spre gorgan.
— Război, ce să fie! Voi l-aţi început, ricana ciobanul...
— Chinezi, japonezi! Ce sunt ăştia, idiotule... Ciobanul privi pe lângă tanc, de parcă cei incriminaţi ar fi fost pitiţi acolo.
— După cum arată, nici una, nici alta...
— Asta observ! se oţărî căpitanul. Eu vreau să ştiu de unde vin piticaniile astea peste noi!
— Din Serbia, bag de seamă, altceva nu ştiu, păcatele mele, eu sunt cioban... Priveşte şi dumneata în ce hal aţi adus păşunile astea! Ce vină au bietele oiţe?
— Ha, ha, bietele oiţe! Mein Gott/ Ce cretin! Urcă sus imediat, eşti Ostatic!
Ciobanul căscă gura, dar ţeava neagră a pistolului îl făcu să se răzgândească. Mirosul de benzină încinsă şi duhoarea din interior îl năuciră o clipă. Patru gealaţi despuiaţi îl priveau crunt. „Ne întoarcem cu toată viteza ", se auzi ordinul. Maşina porni violent, iar ciobanul pocni blindajul cu fruntea.
Un sunet asurzitor îl avertiză că pică ceva. Cu groază văzu un pachet de benzi de mitralieră şi o ladă de conserve venind peste el şi căzu între pilot şi mitralior. Tancul sălta furios, iar bietul om hotărî să-şi pună şuba în cap şi să aştepte urmarea.
— Ce faci, tămpitule? Vino aici, se răsti ofiţerul, zgâlţăin-du-l. Unde ieşim prin lăstărişul ăsta?
— In mlaştină, şefule. Ăla nu e lăstăriş, e papură!
— Nu mă înveţi tu pe mine! Şi dacă o luăm pe sub boscheţii ăia sau ce mama lor or fi?...
— Intr-un loc plin cu tiribombe, chiar acolo am pierdut măgarul şi trei oi...
— Cerule, ăsta e ţicnit! Atunci, pe unde? Gândeşte repede şi bine, că altfel îţi zbor creierii!
Drept avertisment, îi trase un glonţ pe lângă ureche. Ciobanul se înfurie.
— Domnule, dar prostănac mai eşti! Toată lumea ştie poteca pe malul fostului canal de irigaţie. Deci, trebuie să lăsaţi tancul, dacă vreţi să ajungeţi la ai voştri.
In urma unei scurte deliberări, căpitanul hotărî să părăsească.vehiculul călăuzit de cioban. Terenul era moale şi nesigur, iar ei au ezitat să distrugă maşina pentru a nu atrage atenţia. Zgomotul luptei se apropia cu viteză şi timpul expira.
— Grăbeşte-te, ţăranoiule, am o misiune importantă...
Se întoarse, aşteptând un răspuns, dar ciobanul dispăruse.

— Ce dracu'! Unde eşti, idiotule...
Din mlaştina trosni o salvă de arme uşoare şi tanchiştii căzură înecaţi în sânge.
Comisarul Semionov împinse scârbit cu cizma trupul ciuruit al ofiţerului cercetaş şi râse către cioban.
— Bravo, Petia, bine lucrat! Cinci şobolani şi un tanc Panther intact.
înhaţă portharta din piele neagră, burduşită cu documente, şi se caţără pe turela tancului vopsit în aceleaşi culori ca şi salopeta sa de camuflaj.
— înainte! comandă el.
Bolidul urcă agil pe taluz, condus de mâna sigură a lui Petia. „Merge ca uns, gândi el, ai dracu' nemţii ăştia! Ce-o să caşte ochii generalul când o să vadă măgăoaia..."'
Un şuierat asurzitor îi întrerupse gândurile, apoi simţi o arsură cumplită, şi întunericul îl învălui...
Comandantul uriaşului IS-2 ascuns în tufişuri privea prin binoclu. Rânji sadic şi scuipă printre dinţi.
— Mamă, măiculiţă, ce lovitură le-am tras câinilor ăstora! Aţi văzut cum a zburat tipul din turelă? Ha, ha, credeau că pot să treacă pe lângă noi, banditii...

A TREIA PECETE

înainte de a intra în câmpul de mine, Portta ne opri. Metz se uită întrebător, iar noi îl îndemnarăm pe roşcat, curioşi.
— Ascultaţi, copii: „Şi când a rupt pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie, zicând: «Vino!» M-am uitat, şi iată un cal negru. Cel ce stătea pe el avea în mână un cântar. Şi în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit ca un glas care zicea: «O măsură de grâu pentru un dinar! Trei măsuri de orez pentru un dinar! Dar să nu vatămi untdelemnul şi vinul!»"
— Cine are urechi să audă, cine vrea să înţeleagă, zise Mărunţelul misterios către Metz, în timp ce-şi înlocuia nasturii cu beţe de chibrit şi arunca toate fiarele de pe el, inclusiv bocancii ţintuiţi.
Era imperios necesar să procedăm astfel, pentru a nu declanşa vreo mină magnetică.
— Adică..,, zise Metz cu gura căscată.
— Adică suntem în subordinea SS-ului, dar pâinea şi cuţitul sunt în mâna noastră. Pricepi, gagiule?
— Pe Allah! râse Mercenarul. Portta a reuşit să creeze un monstru retardat care gândeşte...

Mărunţelul căută spre cuţitul arăbesc al Mercenarului, înfipt lângă hainele militare dezbrăcate, dar avertismentul Moşului îl făcu să amâne ideea pe mai târziu. Chiorul urmărea de la o distanţă apreciabilă plutonul nostru. Nu era plăcut să te afli în apropierea acestui soi de ocupaţie.
Heinz şi Moşul îl convinseseră că o trecere prin câmpul minat putea să ne ducă fără pierderi zece-douăzeci de kilometri în flancul ruşilor. Pionierii au meşterit toată noaptea un dispozitiv ingenios, alcătuit dintr-o catapultă şi un lanţ de grenade legate între ele cu sfoară. Lansatorul glisa lanţul pe o prăjină de lemn unsă bine cu vaselină. Heinz a armat ciudăţenia, în timp ce noi aşteptam curioşi. Prudent, s-a ascuns în tranşee, acţionând pârghia de comandă cu un şnur. Invenţia funcţiona perfect şi lanţul de grenade zbură ca un şarpe-săgeată peste câmpul minat. Explozia produsă a creat prima alee liberă pe care am înaintat cu Mărunţelul, Trebuia să curăţăm şi să mărim terenul pe lăţimea unui tanc. A doua lansare a provocat însă un lanţ de explozii anapoda. Minele explodau care încotro pe o lungime de câteva sute de metri, şi riscam să atragem atenţia ruşilor. Am trecut la deminarea manuală. Eu înaintam cu detectorul magnetic, iar Heinz dezamorsa minele cu o iuţeală uluitoare. Eram lac de traspiraţie când îl vedeam scoţând tot soiul de cutii afurisite. Niciodată nu mi-am imaginat că pot exista atâtea modele de mine. Portta a descoperit o mină-capcană extrem de ciudată. Un proiectil de calibru greu, în stare să zdrobească o locomotivă, îngropat vertical într-o ţeava de oţel. La bază avea o încărcătură de aruncător şi un percutor cu fir de oţel. Un fel de fugasă care îl încântă peste măsură. în capul lui Portta totul se mişca cu viteza fulgerului, aşa că am tulit-o imediat în tranşeea de apărare, tocmai la timp ca să aud proiectilul care decola cu un şuier strident. Bestia trecu în zigzag peste capul Chiorului şi detona în crângul de mesteceni.
— Portta! strigă el calm. Zece zile de arest. Dacă te mai joci mult, direct în subordinea lui Wolf ajungi!
Ameninţarea îl îngrozi într-atât, încât se potoli ca prin farmec. Câmpul nu se mai termina, iar Heinz a trebuit să plece singur cu un braţ de steguleţe colorate. Avea un simţ atât de fantastic, încât ţi se părea că face o plimbare de agrement prin parc. Douăzeci de minute mai târziu, a găsit breşa, spre uşurarea noastră. Metz şi echipa lui ne-au înlocuit la timp, căci începusem să anchilozez de spaimă. Armurierii aşteptau să luăm în primire noile tancuri, marcate cu cifre negre pe turele şi vopsite crem, parcă în grabă, de-ai fi zis că abia ieşiseră din uzină.
— Rezerva strategică, oftă unul dintre băieţi. După asta, puneţi mâna pe ce apucaţi, că nu se ştie.

Regimentul regrupat la iuţeală a fost întărit cu trupe din Waffen SS, sosite pe transportoare blindate Puma, cu tunuri de 50. Erau durii fronturilor, aduşi tocmai din Franţa, unde se aflaseră Ia refacere. înarmaţi până în dinţi, aceşti câini fanatici nu dădeau niciodată înapoi. Trebuia să-i ucizi până la unul, ca pe ploşniţe, ca să scapi de ei.
Nu trecu mult timp că Mărunţelul şterpeli bluzonul de camuflaj al unui SS-ist neatent. Era o piesă de echipament excelent croită, din material impermeabil, cu fermoare şi faţă dublă. O glugă specială ascunsă în guler îţi lăsa la iveală doar ochii. Portta curăţă la o partidă de zaruri toate bidoanele de şnaps ale unei grupe, iar Mercenarul se aproviziona cu ţigări franţuzeşti cumpărate pe dolari americani falşi. Toţi aveau o grămadă de bancnote verzi găsite într-un recipient paraşutat în munţii Greciei.
Ordinul de plecare veni prin radio şi văzduhul răsună de vuietul motoarelor. Cisternele de benzină şi auxiliarii se retraseră în grabă din calea monştrilor de oţel. Chiorul se instalase în tancul Mercenarului, aşa că plutonul nostru demară primul printre steguleţele colorate. Urma să intersectăm şoseaua Belgorod - Oboian, undeva înaintea Armatei a 11-a SS. Compania de T-34 ne aştepta camuflată la rasul solului. Un pâlc de boscheţi nevinovaţi, acoperiţi de praful galben al stepei şi presăraţi cu mesteceni albi. Dar ochiul format al Moşului nu putea fi păcălit uşor. Culoarea nefirească a frunzelor îi dădea de gol. Chiorul ordonă să-i lovim din mers. Portta plasă tancul abil, aşa încât să-mi aducă în vizor primul Ţ-34 fără să răsucesc turela. Am luat în vizor tufişul la bază, căci restul tancului rusesc era ascuns în teren. Probabil că deja ne ocheau şi ei, râzând bucuroşi în barbă. Totul devenise o chestiune de secunde. Degetul acţiona şi proiectilul lovi baza turelei, în timp ce Mărunţelul anunţă sec următoarea încărcare. Boschetul zbură cât colo, iar din pământ izbucni un gheizer de foc. Am tras din nou la o sută de metri stânga, şi lovitura noastră se îngemăna cu alta. Efectul fu devastator. Din „Feu" nu rămase decât o coajă de oţel afumată. Pumele se repeziră cu tunurile lor. de 50 mm, asemenea dobermanilor asmuţiţi asupra prăzii. SS-iştii cunoşteau bine lecţia şi într-o clipă au lichidat tot ce mai rămăsese din compania rusească, apoi au revenit în viteză, ocupăndu-şi poziţiile din spatele nostru. Era uimitor să vezi această masă de oţel în mişcare, desfăşurându-se şi revenind în formaţie fără nici un ordin. Chiorul jubila.
— Vino, moarte, vino..., fredona Mercenarul, care ne flanca uşor stânga ca întotdeauna, asigurând spatele.
Un regimenet de blindate şi grenadieri blindaţi în iureş scoate din minţi orice om normal. Aşa a fost cucerită Europa. Roiuri de Jobo IL 2 se repeziră asupra noastră, încercând să rupă formaţia, dar cinci Meserchmitt-uri, cu boturi roşii, se iviră din soare. Avioanele ruseşti se prăbuşiră în

flăcări precum stelele căzătoare, iar noi străpunserăm în viteză dispozitivul de apărare prin flancul stâng. Ruşii, surprinşi, nu dăduseră însă
nici un pas înapoi, aşa că furăm nevoiţi să-i măcelărim până la unul. Vânătorii de tancuri năvăliră ca furnicile cu ce le pica în mână. Trăgeam cu furie şi totul ţinea de noroc. Lucrurile se limpeziră când o salvă de Katiuşe, ţintită prea scurt, mătură propriul val de contraatac, iar vânătorii noştri reuşiră să debarce. Spatele era asigurat. O greşeală ne-a dat posibilitatea să ne continuăm atacul după doar cinci minute. Alte cinci, şi am dat nas în nas cu bateria de Katiuşe care tocmai se muta. Doamne, cât uram rachetele astea! Surpriza a fost atât de mare, încât artileriştii au ridicat mâinile să se predea.
— Arde-i la mir, Swen! urla Portta, isterizat. Distruge-i pe ticăloşi...
Toate blindatele din prima linie trăgeau odată, spulberând camioanele cu rampe de lansare. Remorcile cu rachete explodară cu un zgomot infernal şi unda de şoc ne aruncă pur şi simplu ca pe zdrenţe.
— Măiculiţă, ce băşină! bâigui Wolle, ameţit.
Portta avea o tăietură urâtă pe frunte, Moşul, nasul spart, Haiden, braţul scrântit, iar mie mi se vedea osul pometului. Singur Mărunţelul scăpase teafăr. Ca un munte, ţinuse cu spatele grenadele din rastel. Tornada de foc a aprins stepa instantaneu, pârjolind iarba, şi un nor de cenuşă fierbinte se ridică spre cer. Heiden, galben ca ceara, era lac de transpiraţie.
— Leşin, gemu el, sfârşit.
— Ce-ai căpiat? Doar nu ne laşi fără radio! urlă la el Moşul.
Creutzfeld, ia vezi!
— Nu, Mărunţelul! i se opuse Heiden.
Dar se şi trezi luat de ceafă şi pus jos cu un genunchi în piept. Cu o mişcare rapidă, îi puse braţul la loc. Două palme şi o gură de votcă îl repuseră în scaunul radistului.
Goana nebună continuă peste liniile ruseşti preţ de patru-cinci kilometri când, în sfârşit, am atins şoseaua spre Oboian. Aici petrecerea era în toi, căci nimerisem la confluenţa a trei armate care se băteau nebuneşte. Am primit ordin să rămânem în flancul stâng, ca rezervă în cazîde contraatac.-
Locul era de spaimă. Zeci de carcase arzânde zăceau împrăştiate. N-aveai. loc unde să te ascunzi, nu exista milă sau îndurare, aici acţiona doar destinul sub forma sa cea mai crudă. în acest moment, rolul nostru era cel mai periculos, căci trebuia să facem faţă asaltului neîntrerupt până ce ai noştri se regrupau să pornească la atac. Trupele din Waffen SS erau din nou printre noi. O Puma afumată şi lovită în zeci de locuri opri în dreptul nostru. O namilă blondă cu doi colţi rânjiţi prin buza crestată apăru printr-

una din trape şi urlă bezmetic. în mână flutura un ciocan de lemn ferecat cu oţel, asemenea lui thor.

— Cine mi-a furat bluzonul o să plătească cu sânge...

— Ei, nu mai spune, căcăciosule! mugi Mărunţelul, care răspândea în jur o duhoare de votcă asemenea unei distilerii.

Cei doi vlăjgani, proţăpiţi pe maşinile lor, strigau unul la altul, aruncându-şi blesteme crunte, când SS-istul atacă cu o iuţeală năprasnică. Mărunţelul îl întâmpină cu o lovitură de cap în gură şi, cum tărtăcuţa lui era mai tare ca oţelul Krupp, marele blond se trezi proiectat înapoi pe blindatul său. Un bocanc în „scule" îl făcu să scape ciocanul pe care Mărunţelul îl înhaţă şi încercă să-i sfărâme ţeasta. SS-istul pară cu piciorul, iar mânerul ciocanului se frânse pe tibia lui ca într-o bară de oţel. îi arse un pumn în plex Mărunţelului, care nici nu se clinti şi îi servi la rând două croşeuri de stânga. Priveam entuziasmaţi lupta goliaţilor, fără să băgăm de seamă că ni se alăturase şi un grup de ruşi curioşi.

— La dracu'! strigă Heiden, uluit. în loc să vă împuşcaţi, căscaţi gura? E război, ce pastele mă-sii!...

Trase o rafală de pistol, dar ruşii nu se clintiră, ba mai făcură şi tărăboi că au pariat şi e dreptul lor să afle sfârşitul bătăii. Omorul continua cu forţe egale până când Mărunţelul aplică o figură de karate învăţată de la Mercenar, şi SS-istul plonja cu botul în blindaj, amuţit de tot. Curios lucru, toată lumea izbucni în urale, inclusiv camarazii săi. Mărunţelul ridică mâinile în semn de salut.

— Camarazi, Wolfgang Creutzfeld din Moabit-Berlin, caporal prin mila lui Dumnezeu, e cel mai tare. De băut la toată lumea! strigă el vesel, uitând că e în plin război.

Din tranşee apăru un comisar sovietic.

— Ce faceţi, putorilor, aţi fraternizat cu porcii nazişti, nu sunteţi în toate minţile? Ai noştri mor pe capete şi voi staţi la taclale... E incredibil..., se bâlbâi el.

— Tovarăşe, râgâi Portta, uite care e treaba... Războiul e una şi băutura e alta. Trebuie să mai luăm o pauză, că, dacă ar fi după jegosii noştri de ofiţeri, nici să ne căcăm n-ar fi bine.

— Aşa e, întări un Sturmbann din Puma de alături. Ce e rău să bei o gură de votcă cu inamicul? Asta nu te împiedică să-i iei beregata mai târziu.

Mărunţelul îi propuse un schimb de decoraţii. Credeam că politrucul o să crape de apoplexie dintr-o clipă într-alta.

— Tăticu', se enervă Mărunţelul, ia mai lasă-ne cu propaganda! Târgul e simplu, îţi ofer doi dinţi de aur pe o stea de comisar. Ştii bine că, dacă o predau, mă învârt de o permisie...

Rusul spumega de-a dreptul, ţopăind isteric când apăru locotenentul Lowe.
— Faceţi un scandal de se aude până la Kursk, iar tu, căpitane, ia-ţi oamenii şi cărăbăniţi-vă! îndată va începe un atac de artilerie, de-or să vă sară fundurile!
— Vreau steluţa! urlă Mărunţelul, supărat să-şi vadă trofeul plecând. Mai pun şi o cruce de fier cu spade şi briliante...
Hazul era de pomină, iar Lowe îl sfătui să cedeze.
— Dă-i nenorocita de steluţă, nu merită să mori pentru ea!
— Nu pot crede ce mi se întâmplă! explodă comisarul. Sfântă Paraschiva din Kiev, fie, dar să ştii că la prima ocazie o s-o iau înapoi!
Nu termină bine schimbul, că artileria noastră se dezlănţui cu furie. Ne-am aruncat la grămadă în tranşee. Un şuier sinistru se auzea pe cer. Erau proiectile cu oxigen, din cele care îţi fac plămânii zdrenţe.
— Numele meu e Stock, rânji SS-istul blond în nasul comisarului, Sturmscharfuhrer Otto Stock! Mi se mai spune şi „Faţă Crestată", pentru că un comisar de partizani m-a schingiuit trei zile la rând cu un briceag neascuţit! Dar i-am muşcat beregata şi de atunci nu mă mai satur de beregăţi ruseşti...
într-o fracţiune de secundă, rusul scoase de sub tunică o armă de vânătoare cu patul şi ţeava retezată, pe care o propti în , nasul SS-istului.
— Dacă nu te potoleşti, o să ţi se spună „Faţă de Cur"! şuieră el. Şi nu uita: mie-mi plac la nebunie fudulii de SS-işti la grătar! Panimaieşil
— Cu Seminov nu se pune nimeni, zise râzând unul dintre ruşi. De când a zburat dintr-un tanc distrus, a rămas ţicnit de-a binelea.
Tirul artileriei se înteţi înspăimântător, dublat de bombarda-mentul aviaţiei. Tranşeea se prăbuşi peste noi. Mărunţelul şi Stock au pus mâna pe o planşă de lemn şi, cu o forţă de cric hidraulic, au ridicat plafonul. Ne-am repezit cu proptele în ajutorul lor. Ruşii cu lopeţi de infanterie scurmau pământul lutos. Un chepeng cu belciuge de oţel ieşi la iveală.
— Pe aici, camarazi! strigă Seminov.
O scară de lemn abruptă ducea într-un tunel întunecos, dar aerisit, care cobora la rându-i spre o cameră de trei pe trei, săpată în solul dur, fără nici un fel de amenajări. Sevilla aprinse o lumânare. Din pereţi mai porneau alte trei tuneluri bine ventilate.
— Mii de târfe! zise el. Acum îmi dau seama de unde tot apăreau vânătorii de tancuri.
Zgomotul canonadei se auzea înfundat, cu ecouri ciudate. Locotenentul Lowe se aşeză ostenit. Braţul rănit îl durea îngrozitor şi Portta îi făcu o morfină. într-un fel sau altul, toţi eram dependenţi de droguri. Ruşii şi-au aprins mahorcile. Ne priveam unii pe alţii fără o vorbă. Nu era nimic de

spus. O mână de războinici care încercau să-şi salveze pielea. Nimic făţarnic, nimic extraordinar. Fanatismul politic sau ura de rasă se topesc ca prin farmec în aceste clipe. Clipele treceau şi probabil ne vom întâlni iarăşi să ne sucim beregăţile, dar nu puteam uita niciodată că, de fapt, ne aflam cu toţii în aceeaşi cratiţă.
— Noi o'ntindem, zise brusc Semionov. Ieşiţi prin tunelul din stânga. Dasvidanie, ticăloşilor...
Prudent, Mercenarul i-a însoţit precum o pisică din umbră, apoi a plasat câteva grenade în tunel. Eram totuşi inamici. Atacul artileriei grele încetase, iar noi am revenit la suprafaţă, unde domnea o atmosferă de iad, din cauza fumului şi a prafului înecăcios. Am degajat maşinile cu o frenezie disperată. O ploaie torenţială se porni din senin, transformând colbul în binecunoscutul terci lipicios al stepei. Eram cu ochii în patru, căci ştiam ca nimeni alţii că ruşii vor apărea îndată. Ordin de atac.
Proiectilele brizante au ţâşnit din gurile a trei sute de blindate şi ciuma de oţel se revărsă peste liniile hălcuite de obuze. Stukas-urile, câinii credincioşi, zburau la înălţimea turelelor, trăgând în tot ce mişca, iar formaţii de douăzeci-treizeci de avioane de vânătoare s-au repezit ca vulturii, mitraliind sălbatic tranşeele. Tiger alerga cu uşurinţă pe şenilele lui late. Urmăream atent cutele terenului, lată-i! O grupă înarmată cu arme antitanc Faustpatronen, capturate de la ai noştri, şi mine magnetice. Una dintre grenade veni imprecis, trecând pe deasupra. I-am secerat cu mitraliera. Doamne! Incredibil, o baterie de 75 intactă! Servanţii se agită, un transportor blindat prea avansat sare în aer cu tot cu grenadieri. tunurile ochesc direct la gura ţevii, iar Portta ne duce cu toată viteza direct spre ei ca o torpilă. Moşul acţionează lansatorul de grenade fumigene. Pocnete albe ca florile de păpădie. Portta e şmecher mare. Virază brusc spre flancul stâng. Salva de 75 pică în gol. Trag un brizant şi spulber cuibul de viespi pe care Wolle îl toacă apoi cu mitraliera. Servanţii întorc tunurile, zăpăciţi, dar tancul Mercenarului e deja peste ei. Chiorul, pe jumătate ieşit din turelă, scormone aplecat prin fuioarele de ceaţă. Aruncătorul său de flăcări linge cu jeturi prelungi tranşeele legate una de alta, în lanţ nesfârşit
— Autotun în faţă, perforant! comandă Moşul.
Trag precipitat. Un singur proiectil al tunului de 122 ne-ar face pilaf. Autotunul explodează, împrăştiind trupurile calcinate ale ocupanţilor. Ploaia se opreşte şi, brusc, tancul Mercenarului virează, menţinând turela pe fosta linie de atac. Chiorul dispare în turelă şi un avertisment înnebunit răsună pe undele radio:
— Blindate, sute de blindate!

Mare greşeală! Tunurile noastre de 88 au lovit prima linie de T-34 care atacau eroic, fără ca proiectilele lor să poată ajunge la prima salvă. Printre maşinile în flăcări, încercau să-şi facă loc cele din linia a doua, dar au explodat la rându-le. Compania noastră s-a desfăşurat pe flancuri cu toată viteza. La primul fur de manivelă, ruşii şi-au continuat goana către centrul rămas liber, trezindu-se în faţa Jagdtiger-ilor imbatabili în atac frontal. Măcelul a fost inevitabil, dar greoaiele autotunuri au cedat repede în faţa agilităţii. Şi lupta s-a dat blindat la blindat. Avalanşa era totuşi stopată. La al doilea tur, erau deja în raza noastră apropiată şi duelul s-a încins în viteză. Tancurile uşoare dintre noi au căzut la prima salvă, însă, în următoarea secundă, zeci de T-34 s-au aprins instantaneu. Acoperirea din Waffen SS a intrat rapid printre ruşi, fără să ţină cont de tirul nostru. Noile arme Offenrohr s-au dovedit nimicitoare în mâinile acestor soldaţi diabolici. Eram obligaţi să ne repezim după tancurile inamice, căci altfel ar fi avut timp să se desprindă. La al treilea tur, au întors flancul şi ne-am trezit alergând împreună cu ruşii. Nu era prima dată, iar Portta a frânat pe diagonala a trei T-34. în vizor aveam, enorm, spatele negru, mânjit de motorină, al unuia dintre T-uri pe care l-am atins la baza turelei. S-a aprins imediat, aruncând vălătuci negri, prin care zburătăceau bulgări incandescenţi. Al doilea era un model nou care avea cupolă de comandant pe turelă. Subofiţerul stătea inconştient afară, preocupat să vâneze infanteriştii ce alergau înnebuniţi. I-am expediat o grenadă care l-a aruncat de fund în sus. Comandantul dispăruse în iad, evident, dar echipajul a sărit fugind ca potârnichile sub tirul mitralierelor. Moşul mă sfătui să-i mai trag una, dar colegul său pricepuse deja cu cine are de-a face şi întoarse tunul spre noi. Două perforante, şi fierbea ca o oală în clocot, aruncând acei bulgări strălucitori prin fumul negru.
Chiorul a ordonat desprinderea din luptă, căci „centrul" susţinut de SS-işti trecuse în cele din urmă. Mare parte din blindatele mijlocii şi aproape toate autotunurile erau distruse. Scorul la Tiger era strâns, deoarece, după părerea Chiorului, cei din SS nu vor învăţa niciodată ce va să însemne o desfăşurare amplă de blindate. Erau nişte bătăuşi de stradă duri, dar tembeli. Replierea s-a finalizat într-o încăierare continuă şi abia la sfârşitul zilei am avut parte de un scurt răgaz, bine jumuliţi şi terminaţi fizic.
Pe măsură ce trupele noastre avansau, apărarea sovietică devenea din ce în ce mai densă, în loc să se dezintegreze, aşa cum preconiza comandamentul. In toată istoria bătăliilor noastre nu mai văzusem aşa ceva. Armatele de tancuri şi infanterie treceau parcă printr-o perie de sârmă oţelită, care nu se mai sfârşea. Abia mai târziu aveam să aflăm că înaintasem treizeci şi cinci-patruzeci de kilometri într-un dispozitiv de fortificaţii eşalonat pe o sută

patruzeci şi cinci de kilometri pe adâncime. Era ca şi cum aifi vânat o balenă cu un ac de cusut, iar când Chiorul spunea că suntem terminaţi, nu se referea la regimentul nostru, aşa cum credea majoritatea. Armata 48 şi a H-a SS erau pe cale de faliment. Colonelul privea spre liniile ruseşti, cu mina sa napoleoniană atât de accentuată, încât aifi crezut că face o radiografie, apoi rânjea enigmatic.

— Ce se aude, Creutzfeld? întreba din când în când pe Mărunţelul, care îl seconda, stană de piatră.

— Mişună, domnule, mişună ca furnicile alea roşii în stare să te mănânce de viu...

Chiorul aprobă din cap. Avea încredere totală în urechea ascuţită a Mărunţelului, care percepea distinct orice zgomot al frontului. Nu o dată suravieţuisem pentru că el auzise pregătiri de trageri de la distanţe fantastice.

— Avem informaţii că armatele lui Modell au suferit pierderi uriaşe în zona Poniri Olhovatka şi sunt pe cale să treacă în defensivă. Ruşii însă n-au să le dea răgaz şi frontul Briansk şi cel de vest or să tabere pe ei în două-trei zile.

— Iar noi, domnule? întrebă Mărunţelul şi-i întinse trabucul.

— Noi s-ar putea să trecem de Oboian, dar n-o să mai apucăm să vedem Seimul. înţelegi?

— Bineînţeles, ca de obicei, o să ne alegem cu bucile tăbăcite, în timp ce iubiţii noştri generali or să ne ordone să murim până la unu'!...

Locotenentul Ldwe, palid şi transpirat, apăru pe mica înălţime.

— Ar fi cazul să vă adăpostiţi, zona e plină de lunetişti.

— Ce veşti ai? Ce-ţiface braţul?

— Compania e pregătită de atac, am fost întăriţi cu un pluton de autotunuri, iar trupele de acoperire Waffen SS sunt refăcute... Medicul m-a asigurat că n-o să fac cangrenă.

— Ascultaţi-mă pe mine, rânji Mărunţelul, atingând un borcan cu mălai în care colcăiau viermi. Amicii mei or să cureţe infecţia cât ai clipi...

— Pe Allah! izbucni Mercenarul. Ce e scârboşenia aia?...

— // am de la un siberian. Habar n-ai de ce sunt în stare lighioanele astea. Am văzut cu ochii mei cum au curăţat rana unui cal în cin 'şpe minute.'

— Doamne, Creutzfeld, vezi vreun cal pe aici?... zise Ldwe, rânjind.

— Nu vă pripiţi, aţi uitat de tratamentul căzăcesc cu lipitori aplicat lui Sevilla, sau de cel cu albine de zilele trecute când i-au trecut lui Portta durerile de ţurloaie?

— Cred că v-ar prinde bine nişte penicilină, zise Portta, făcându-şi şi el apariţia, o masă bună şi un somn de câteva ore. Are cine să se ocupe de război, n-aveţi grijă... Pe-aici, vă rog.
La adăpost, între trei tancuri, Portta pregătise toate bunătăţile stropite cu votcă. Aveam şi prăjituri cu miere şi salată de fructe cu rom. Brigadefuhrer und Generalmajor der Waffen SS, aflat în inspecţie, apăru brusc, dând foaia de cort la o parte. SS-iştii aflaţi printre noi au paralizat de spaimă. Chiorul trona calm în capul mesei improvizate. Cu sclipiri diavoleşti în ochi, general-maiorul înşfacă sticla de votcă din mijloc şi goli dintr-o sorbire o jumătate, în timp ce Heinz îi oferi o ladă drept scaun. Oamenii săi, nişte vlăjgani de doi metri, rămăseseră prudenţi în picioare, cu pistoalele pregătite.
— Mă bucur să găsesc nişte soldaţi în toate minţile, zise el. Toţi sunt morţi de frică precum nişte şobolani.
Portta îi împinse în faţă un castron cu friptură de purcel, privind hipnotizat pieptul înstelat cu decoraţii. Ofiţerul trecu castronul gărzii sale, iar roşcatul îi oferi altul.
— Ce dracu' e cu liniştea asta, colonele? Mi se pare suspect.
Privi insistent mutrele crâncene din jurul mesei şi zâmbi mulţumit. O asemenea adunătură nu vedeai oricând. Chiar şi garda sa înghiţea cu noduri.
— Mai zilele trecute am aflat că ruşii au adus două armate în ajutorul lui Vatiutin. Mai au încă două în rezervă şi altele proaspete, gata să treacă la contraatac. Deci, nu va trece o oră şi ne vom trezi cu un nou atac de artilerie pe cap. în momentul ăsta, pregătesc sute de piese eşalonate în adâncime... dar, pesemne, Statul-Major cunoaşte toate aceste lucruri....
,^iha, deci buboiul stă să se spargă!" mă gândeam eu...
— In privinţa Statului-Major al armatelor, poţi să-ţi iei adio... Aiuriţii ăia de acolo sunt depăşiţi total. De ce crezi că am venit în linia întâi? Să văd cum pompează oameni în iadul ăsta? Cele mai bune unităţi ale mele au fost şterse de pe faţa pământului şi n-am cucerit nici cea mai amărâtă localitate! Asta e, zise el şi sorbi cu sete din sticlă. în curând, or să ne alerge ca pe nişte javre.
— Să nu disperăm, Brigadefuhrer, continuă Chiorul serios, poate că în cele din urmă se vor dezmetici şi vom primi ordin să trecem în apărare, încă mai e o speranţă!
— Ha, eşti prea bun, colonele! Ieri voiam să-mi trag un glonţ în cap, dar o să-l păstrez până ce voi fi chemat în faţa Fuhrer-w/uz. Până atunci să ne păzească Satana, că Dumnezeu e sătul până în gât de noi! zise el, râzând isteric, şi se ridică brusc, apoi salută cu mâna la caschetă.
Răspunserăm toţi ca la comandă şi generalul dispăru în noapte.

— Drace, urlă Portta zguduit, ia te uită, ticălosul ăsta a plecat cu sticla de votcă!
Liniştea înşelătoare explodă în ţăndări. Ca de obicei în aceste zile, artileria rusă se dezlănţuia cu puţin timp înaintea atacurilor noastre, semănând panică printre trupeţii regrupaţi cu atâta chin.

PECETEA A PATRA

— Citeşte, Portta, îl îndemnă Mărunţelul cu un ghiont.
— Lasă-mă să dorm, neghiobule, nu mai pot...
— Pe dracu', imediat pornim şi vreau să aud urmarea poveştii!... zise el enervat şi luă cartea pe care mi-o înfipse în mână. Continuă, Swen...
— Ei bine, iată. „Şi când a rupt pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra, zicând: «Vino!» M-am uitat şi iată, un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea; şi Locuinţa Morţilor îl urma. I s-a dat autoritate peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie, cu foamete, cu moarte şi cu fiarele pământului."
— Am feştelit-o, se pierdu cu firea Mărunţelul. Chiorul avea dreptate, suntem ca şi morţi...
— Ia mai lăsaţi-mă în pace cu tâmpeniile voastre, zise Heiden. Aruncaţi naibii terfeloaga aia, că mi-aţi împuiat capul. Bine a făcut Adolf când a umplut toate lagărele de popi! Să ardă toţi în iad!
— Chestia asta n-are a face cu popii, ricana Wolle, iritat. E o prezicere mai mult decât îngrozitoare!
— îngrozitori sunt creierii tăi de câlţi, cârpă fricoasă ce eşti! Nişte tembeli ca voi n-au ce să caute nici măcar într-un regiment disciplinar... Scoală, dobitocule, zise împungându-l în coaste pe Portta, avem ordin de pregătire....
— Te grăbeşti să mori, ciumă nazistă? mormăi el. Pământul vuia de zgomotul motoarelor când Portta binevoi să pornească. Deasupra noastră se încinsese o bătălie aeriană teribilă. Avioanele de vânătoare ale ambelor părţi se încăie-raseră frenetic cu bombardierele, urmărind cu înverşunare să zădărnicească atacul la sol. Dâre albe de condensare vârstau cerul, întretăindu-se cu cele negre ale aparatelor doborâte, iar şuierul bombelor aruncate la întâmplare acoperea zgomotul de la sol. Blindatele au pornit, în fine, cu trapele bine ferecate. Eram mai prudenţi ca niciodată, căci ruşii începuseră să vâneze cu precădere blindatele grele Tiger şi Panther. Unde apărea unul, o ploaie de proiectile de toate calibrele se abătea asupra lui, iar vânătorii îşi făceau un titlu de glorie din anihilarea lor.

— Sfinte Sisoie, zise Moşul, din spate vin sute de grenadieri blindaţi! Fuhrer-ul nostru Adolf şi-a pus în gând să extermine tot SS-ul.
— Dacă e vorba pe-aşa, zise Portta, râzând, războiul o să se termine curând...
Artileria, rusească ne luă în primire în timp ce ai noştri tăceau mâlc.
— Măriţi distanţa între blindate! răsună ordinul Chiorului. Acceleraţi înaintarea, proiectile, fumigene şi brizante, foc!
Terenul din faţa noastră tresări ca spinarea unui balaur trezit din somn. Portta îşi aprinse o ţigară „Griffa" şi râse isteric. Oboseala amestecată cu drogul îl făcea să reacţioneze aiurea. Deschise chepengul fără ca nimeni să-l poată împiedica şi se ridică în picioare. Pisoiul roşcat aşezat pe umărul său se zbârli, scuipând spre inamicul nevăzut din ceaţă.
— Cavaleria la atac! răcni el vesel, cu jobenul galben pe-o ureche, şi apăsă acceleraţia la fund.
Tancul nostru se zgudui.
— Allah isha Allahl îi răspunse Mercenarul din tancul de alături. En avânt, mes amis\
— Vayos, amigos! Vaia con diabolo! urla Sevilla, şi el în picioare.
Salva de obuze ne rată şi de data asta, moment în care ştiam că următorul atac ne va întâmpina prin tragere directă. In spatele nostru, zeci de blindate ardeau zdrobite. Moşul lansă grenadele fumigene, iar drăceşti le maşinării ţâşniră prin fumul dens în linia de apărare rusească. Un vaier cumplit se înălţă pe tot frontul. Soldaţii cuprinşi de panică încercară să fugă din calea monştrilor care scuipau foc, uitând într-o clipă tot ce învăţaseră de la ofiţerii lor: să nu ieşi din tranşee în calea blindatelor, să aştepţi până în ultima secundă şi apoi să te rostogoleşti şi să arunci grenada. Să nu te predai, căci vei fi făcut terci. Tancurile nu au timp să facă prizonieri. Goneam turbaţi peste tranşee cu grenadierii blindaţi pe urme. Ei curăţau terenul de soldaţii paralizaţi care încă nu muriseră sfârtecaţi de grenade. Cu Waffen SS nu te joci: ucide sau vei fi ucis! Aruncătoarele de flăcări aprindeau stepa, iar gheizerele exploziilor ţâşneau parcă din pământ. Carnea însângerată sărea pe blindaje, iar trosnetul oaselor sub şenile te scotea din minţi. Ţintele deveneau pete halucinante care se destrămau în faţa vizoarelor şi apoi se rostogoleau ghemotoace kaki. Armele uşoare ale infanteriei nu puteau veni de hac mastodonţilor de oţel care alergau în zigzag. Dar mai presus de toate era zgomotul înfiorător al motoarelor şi lanţurilor în mişcare. Şi totuşi, ici şi colo, în câte o pâlnie de obuz stătea un Ivan ori Vasili, rânjind cu mahoarca în colţul gurii şi cocteilul Molotov la îndemână, roboţi ucigaşi obişnuiţi să lupte pe cont propriu, vânătorii de tancuri cu tunicile înstelate de decoraţii. De ei nu ne temeam mai mult

decât de bateriile antitanc pe care le spulberam sub şenile. Strecuraţi sub burţile de oţel, puneau mine magnetice sau răsăreau din noroaie, incendiind la repezeală tot ce mişca pe şenile. Iubeau la nebunie autotunurile şi fiecare avea la activ câte cincisprezece-douăzeci de asemenea maşini în care echipajele ardeau fără scăpare.
Dar cu Portta nu le merse. El avertiza ager orice mişcare, iar Moşul prăjea cu flăcări orice văgăună suspectă. Wolle trăgea ca turbat în tot ce mişca şi nu de puţine ori a culcat la pământ şi câte o grupă de SS-işti care depăşiseră imprudenţi tancul nostru. Apărarea devenea densă şi trebuia să încetinim, căci riscam să ne rupem de formaţie şi să ne trezim încercuiţi. în spatele nostru s-a pripăşit un transportor blindat, care-şi ducea trupele agăţate de plase precum un păianjen-lup. Şoferul ne copia mişcările cu fidelitate sub acopeirea noastră, în timp ce SS-iştii trăgeau şi urlau ca demenţii. în semiturela tunului automat, stătea comandantul Brigadefiihrer Wilke, cel care venise în vizită noaptea trecută şi care conducea ultimele rămăşiţe ale brigăzii sale. Ploaia de gloanţe care răpăia pe tancul nostru nu-l făcu pe Portta să-şi vâre capul la cutie. Urla şi spumega împotriva ruşilor care se apropiau prea mult, iar din când în când mai discuta şi cu generalul care, asemenea lui, se expunea prosteşte. Deodată transportorul pică într-o capcană antitanc, făcu o tumbă şi se dădu peste cap în plină viteză. SS-iştii se împrăştiară ca nişte gândaci negri, iar Wilke scăpă ca prin minune. Năuc, se ridică spijinindu-se în automat, dar fu răpus de o gloată urlătoare de ruşi care îi tăiară gâtul cu baioneta. Moşul îi prăji cât ai clipi, fără discriminare. Mirosul greţos al cărnii arzânde pătrundea până la mine.
— Adio, arme! exclamă Portta. Adio, votcă!
înaintarea spre Oboian se împotmolea sub ciocanele artileriei şi contraatacurilor furibunde. Aviaţia ne-a sărit în ajutor, iar Stukas-urile cu bot galben atacară la două sute-trei sute de metri în faţa noastră, apoi se întoarseră în rasmoot pe deasupra noastră ca să ne susţină cu focul mitralierelor. Unul dintre ele fu lovit în plin de un proiectil şi percuta Pantera locotenentului Metz. O mare de flăcări înghiţi pe dată tancul, care explodă înăbuşit. Dar nu te poţi opri în plin atac să-ţi ajuţi camaradul, în nici un caz atunci când eşti într-un tanc. Stukas-urile nu s-au mai întors. Au intrat în focurile bateriilor antiaeriene care înţesau sectorul, de data asta picând ca muştele. Era evident pe zi ce trecea că situaţia devenise alta.
— Boule, ce dracu' faci, visezi? mă bruscă Mărunţelul.
— Am rămas singuri! urlă Moşul. Trage, Swen, trage!... Am tras, şi KV-ul se zgudui cutremurat de şoc, dar mai erau
şi alţii. Ne încolţiseră.

— Psaltirea mă-sii! zbieră Portta. Până aici ne-a fost... Manevră cu violenţă tancul, executând un derapaj periculos.
Wolle urlă atât de tare, încât Heiden îi trase un pumn peste falcă şi îi luă locul la repezeală. KV-ul lovit se mişcă pe o şenilă. Avea turela blocată, iar pilotul îşi puse trăgătorul pe direcţia noastră, dar, mai rapid, am expediat o nouă grenadă. Mărunţelul încarcă cu frenezie, iar Moşul lansă ultimele grenade fumigene. Acum eram atât de aproape, încât nu mai puteam folosi tunurile. Oţelul se frecă de oţel în jerbe de scântei. Ne zbăteam ca dracii în ageasmatar prin aglomeraţia de tancuri ruseşti care, culmea, se încurcau între ele şi, deodată, unul îmi intră în vizor la limita liniei de ochire. L-am nimerit cu un proiectil perforant, şi monstrul explodă cât ai clipi. O izbitură puternică ne aruncă cu violenţă de pereţi. Portta înjura de mama focului.
— Ne-a acroşat, unde dracu' ţi-s ochii?! strigă, dar Moşul zăcea ca o cârpă pe scaunul său, cu sângele curgând şiroaie pe faţă.
Portta ambala la maximum, făcând motorul să scrâşnească îngrozitor, însă rusul se ţinea scai de noi. Şenilele se frecară asemenea unor maşini de tocat gigantice. Dacă ar fi cedat a doua, eram pierduţi.
— Faceţi ceva! zbieră Portta, disperat.
— Eu ies! se hotărî brusc Mărunţelul. Rusnacii ăştia au început să mă calce pe nervi..
îl înlătură pe Moşul şi înhaţă sacul cu grenade. Mă apucă de ureche.
— Iar tu vii cu mine, iepuraşule... Acum!
Deschise chepengul cu o mişcare rapidă şi prinse ceva în mână.
— Drace, o grenadă!
O aruncă înapoi şi nu se ştie cum înhaţă de guler unul dintre acei blestemaţi vânători, care aştepta pitit pe turelă. Rusul ţipă de groază şi trase cuţitul din cizmă, dar braţul de oţel al Mărunţelului îl zvârli sub şenile. Ieşi agil.
— Urmează-mă, Swen!
Afară era un iad dezlănţuit. Sute de blindate colcăiau ca o turmă de rinoceri năuci. Infanteriştii fojgăiau, insecte neînsemnate, alergând de colo-colo, aparent fără nici o noimă. Mărunţelul era deja pe turela KV-ului şi astupase vizeta comandantului. Agăţă o legătură cu grenade pe ţeava mitralierei din spate şi două mine taler de apărătoarea tunului. Se mişca precum o maimuţă în ciuda balansului teribil al maşinăriei. Un bulon smuls din şenilă îmi şuieră pe lângă ureche.
— Aruncă-mi bomboane, şobolan fricos! răcni la mine. Şi spune-i lui Portta să vireze stânga la semnalul meu.
M-am concentrat din răsputeri să nu ratez, căci Mărunţelul m-ar fi ucis cu siguranţă, şi i-am aruncat minele magnetice. Le prinse din zbor şi le plasă

pe inelul turelei înalte, apoi făcu semn cu melonul. Am aterizat în cutia blindată.
— Stânga! Degajează stânga! am ţipat la Portta. Roşcatul acceleră şi viră, desprinzând tancul de KV-ul al cărui pilot nu mai putea fi dirijat de comandant. Am revenit la vizoare călcând peste Moşul care gemea covrig. KV-ul se împrăştiase deja pe firmament, când Mărunţelul reveni, trântind chepengul.
— Comandantul Creutzfeld preia hăţurile! Mişcă, javră puturoasă şi încarcă! strigă el la Wolle.
— Doamne, ajută-ne! strigă Heiden.
— Subofiţer Julius Heiden, încă o vorbă şi-ţi sparg botul!
— Domnule comandant, se hlizi Heiden, raportez că s-au terminat benzile cu muniţie! Ei bine?
— Ei bine..., zise Mărunţelul, cată în buncărul meu, o să găseşti acolo încă două cutii! Ce v-aţi face fără taica Creutzfeld!
în căşti răsună un ordin. Trebuia să ne oprim în apărare şi să aşteptăm întăriri.
— Gefreiter Creutzfeld, confirmă ordinul!
— Creutzfeld, idiotule! se auzi o voce uluită. Ce faci acolo?
— Oberfeldwebel Beyer este grav rănit, domnule, iar subofiţerii de aici sunt nişte căcănari! Vom aştepta pe poziţie.
Un râs isteric izbucni, urmat de o bolboroseală de neînţeles. Portta trase într-o viroagă, însă un tanc oprit în mijlocul unei bătălii e ca o felie de pâine unsă cu miere pentru muşte. Firava noastră linie era atacată din toate părţile. Ne-am grupat lângă blindat, ieşind la repezeală prin trapa de sub burtă. Pe Wolle nu l-a putut scoate nimeni. Deveniserăm atât de superstiţioşi, încât l-am lăsat acolo cu gândul că nu ni se mai poate întâmpla nimic. Heinz şi Otto Stock, cu rămăşiţele grupei sale, se alăturară plutonului. Dintr-o direcţie total aiurea apăru Brigadejuhrer-vX Wilke, livid, cu gâtul strâns într-un bandaj însângerat. Avea un MG 42 în cârcă pe care îl ţinea de ţeava, iar peste uniforma sa neagră îşi trăsese o salopetă de camuflaj. Se aruncă pe taluz, epuizat.
— Uniformele ofiţerilor superiori ar trebui interzise pe front! Unde văd un lămpaş roşu, ruşii trag în el cu toată artileria...
Mitraliera tancului, asistată de Wolle, răpăi prelung. Un lanţ de trăgători alergau spre noi, fără nici un strigăt de atac. I-am lichidat dintr-un foc. O salvă de artilerie mătură un crâng de mesteceni care zburară prin aer aidoma unui nor de fulgi. Aşchiile de lemn terminară o grupă de pionieri mai rău decât schijele. Terenul din faţa noastră era acum liber.
— Trebuie să rezistăm, zise Wilke, ai noştri vor fi în curând aici...

— Brigadefiihrer, ar fi bine să punem la butoaie MG-ul, îl întrerupse Măruntelul. Acu' vor tăbărî rusnacii!
Wilke urmă indicaţiile cu mişcări rapide, fără să mai facă diferenţa de grad. Din spatele tancului, apărat de Heinz, se auzi aruncătorul de flăcări. Zicklein trase din flanc. Avalanşa de atacatori se frânse sub focul nostru, dar imediat apărură alţii. Erau soldaţi cu rubăşti kaki şi pantaloni negri din trupele de gardă, câre veneau în salturi sub focul de acoperire. Căştile de oţel luceau umede în ploaia subţire care se pornise. Peste capetele noastre zbârnâiră şrapnele, apoi o ploaie de branduri. Ne-am refugiat sub burţile tancurilor. Singurul rămas pe taluz era Otto, cu o armă Ofenrohr în spate. Servantul aştepta în stânga cu o nouă grenadă pregătită. Neclintit sub ploaia de gloanţe, aştepta valul de atac. Trase, şi unul dintre vehiculele uşoare de însoţire sări în aer. Servantul încărca grenadă după grenadă. Li se alătură Măruntelul cu un braţ de Faustpatronen.
— Fanatici ţicniţi! urlă Portta. Plecaţi dracului de acolo! O să ne puneţi toată Armata Roşie în cap!
Cei trei însă trăgeau, râzând. Câmpul se umplu de BT-uri şi ZIS-uri, dar infanteria avansa tenace. Otto înşfacă mitraliera, semn că trebuia să revenim la taluz. SS-iştii erau înarmaţi fără excepţie cu MG-uri 42, al căror efect asupra inamicilor era înspăimântător. împreună cu Măruntelul, aruncau grenade fără încetare. Pionierii au pus în poziţie trei mortiere uşoare, dar muniţia se epuiza rapid.
— Swen, treci la tun! strigă generalul.
— Muniţia e pe sponci, dacă ne atacă tancurile, nu vom face faţă!
— Voi trimite oamenii mei să caute în tancurile distruse. Fără două-trei proiectile, nu putem să-i oprim pe ăştia...
La un semn al său, cinci SS-işti, cu suporţii minelor de aruncător în spate, s-au strecurat prin flanc. Am executat în silă şi nici nu m-am aşezat bine pe scaun că ruşii năvăliră în urale. Am ales cu grijă zona de impact în gloata dezlănţuită şi proiectilele brizante îi culcară pentru câteva minute la pământ. Wolle anunţă ultima încărcare şi fugi la mitraliera sa. Acum trăgeau toate blindatele. Din brigada care ataca nu rămase decât un terci însângerat. Trecură câteva minute şi am zărit prin vizoare un alt soi de atacatori care veneau impetuos, precedaţi de şase T-34: erau paraşutiştii. Tancurile au fost silite să dea înapoi, dar crâncenii paraşutişti au răzbătut prin focul mitralierelor şi iată-i urlând peste taluz. Măruntelul îi spulberă cu Browning-ul, iar Otto le sfărâmă ţestele, folosind MG-ul drept ghioagă. Ţeava încinsă îi arse mâinile, dar el nu mai simţea. Cu spatele la tanc, Wolf, trăgea din ambele colţuri, secondat de câinii săi lupi. Pistoalele cromate luceau fulgerător. Nici un glonţ nu rata ţinta. Mercenarul

înjunghiase deja trei paraşutişti, pe care-i ura de moarte, şi tocmai spinteca burta unuia, strigând ca sălbaticul numele lui Allah. Pesemne că în astfel de clipe se credea din nou în Legiune.
— Vive la France! Vive la Legion! urlă el, ridicând hangerul însângerat.
Sevilla şi Heiden, spate în spate, se apărau cu mişcări de karate şi lopeţi de infanterie ascuţite ca briciul, iar eu am ţâşnit împreună cu Wolle de sub tanc cu baionetele la noile pistoale P-38. Un jet de flăcări mătură taluzul. Ruşii se rostogoliră calcinaţi. Portta râdea ca dementul. Heinz şi Zicklein îi răspunseră cu aruncătoarele. Pământul ardea asemenea unui cuptor încins. O explozie asurzitoare distruse şenila tancului de alături, iar bucăţile de oţel măturară o grupă de SS-işti cu atacatori cu tot. O aşchie imensă îl lovi pe Wolle care începu să ţopăie disperat. Urletul său degenera într-o incantaţie guturală, cu accente de nebunie, dar nimeni nu-l băgă în seamă. Eram cu toţii împroşcaţi de sânge. Atacul paraşutiştilor s-a stins. N-a scăpat nici unul, iar Wolf şi Wilke alergau de colo-colo, împuşcând răniţii. Dacă unul îşi revenea, eram în pericol de moarte, căci ruşii aşteptau să crape, de regulă, cu grenade dezamorsate în mâini. Grupa de SS-işti se întoarse încărcată de proiectile şi cu un sanitar speriat de moarte, căruia Moşul îi fu dat în primire. încărcăm muniţia şi mutam blindatul pe o poziţie înaintată. Lui Wolle trebuia să-i facem o morfină, căci avea privirea fixă şi spume la gură. Era în pragul nebuniei. Rana lui Wilke mirosea îngrozitor, iar generalul se lasa tratat de Mărunţelul. Sanitarul se clătina ameţit la vederea viermilor care se înfruptau din gâtul ofiţerului. Moşul îşi reveni, dar avea minţile aiurea. Lovitura din frunte îi zdruncinase creierii serios, căci îl apucă pe sanitar de mână, interpelându-l duios:
— Soră Karoline, miroşi atât de frumos! Foloseşti cumva apă de trandafiri? Şi ce mână albă...
Sanitarul nu avea însă chef de prostii, aşa că îl plesni brusc peste ochi.
— Subofiţer, revino-ţi, eşti pe front, nu într-o rezervă de spital! Ce dracu'!
II pocni încă o dată, şi tratamentul brutal dădu randament. Moşul se dezmeticie şi începu să ne roage plângăreţ să nu-I părăsim. Căpăţâna lui înfăşurată în bandaje ca un turban ne făcu să râdem.
Frontul se agită dintr-o dată ca un imens organism viu. Pe lângă noi treceau vijelios noile regimente de tancuri introduse de comandament în maşina de tocat a Kursk-Orel-ului.
în vara lui '43, armata sovietică a preluat controlul pe o linie imensă, ce însemna două mii de kilometri. Ofensiva a fost declanşată pe nu mai puţin de nouă fronturi, începând de la Velikie Luki prin Smolensk, Briansk, Svesk Sumi, Harkov, Voroşilovgrad şi Mariupol la Marea de Azov.

Milioane de oameni, adunaţi din străfundurile mamei Rusia, au pornit la atac sprijiniţi de sute de mii de tunuri, nouă flote de aviaţie şi mii de tancuri, produse de o industrie ridicată din propria-i cenuşă. Un popor întreg exasperat, de la copii până la bătrâni, amestecat cu milioane de sclavi şi prizonieri, susţinea din spate; ca un veritabil resort, fantastica încordare a uriaşului arc. Armatele germane, luate prin surprindere, au fost zdrobite pur şi simplu. în două luni s-au retras, ducând lupte extrem de violente pe un aliniament ce urma cursul Niprului, presărând teritoriul cu oase, trei mii cinci sute de blindate, zece mii de avioane şi aproximativ două sute şaizeci de mii de tunuri. Drumul trupelor sovietice spre inima Reich-w/w/ era deschis. De la Rastenburg, Fuhrer-w/ răcnea fără drept de apel: „Nu cedaţi nici un petic de pământ!" Manstein a fost destituit, iar Zeitzler înlocuit cu Guderian. Capetele cădeau ca popicele, dar asta nu era tot. Fatidicul an 1942 a fost completat cu pierderea, la 23 iulie, a Siciliei şi debarcarea de la Salerno, la 9 septembrie, şi abandonarea Sardiniei şi insulei Corsica. Războiul submarin era pierdut, iar Donitz şi-a retras „ haitele de lupi" din Atlanticul de Nord. în aprilie, aliaţii au trecut la ofensivă, supremaţia fiind asigurată astfel şi în Mediterana, iar guvernul portughez al doctorului Salazar submina Kjiegsmarina, autorizând pe englezi să-şi stabilească baze în Azore. Peste toate acestea, în august, zona petrolieră de la Ploieşti reintră în posesia românilor şi, din acest moment, Germania, care şi aşa suferea de un deficit petrolier, nu va mai putea să-şi acopere necesarul decât în proporţie de cincisprezece-douăzeci şi cinci la sută. Lucrul acesta se va răsfrânge în mod direct asupra aviaţiei şi a marilor unităţi de tancuri.
In aceste condiţii, „ Cei Trei Mari" ai alianţei se vor întâlni la Teheran între 28 noiembrie şi 1 decembrie, pentru a da girul operaţiunii „Overlord", începutul „Marii Cruciade" împotriva Europei. Laţul de oţel al morţii începuse să se strângă în jurul gâtului lui Adolf.

ECHIPA DE ŞOC

Ofensiva spre Korocea şi Oboian se împotmolise. OKW-ul a hotărât schimbarea atacului principal spre Prohorovka, prin executarea a două lovituri dinspre vest şi nord-vest, cu Armata a IV-a Tancuri, iar dinspre sud cu Corpul II Tancuri, astfel încât ruşii să fie prinşi între râurile Lipovii Doneţ şi Doneţul de Nord şi nimiciţi. Toate cele şase divizii de tancuri ale ambelor corpuri erau pregătite să intre în luptă. De partea cealaltă, aşteptau trei armate: a V-a Gardă, a V-a Tancuri şi I Tancuri.

Aşteptam înarmaţi până în dinţi şi îmbrăcaţi cu cele mai noi uniforme de camuflaj: franjuri în formă de paie şi frunze ce imitau culorile stepei. Chiar şi armele noastre aveau huse. Era de ajuns să te ghemuieşti şi deveneai un boschet oarecare îngemănat cu decorul. Un pistol din trei avea ţevi curbate, speciale pentru trageri acoperite, iar armele noastre antitanc erau adevărate capodopere ale ingineriei. Ţeava lansatorului telescopică, cu vizoare optoelectrice, putea lansa o rachetă de aviaţie RM 38 de calibru 30 mm. Aveam ordin să le distrugem în caz de forţă majoră. Ordinul era de a executa în acea noapte de-10-11 iulie o incursiune de recunoaştere prin luptă. Mai precis, să ajungem la rezervele de carburant masate în apropierea frontului.

— Madre Dios\ se îngrozi Sevilla. Para que sirvo este!...

— Esto non sirvepara nada\ rosti Otto. Sevilla privi surprins la SS-ist.

— Legiunea Condor, amice, dar nu bat palma, că sigur ai fost de partea cealaltă...

— Curios cum mă aduce viaţa alături de câinii lui Franco.

— Potoliţi-vă, mârâi Mercenarul. Până una-alta, suntem în aceeaşi oală, asta e tot ce contează, şi voinţa lui Allah!

— O misiune ca asta i-ar turti fesul până şi lui, ricana Otto şi râse sardonic.

— Da, ştiu că ai un talent deosebit să-ţi faci prieteni, zise Moşul, apoi către Mărunţelul, care se foia turbat: Ai probleme cu hemoroizii, Creutzfeld?

— Nu găsesc Testamente ăl nou. Ard de curiozitate să ştiu cum se termină Apocalipsa aia!

— Ai răbdare până mâine şi-o să-l vezi pe Satana însuşi.

— M-am săturat şi de Satana, şi de voi! zbieră Mărunţelul. Vreau Testamentul]

Privi deodată spre Heiden, care rânjea, mângâind aruncătorul de flăcări.

— Deci, tu ai făcut-o, viperă nazistă! Mâncător de evrei! I-ai dat foc! mugi el.

— Ei şi ce? zise vesel Heiden. O terfeleoagă în minus.

— Pân'aici ţi-a fost! răcni el, isterizat, şi scoase Browning-ul. Dar Heiden ridică ţeava aruncătorului. într-o clipă, ne-am
retras cu toţii într-o parte. Mărunţelul privea năuc.

— N-ai să îndrăzneşti, şarpe!

— Pune-mă la încercare, maimuţă fără creier!

— Trage-i una în rezervor, îl zgândări Portta pe malac. Să se înece în propriul suc.

— Aţi devenit plictisitori, îi apostrofă Moşul. Ia mai potoliţi-vă!

— Ce adunătură! zise uimit Otto. Generalul a înnebunit când s-a gândit să ne amestece cu voi.
— Ce vorbeşti acolo? se răţoi Wolle. Uite unde era lupul moralist! Ferească Domnul să ne prindă ruşii în compania unor ucigaşi ca voi, că vom muri în chinuri!
Printre noi apăru Wilke, cel care iniţiase această acţiune, vesel nevoie mare. Făcu semn să ne aşezăm.
— Mă bucur să văd cum se întăresc legăturile de prietenie între Wehrmacht şi SS. Frumoasă camaraderie de front! Am înţeles că aţi luptat în zona asta şi cunoaşteţi foarte bine terenul! îl interpelă el pe Moşul.
— Brigadefufirer, topografia locurilor s-a modificat îngrozitor. Nu vă puteţi baza pe ce am văzut acum doi ani. Aici nu mai există nimic, nici drumuri, nici crânguri, nici măcar vreunul dintre vechile cătune. Totul a fost răsturnat cu susul în jos.
— Atunci, zise zâmbind Wilke, alungând câteva muşte verzi şi grase care bâzâiau cu milioanele pe cadavrele din jur, o să ne bazăm pe flerul şi experienţa voastră. Acţiunea va fi scurtă şi devastatoare... Eşti atent, Creutzfeld? zise către Mărunţel, care urmărea concentrat un şobolan uriaş, negru, cu pieptul alb.
Cu o mişcare fulgerătoare, aruncă pumnalul său căzăcesc, străpungând lighioana.
— Tot ce facem noi e scurt şi devastator, şuieră Mărunţelul. Ce nu-mi place mie e că nu ştiu urmarea, şi totul din cauza lui Heiden..., jigodia asta!
Wilke privi dezorientat, dar Wolle interveni neaşteptat, spre uimirea noastră.
— Şi când a rupt al cincilea sigiliu, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiaţi din cauza cuvântului lui Dumnezeu. Ei strigau cu glas tare şi ziceau: „Până când, stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?"
Ofiţerul era acum bulversat de-a binelea. Ce căuta în toată povestea asta un personaj de care el uitase de mult şi pe care-l ura deopotrivă. Ce joc era ăsta?
— E doar un joc, Brigadefuhrer, zise Portta, parcă ghicin-du-i gândurile. Creutzfeld e cam diliu şi doar citatele din Testament îl mai calmează, altminteri devine de nestăpânit! Acum, că te-ai potolit, ai vreo întrebare pentru domnul general? întrebă el mieros.

— Aş vrea să aflu dacă cele câteva butoaie de benzină pe care le aruncăm noi în aer vor grăbi câştigarea bătăliei? o trânti Mărunţelul, arţăgos.
Generalul crezu că visează, dar Portta îl linişti binevoitor:
— Vrea să spună că-l îngrijorează mersul războiului, Brigadefuhrer. Lăsând la o parte că e tâmpit, Creutzfeld e plin de patriotism şi-l iubeşte la nebunie pe Fuhrer-ul nostru...
— Eu şi viermişorii mei, zise Mărunţelul, făcând o pauză scurtă ca să scuture borcănelul spre hazul nostru, îi urâm de moarte pe ruşi!
„Tipii ăştia nu sunt în toate minţile, gândi Wilke nu fără admiraţie. Să iei peste picior un general SS, asistat de cei mai sângeroşi luptători ai săi, e o chestie..." Şi izbucni în râs.
— Având în vedere că v-am urmărit luptând şi că nu-l iubesc pe Adolf nici cât negru sub unghie, am să trec cu vederea această discuţie. în viaţă câştigă cei mai duri, nu-i aşa, colonele? îl luă el drept martor pe Chiorul, care asista nepăsător la această întrunire.
Văzuse el altele şi mai rele. Generalul se ridică. Aşa e de când lumea, soldaţii suferă din cauza incompetenţei statelor-majore...
— Afurisită treabă! zise Mercenarul, scuipând. Nu m-aş fi gândit niciodată la chestia asta...
— Mi-a zdrobit inima, oftă Portta.
Moşul îşi scutură pipa de carâmb şi ajusta cureaua pistolului.
— E timpul să plecăm, acu', pică seara şi trebuie să ne mişcăm rapid...
— Desfă-ţi picioarele, Lili Marlen, se lasă amurgul. E timpul să-mi oferi ceva..., îngână Mărunţelul un cântecel la care trebui să renunţe însă datorită huiduielilor.
—- Bine, bine, mormăi el. Atunci, ăla cu banana?...
*
*   *
Am depăşit „linia" în urma trupelor de asalt într-o confuzie totală, căci nu mai exista o zonă netă de demarcaţie. Nu mare ne-a fost surpriza când am năvălit într-un adăpost ocupat de ai noştri. Bieţii oameni au rămas împietriţi de groază la vederea uniformelor necunoscute, iar podoabele capetelor lui Portta, Mărunţelul şi Otto nu erau de natură să clarifice situaţia. Tânărul căpitan privea cu gura căscată când la joben, când la melon, când la casca cu ţepeluş „Pickelhauben", de care Otto nu se despărţea în acţiunile de comandă. O moştenire de la bunicul său, care îl însoţise din Spania prin toată Europa, Africa şi Asia ca un talisman. Abia am lămurit lucrurile, când din senin au picat şi ruşii. O grupă din batalioanele de gardă în uniforme

noi-nouţe şi baionete la carabinele de aslalt, care probabil nu părăsiseră locul de mult timp.
—	Şto za ciertovţina! zbieră locotenentul, încercând să ridice arma. însă pumnul Mărunţelului îl lovi năpraznic. Cu agilitatea şi forţa unui uragan, acesta culcă apoi toţi ruşii într-o clipă, doar cu mâinile goale. Noi cunoşteam potenţialul matahalei, dar ceilalţi amuţiseră şi mai rău. Otto îi cercetă şi constată vesel că aveau gâtul rupt.
—	Hei, vikingule, tu şi ciocanul tău sunteţi în stare de aşa ceva? se făli Mărunţelul.
—	O să vezi în curând de ce e în stare mânia lui Thor, tună hidosul blond, apoi întinse un deget spre căpitanul de grenadieri. Cât vom sta aici, şeful tău va fi Oberfeldwebel Beyer! Vezi ce spune el, ai înţeles?
Ofiţerul sări în sus, de-a dreptul caraghios, şi se puse la dispoziţia Moşului.
—	Aşează-ţi oamenii în apărare, căpitane, nu plecăm imediat şi avem nevoie de acoperire. Portta, ciorile!
Portta scoase din săculeţ ciorile drogate cărora le dădu drumul pe marginea adăpostului, legate de picior. Un cârd de ciori, stând liniştite şi ciugulind cadavre, era cea mai bună acoperire. Mercenarul şi Heiden filau terenul cu lunetele şi, spre mirarea lor, au descoperit câteva şiruri de mărăcini încă la locul lor după bombardamentele sălbatice.
—	E o trambulină bună, dar partea proastă este că suntem prea mulţi, zise Heiden .Ar trebui să ne despărţim în două grupe.
—	Eu zic să mătrăşim balastul ăsta SS-ist, şopti Mercenarul în aşa fel încât să audă toţi. Vom avea mai multe şanse.
—	Şi nici n-o să afle nimeni, chicoti Sevilla.
—	încetaţi o dată, îmi provocaţi silă! se răţoi Heiden. Nu ştiu cum de nu vă mai plictisesc glumele astea tâmpite!
—	Joacă cineva o carte? rosti Portta către oamenii lui Otto. Ne mai trece timpul... Cum dracu' de staţi aşa serioşi? O să îmbătrâniţi înainte de vreme...
Şi, cum nimeni nu răspunse, o puserăm de un septic.
Timpul trecea încet, iar grenadierii dădeau semne de nervozitate. Cred că îşi blestemau zilele că au dat de noi, altfel ar fi întins-o de mult. Moşul, însă, se grăbea încet. Aştepta semne numai de el ştiute, cum ar fi înălţimea soarelui la asfinţit. în sfârşit, scutură pipa, semn că ne vom ridica îndată. Brusc, aşa cum se întâmpla în stepă, se adunară nori grei de ploaie şi se porni o răpăială cu stropi mari şi calzi. Am strâns bine harnaşamentul, să nu zdrăngăne ceva, apoi, ca nişte umbre lipite de gardul viu, ne-am strecurat spre poziţiile avansate.

Mărunţelul, radarul nostru, ne culca la pământ ori de câte ori auzea ceva suspect. O tranşee de legătură apăru paralel cu gardul ghimpos şi ritmul de avansare se mări rapid. Se auzeau motoare de tancuri, dar asemenea concentrări nu erau ceva nou în aceste zile, aşa că le-am ocolit, continuând drumul printre rafalele de ploaie. Zona era îmbâcsită de trupe eşalonate în lanţuri de apărare, provizorii, gata să se retragă şi să contraatace după un plan bine pus la punct. Acest sistem măcina trupele noastre care, la un moment dat, erau nevoite să îngusteze sectorul de atac până la epuizare. Era ca şi cum ai fi bătut un piron într-o scândură umedă. Ploaia încetă, iar cerul se însenină brusc, luminat de o puzderie înstelată şi o lună nefirească. Treceam printr-o alveolă neocupată de trupe, unde stăpâni erau doar greierii.
Moşul decretă o pauză, căci echipamentul greu ne rupea umerii. Fumam în tăcere. Moşul şi Otto studiau harta şi nu peste multă vreme au trebuit să pice de acord că nu corespundea cu topografia locurilor. Una dintre gafele frecvente ale recunoaşterii. Trebuia, deci, să improvizăm ca de obicei. Liniştea înşelătoare fu spartă de sunetul unui motor. Pe drumeagul desfundat, venea unul dintre acele Studebake-uri noi-nouţe. Fără zăbavă, Portta sări în faţa lui cât era de lung.
— Stai! răcni el cu mâinile ridicate.
Camionul frână, derapând de spate, şi o voce aprigă de femeie îl mirui cu un potop de înjurături.
— încotro, frumoaselor? zise Portta, rânjind cu unicul său dinte.
— Ce-ţi pasă, idiotule? Fireşte c-avem treabă...
La fereastra dreaptă, apăru capul Mărunţelului, care propti pistolul pe ramă. Rusoaicele priveau contrariate.
— Ce v-a apucat, tovarăşi? se răsti cadâna blondă.
— Avem nevoie de tărăboanţă, trebuie să ajungem neîntârziat la baza de aprovizionare.
— Te-ai ţăcănit! râse femeia. Auzi, nu-i nici o bază pe aici...
— Adică, ce vrei să zici? Ai camionul plin de marmite cu haleală şi brigăzile noastre n-au primit nici un polonic de ciorbă de trei zile, iar combustibilul întârzie să vină! Pricepi? Tancurile nu merg cu apă!
— Dacă despre asta e vorba, mergeţi la Iazna, acolo sunt toate bucătăriile de campanie. Mai mult decât alergăm noi, nici dracu' nu poate, cu nemţii pe cap! Ar mai fi şi punctul de comandă al artileriei grele, ei au combustibil.
— Cum zici că te cheamă? întrebă tandru Mărunţelul, încercând să o ciupească de ţâţe pe tânăra femeie.
Dar aceasta îl plesni aprig peste mână.

— Ia-ţi labele, pocitanie, sau îţi pocnesc mutra!
— Gata, ajunge! interveni Moşul. Creutzfeld, dă-le jos, pierdem timpul! Vezi de arme, că n-am chef de un glonţ în cur.
— Cu mare plăcere, şefu'! Pe-aici, fetelor, hai, repede, repede...
Rusoaicele s-au înmuiat pe dată, tremurând de spaimă.
— Ce dracu' facem, întrebă Otto. Atacăm sufertaşele inamice?
— Unde iese fum, este şi foc, râse Mercenarul. Dacă halim bine, tot e bine... Apoi femeia mai zice de artilerie. Distrugem un tun-două şi-o întindem înapoi...
— îmbarcarea! ordonă Moşul. Iar tu rămâi în cabină, zise către şoferiţă. Conduce Swen, zise el spre dezamăgirea lui Portta. N-am chef de prostii!
Pe ruta principală, totul fremăta de activitate. Toată armata era în picioare. Două autotunuri antiaeriene ZIS alcătuiau un soi de barieră la intrarea cătunului prăpădit. în dreapta, se zărea o pădure de ţevi hidoase, iar pe linia stângă, un şir nesfârşit de lansatoare Katiuşa. Un jeep Willis, cu o mitralieră grea pe el, ne bara calea. Moşul înfipse pistolul în coasta rusoaicei.
— Ai grijă ce spui, mârâi el. Dacă aud cuvântul neamţ, îţi zbor coastele... Zina parcă te cheamă, nu?...
Am trecut nestingheriţi şi deodată ne-am trezit înconjuraţi de o imensă bucătărie în aer liber. Sute de sobe de campanie fumegau, aruncând nori de fum şi aburi de mâncare. Bucătarii alergau printre ele cu linguroaie şi polonice uriaşe precum dracii în'jurul cazanelor de smoală. De-a lungul potecilor acoperite cu lemn, soldaţii cărau saci de ingrediente asemenea furnicilor în muşuroi. Drace! Şoseaua se termina într-o piaţetă plină de vehicule şi atelaje. Am virat, parcând cu botul spre ieşire.
— Am încurcat-o! bombăni Moşul şi aruncă pistolul, îndreaptă-te uşor spre rampa de acolo...
Dar nu apucă să termine fraza, căci văzu uluit chipul rânjind al lui Portta, secondat de Mărunţelul. Roşcatul era doar în bluzon de camuflaj cu doi epoleţi aurii enormi şi steluţa de căpitan. Mărunţelul în chip de locotenent, cu marele PPS petrecut peste diagonală. Din spate se ivi şi Mercenarul cu tocul Nagan-ului deschis şi o carabină semiautomată Tokarev sub braţ. Zâmbi senin spre Moşul, care se holba sufocat de uimire, şi se scarpină la prohab.
— Vnimanie, tovarişci\ răcni Mărunţelul şi toată mulţimea încremeni surprinsă. Vnimanie... smirraaal
— Căpitan Iosif Ivanovici Porţiei a sosit în inspecţie! decretă Portta. Comandantul intendenţei, la mine, fuga marş! urlă isteric şi îşi bombă pieptul ca să evidenţieze steaua roşie, strălucitoare, de stat-major.

Din mulţime apăru în fugă un locotenent cu faţa congestionată de băutură, urmat de un plutonier gras, cu şorţ de prelată albă peste uniformă.
— Culcat, pe coate şi genunchi, la mine, târâş marş! urlă roşcatul. Drepţi, culcat, târâş... hai, mai repejor!...
Plutonierul ateriza ca un proiectil de 300, dar de ridicat nu reuşi să se mai ridice prea rapid. Execută un târâş cu bucile enorme în aer şi râtul prin noroi. „Mişcă-te, jigodie!" auzi el înspăimântat şi acceleră ritmul cu mişcări de vierme şi pufăituri de locomotivă. Când, în sfârşit, ajunse, încercă să se ridice, dându-se de-a rostogolul, dar Portta îl împiedică, proptindu-i cizma între fese, spre deliciul asistenţei.
— Plutonier, ai înnebunit? Se vede că nu cunoşti noul regulament cu privire la sectorul intendenţei!
— Care anume, tovarăşe căpitan? urlă exasperat grăsanul. Ochii îi jucau în orbite asemenea bilelor de rulment. Asuda ca un porc, el care până mai acum două minute era spaima bucătarilor.
— Anume, că nici un subofiţer de la intendenţă nu are voie să fie mai gras decât eroicii ostaşi ai Uniunii Sovietice! Un bou ca tine e cel mai bun exemplu de parazit care se înfruptă din mâncarea poporului, libarcă nenorocită ce eşti!
Soldaţii ce înconjurau piaţa izbucniră în urale.
— Cum e posibil să vedem suferind zeci de soldaţi din linia întâi din cauza unor gândaci de bucătărie ca ăştia!... întări el uralele. Vreau să-l văd degradat şi aruncat direct la Kolîma, iar tu, locotenent, ce stai ca o maimuţă? Bucătarii la interval şi un halat alb! Repede, repede!
Accentul moscovit şi răcnetele soldatului îl proiectară pe ofiţer ca din praştie. „Cântar, polonic, furculiţă", auzi el ordinele ce-i zburau pe lângă urechile clăpăuge.
— Ce dracu' vă mişcaţi ca nişte momâi? E incredibil ce dezordine e pe aici, cred că un pic de mişcare în linia întâi nu v-ar strica!
Portta cerceta ţanţoş în halatul său alb mâinile jegoase ale bucătarilor şi ţinuta murdară de grăsime urât mirositoare.
— Pe toţi dracii, Alioşa! zise el, întorcându-se către Mercenar. Notează, te rog, toate aceste constatări incredibile. Ce-aţi făcut cu săpunul „Sputnik", tovarăşe, dar cu soda? îl luă el la fix pe locotenent, căruia i se înmuiară imediat picioarele. Le-aţi vândut, hai!?.
— Tovarăşe căpitan, scânci el, galben ca ceara, dar...
— Nici un dar! tună Portta şi scoase din buzunarul salopetei un oribil săpun rusesc, stanţat cu secera şi ciocanul. Iată, soldaţi, ce-am găsit asupra prizonierilor germani.

Strigăte de ură izbucniră pe dată. Locotenentul dădu să leşine, dar Mercenatul îl repuse în picioare cu un pumn plasat în bărbie.
— Revino-ţi, băiete, şi ţine-te bine. Controlul abia a început!
Aruncă o privire de vultur în mulţime şi ochi un sergent cu mutră vicleană şi o ţinută demnă de Heiden al nostru.
— Tu de-acolo, fă-te încoace, de unde eşti?
— Din Mariupal, rânji vlăjganul. La ordin!
— Ah, frumoasa Mare de Azov, ce vis! Mă bucur să văd un băiat curat în văgăuna asta jegoasă! Din momentul ăsta, eşti locţiitorul comandantului! Urrhează-mă, presimt că aici se petrec lucruri înfiorătoare. Poate nu ştii, dar pe front se raportează cazuri grele de diaree care au dus Ia slăbirea moralului trupei. Toate drumurile duc aici, şi pe legea mea cu nu voi pregeta până n-am să-i văd spânzuraţi pe nemernicii de sabotori.
Locotenentul leşină de-a binelea şi nici măcar palmele Mărunţelului nu-l mai treziră. Sergentul înhaţă o căldare de apă şi o aruncă îndatoritor pe faţa ofiţerului, care îşi reveni, tuşind.
— Scoală, zdreanţă! Şi te previn, fii bărbat, că altminteri mă văd nevoit să te acuz şi de obstrucţionarea verificării!
— Sfântă Fecioară din Kazan, bâigui Moşul, fă o minune să plecăm zdraveni de aici! Ăştia au înnebunit de tot... Ia fata şi urc-o în spate, iar băieţii să fie pregătiţi.
Mi-am pus boneta cu steluţă, lucru pentru care erai împuşcat imediat dacă erai prins, şi am dus rusoaica din cabină, spre dezamăgirea ei, căci se amuza grozav. SS-iştii erau livizi de spaimă. Aşteptau cu degetele pe trăgaci ca să-şi vândă pielea cât mai scump. Heiden şi Sevilla priveau mascarada de afară prin crăpătura husei.
— Hotărâţi-vă cine iese să mineze şandramaua asta, Moşul aşteaptă. Sevilla, ocupă-te de fete să fie bine aranjate,
— Son chicas muy guapas..., zise Sevilla, rânjind. O să încerc să nu le stric tenul prea rău.
— Hai, băieţi, grăbiţi-vă! zisei nerăbdător. Atâta timp cât Portta îi ţine ocupaţi, putem lucra în linişte.
în campament, zarva se înteţea. Portta inspecta cu amănuntul reţetarul şi descoperea nenumărate furtişaguri, spre exasperarea bucătarilor.
— Ce e asta? Aţi înlocuit cartofii cu sfeclă furajeră? Şi carnea de pe oase ce-aţi făcut cu ea?! Un ciolan trebuie să aibă pe el cel puţin şaptezeci la sută carne, iar măduva să rămână înăuntru! Nu văd plutind nici măcar o picătură de grăsime deasupra zemei şi tăiţeii... Lepre netrebnice, aduceţi o sită, sunt sigur că aici nu e decât jumătate din cantitatea prescrisă!
Cazanul fu golit la iuţeală şi Portta exclamă triumfător:

— Iată, tovarăşi, un banal caz de zeamă lungă: douăzeci de cepe, zece morcovi, cincisprezece ţeline, oase sparte şi trei sute de tăiţei la o sută de litri de apă... Ştiţi ce efect are sfecla furajeră asupra organismului? tună roşcovanul, apoi încropi la repezeală un castron de ciorbă în care aruncă un pumn de sare grunjoasă şi neagră ca tuciul pe care îl puse în faţa locotenentului.
Sergentul Mişa, ajuns brusc plutonier, jubila, în timp ce ofiţerul înghiţea bizara alcătuire. Nimeni nu văzuse când Portta strecurase rapid o cantitate apreciabilă de ulei de ricin. Alaiul urlător ajunse în faţa tocăriţei, unde bietul locotenent fu obligat să îngurgiteze altă porţie, care avea să-i dea ficatul peste cap pentru toată viaţa. Apoi roşcatul ordonă, spre veselia generală, să fie aruncată toată mâncarea.
— Vreau mai multă lumină, zise, suflecându-şi mânecile. Voi demonstra ce înseamnă o tocăniţă ca la Smolensk!
Bucătarii alergau cu saci de ceapă, cartofi şi halci de costiţă afumată, în timp ce Portta şi Mărunţelul patronau cazanul cu două linguroaie, asemenea unor alchimişti misterioşi. Până când şi SS-iştii noştri s-au oprit din sabotaj, trăsniţi de mirosul cazanului. Locotenentul, care blestema din răsputeri noaptea de vară, simţi o uşoară furnicătură în stomac. Tocmai se gândea serios să dezerteze, când, deodată, o gheară de foc îi răsuci maţele. Strânse voiniceşte din buci şi holbă ochii ca la melci, apoi slobozi un râgâit pe furiş, simţindu-se mai uşurat. Privea curios la căpitanul blestemat, care tocmai turna un bidon de votcă în tocană, când nenorocita de crampă îl apucă şi mai violent. Transpiraţia ţâşni prin toţi porii, curgând şiroaie de sub caschetă. Urechile-i clăpăuge fremătau vinete la culoare, în contrast cu tenul alb ca varul. Schiţă o mişcare de retragere.
— Ce e, camarade? îl întrebă Mercenarul. Nu care cumva ai de gând să chiuleşti la ore? Iosif Ivanovici s-ar supăra foc! Nu uita că plutonierul e ca şi plecat la Kolîma.
— Nici prin cap nu-mi trece, şopti el, gâtuit.
Apoi se contorsiona cu o mişcare de marionetă dezmembrată şi strânse atât de tare din fese, încât se auziră muşchii trosnind. Hotărî să fugă orice-ar fi, dar mititelul cu faţă de bestie şi steluţă de comisar ridică un deget acuzator.
— Nu uita minele de plumb, camarade!...
Aruncă o privire rătăcită în jur. Zeci de soldaţi aşteptau minunea cu gamele şi castroane în mâini, în timp ce Portta dregea sosul cu un sac de pătrunjel proaspăt şi mirodenii pe care le azvârlea cu pumnul. Simţi cum se învârte pământul sub picioare şi se trânti pe jos în spasme. Asistenţa privea înmărmurită zbieretul şi tăvăleala ofiţerului.

— Sus, camarade, râse Mercenarul, eşti o ruşine a armatei sovietice! Sus, cârpă!
Omul sări, ţinându-se de turul pantalonilor, dar toate eforturile erau de prisos. Se auzi un pârâit ca de mitralieră. Pe faţă îi apăru uimirea, apoi fălcile se lăţiră într-un zâmbet nevinovat şi în cizme simţi ceva cald şi lipicios. Se prăbuşi inconştient pentru a doua oară. Portta îşi privi ceasul de buzunar rusesc.
— Masa e gata, soldaţi! anunţă Mărunţelul.
Şi toată suflarea năvăli la ceaun, călcându-l în picioare pe locotenentul leşinat.
— Plutonier Mişa Andreevici, urmează-ne! ordonă roşcatul. Mai avem ceva de făcut şi mă declar mulţumit.
— La ordin, căpitane! sări proaspătul subofiţer.
— Nasul meu extraordinar mă avertizează că în sacii de acolo, în care se pretinde că ar fi cafea braziliană, e otravă curată. Urcaţi tot în camion, o voi folosi ca probă demascatoare contra acestor duşmani ai poporului—
Mişa alergă să execute ordinul, făcându-şi loc prin mulţimea care venea la tocană, urmată acum şi de servanţii bateriilor de obuziere şi Katiuşe. Era mândru, pur şi simplu, că servea sub comanda acestui ofiţer teribil!
— Imediat ce vom pleca, eşti împuternicit să înfiinţezi un tribunal militar de urgenţă şi vei deferi justiţiei acest grup de sabotori. Pedepsele să fie dintre cele mai aspre!
— Lăsaţi pe mine, tovarăşe căpitan! De când aştept clipa asta! Unu' nu scapă de mâna noastră, mama lor de nemernici! zbieră Mişa.
Ne-am îmbarcat rapid şi am dispărut în noapte cu toată viteza, urmăriţi de stigăte entuziaste.
— Doar nu pretinzi că va trebui să ne întoarcem după cafeaua ta, bombăni Ottto în timp ce camuflau camionul.
— Nu mă interesează ce faci. Voi aduce cafeaua în liniile noastre de-ar fi să trec prin iad! Nu vă obligă nimeni să riscaţi!
— Te avertizez că pui în pericol viaţa tuturor cu acţiunile tale ridicole. Din momentul ăsta, ne împărţim în două echipe. Eu, unul, m-am săturat de bâlciul ăsta.
— Va trebui să te raportez pentru nesupunere, zise Moşul, pufăind din luleaua ciobită, deşi ideea nu e rea. Veţi ataca rampele de Katiuşe, continuă el parşiv, iar noi obuzierele. După calculele mele, avem la dispoziţie cam douăzeci de minute să ne punem în poziţie. Diversiunea lui Portta, reţine, sergent, diversiune, nu bâlci, ne-a dat posibilitatea să plasăm minele cu explozie întârziată, în timp ce voi aţi rămas cu nădragii uzi la adăpost.
Otto căscă gura de trei ori ca peştele pe uscat.

— Eu voi fi cel care va raporta. Destul! Şi acum să vedem de ce sunteţi în stare, saltimbanci nenorociţi...
— Blom, eliberează fetele, zise Moşul, rânjind, în timp ce urmărea plecarea SS-iştilor. Sper din tot sufletul că idioţii ăştia vor trage asupra rampelor de aproape, în loc să le mineze.
Sevilla împinse de la spate rusoaicele drogate şi învineţite artistic la ochi.
— Dasvidanie, los chicas.
— Plecăm, hotărî Moşul. Fără prostii de data asta! Mărunţelul şi Mercenarul porniră în avangardă cu mişcări
feline. în câteva minut, am trecut de primul post unde santinelele zăceau cu beregăţile tăiate. Distracţia se terminase. Urmam petele de lichid fosforescent procurat de la paraşutişti, lăsate de Mercenar. Punctele marcajului ne aduseră la intrarea în flancul bateriei.
— Sunt doar doi, dar pot da alarma până sărim palisada. Restul cred că au plecat la tocăniţă, sau sforăie, şopti Mercenarul.
Moşul îi făcu semn lui Portta să pregătească arma silenţioasă cu lunetă.
— Aşteptăm, în câteva secunde vor exploda minele din cătun...
Cerul se lumină însă verde, şi din inima frontului se porniră jerbe de trasoare colorate. Zeci de proiectoare aruncau coloane de lumină albă, iar norii străfulgerau sângeriu.
— Ce baftă pe capul nostru! şopti Heiden. Atac la bombardiere!
Pământul se zgâlţâi, iar cele două santinele căscară ochii, absorbiţi de spectacolul aerian. Dinspre linia de Katiuşe izbucneau focuri sălbatice de mitraliere, semn că SS-iştii o dăduseră în bară, iar cătunul sărea în aer cu detunături asurzitoare. Santinelele se agitau, crezând că sunt bombardaţi. Arma lui Portta plesni sec, culcându-i la pământ. Cu un salt rapid, am intrat în dispozitivul bateriei de obuziere. Doamne, ce de tehnică! Tractoarele Kirov stăteau aliniate la câţiva metri în spatele monştrilor de oţel. Obuze imense aşteptau gata agăţate în cricurile hidraulice, ca în poveştile lui Jules Verne. Ceva mai în spate, campamentul artileriştilor şi camioanele cu muniţie, totul într-o ordine desăvârşită. Huruitul bombardierelor inundă cerul şi aproximativ două plutoane de antiaeriană, ce presărau amplasamentul, deschiseră focul apocaliptic. Am profitat de gălăgie şi ne-am strecurat ca nevăstuicile printre obuziere, plasând mine magnetice. Soldaţi năuci ne apăreau în cale, dar îi doboram imediat, apoi urmam o linie în diagonală printre camioanele cu muniţie. Am nimerit spre groaza noastră în alt amplasament, înţesat de autotunuri abil camuflate, iar hărmălaia iscată sugera că mai urmau şi altele. Ne-am făcut una cu boscheţii, la timp pentru a evita o grupă în goană.

— Am nimerit ca un purice în găoaza unui elefent, zise Portta. Ajunge o băşină, şi zburăm cât colo...
— Unde sunt ideile tale strălucite? îl înţepă Heiden.
— Gura, îl potoli Moşul, pregătiţi lansatoarele, până nu se opreşte atacul aerian! Explozia muniţiei va crea confuzie şi vom putea pleca liniştiţi. Swen, crezi că suntem destul de departe de camioane?
Am confirmat cu o mişcare din cap şi am pregătit arma. Vizorul cuplat ţinti scurt, şi pe retina sângerie a ocularului apăru clar şirul de camioane. Mărunţelul încarcă racheta. Obuzierele minate porniră să explodeze, sărind în sus ca într-un dans drăcesc. Am tras în mijlocul aglomeraţiei şi racheta provocă instantaneu un dezastru în lanţ. Ţeava se îngreuna, semn că aveam altă încărcătură. Moşul mă dirija către remorcile autotunurilor, dar nu ştiam unde să trag. Deflagraţia muniţiei se propagă instantaneu la chesoanele din faţa mea, aşa că trăgeam în uriaşul autotun camuflat în dreapta formaţiei. Bestia sări în aer cu un vuiet de spaimă. Toată ordinea se desfăcu într-o degringoladă formidabilă.
— Unde mai trag? întrebai uluit.
— Unde vrei, idiotule! urlă Mărunţelul. Doar n-o să mă întorc cu drăciile astea în cârcă!
Am tras ultimele două RM-uri, una în şirul de tractoare, alta în cortul uriaş, care trona aşezarea, încă neatins. Un arici de foc înflorieşi se desfăcu precum o castană coaptă. Mărunţelul bătu fericit din palme ca la un spectacol de artificii. Lovisem pesemne muniţia carelor antiaeriene.
— Valea! urlă Moşul ca să acopere vacarmul.
Totul în jur ardea cu trosnituri cumplite. Muniţia exploda continuu şi, dacă nu te aruncai repede la pământ, riscai să fii ucis imediat. Un nor de funingine lipicioasă se învârteji în spirale ciudate, brăzdând lumina sângerie, care transformase noaptea în zi. Ăsta e paradoxul războiului: o mână de oameni poate isca un dezastru mai mare decât al unei armate întregi! Am revenit pe vechiul traseu, marcat de licurici fosforescenţi, binecuvântând ideea Mercenarului. Spre hazul nostru, cele două rusoaice erau tot în locul de plecare. Sforăiau de mama focului, rezemate una de alta.
— Astea or să mă caute tot frontul pentru ţigări cu marijuana, râse Sevilla.
Moşul privea cu binoclul special baza rusească. Bateria de Katiuşe era intactă - semn rău. Heiden notă scrupulos poziţia rusească pe hartă şi măsură apoi distanţele corecte. Portta prinse în staţie trupele noastre aflate la nici zece kilometri.

— Trei steluţe roşii şi una verde, comunică el artileriei. Şi nu uitaţi, căscaţi ochii bine la Studebaker-ul cu flamură roz, e plin cu saci de cafea... La dracu', cafea adevărată, nu porcărie... Gata prăjită, dobitocule!... Terminat.
— Mai verifică o dată, zise Moşul, urmărind acele ceasului. Dacă într-un minut nu apare nimeni, trage semnalul.
— E-n regulă, zise Heiden. Cu o abatere de cinci-zece metri, la a doua salvă o să-i fac chisăliţă.
— Timpul a expirat, copii, să înceapă spectacolul. Portta lansă rachetele colorate. Heiden aştepta cu planşa pe
genunchi şi căştile la urechi. O ploaie de foc spulberă Katiuşele, iar Heiden plimbă raportorul pe rigla gradată şi mută tirul din zece în zece metri peste amplasamentul rusesc, apoi în profunzime.
— Ajunge, îl opri Moşul, trebuie să plecăm. Nu va trece mult până să ne descopere.
Cu Portta la volan, care desfăşurase şalul său de mătase în chip de steag, pornirăm în grabă. Mijeau zorii, iar ruşii erau teribili de buni la goniometrie. Dacă ar fi descoperit staţia lui Heiden, ar fi trimis cu siguranţă şi un avion după noi. In poziţie ne aşteptau căpitanul de artilerie Jakobsen, Chiorul şi Wilke, care rămase trăsnit când debarcarăm singuri. Jakobsen îşi luă în primire sacul de cafea, Moşul plecă la raport, iar noi am fost lăsaţi să ne odihnim câteva ore înainte de reluarea ofensivei. Dar Portta dispăru ca prin farmec, preocupat să-şi pună la adăpost preţioasa-i comoară.
„ Operaţiunea «Citadela» a fost pentru noi o ultimă încercare de a menţine iniţiativa în Est. Ca urmare a acestui eşec, iniţiativa a trecut definitiv de partea sovietică. De aceea, această operaţiune a constituit cotitura decisivă a războiului pe Frontul de Răsărit".
Mareşal von Manstein
Este de-a dreptul înfiorător cum acţionează selecţia, dar mai ales hazardul pe durata unei bătălii. Au pierit mii de soldaţi dintre cei adunaţi în grabă, slab pregătiţi şi îndoctrinaţi până la îndobitocire. Ei s-au aruncat eroic în bătaia mitralierelor, au fost mânaţi de la spate de ofiţeri fanatici, au înnebunit sub grindina proiectilelor, au fugit exasperaţi, fără scăpare, zdrobiţi sub şenile, sfâşiaţi, arşi de vii în blindatele lor, măcinaţi de morţile fără nume ce martirizează la nesfârşit trupurile care nu au decât o singură vină, că s-au născut pentru a servi unei cauze dedicate morţii. Cadavrele pe jumătate îngropate au umplut cu duhoarea lor pustiul îngrozitor al ieşindului de la Kursk. Alte mii au rămas schilodiţi fizic şi psihic pe viaţă, condamnaţi să-şi târâie nenorocirea până la moarte, ori să urle noaptea, treziţi din somn de aceleaşi crunte amintiri. Cei care scapă se vor numi

veterani. Ei se vor alătura celorlalţi care au supravieţuit, asemenea şobolanilor ce capătă foarte repede experienţa de grup. Ei nu pot fi păcăliţi aşa uşor, devin vicleni, Juri, cinici, otrăviţi încet de morbul războiului. Ei clădesc scheletul de fier al armatelor, doi-trei valorând cât un regiment, dar, păzea, nici^ unul nu mai e zdravăn!

In mijlocul acestui măcel, unul ca Portta era preocupat să vândă cât mai scump un camion cu cafea. Până la urmă, a şi reuşit cu ajutorul lui Wolf Urmarea a fost un bairam de pomină chiar în momentul marşului, timp în care n-a reuşit nimeni să ne facă să închidem trapele. Mărunţelul şi Portta au cântat la muzicuţă şi flaut, acompaniaţi de trompeta lui Wolle. Un atac de aviaţie ne-a oprit, dar a fost un bun motiv de a ieşi pe tanc, unde am dansat beţi criţă. Ne-au ţinut isonul ruşii de pe un T-34, cu armonică şi balalaică, spre uimirea pijanilor care se ascundeau în spatele blindatului. O sticlă de votcă i-a făcut să vadă lumea altfel, şi nu mult a lipsit să vedem înfrăţită toată armata. Ofiţerii, zăvorâţi în maşinile lor, n-au îndrăznit să intervină, ştiind că genul ăsta de amoc e mai periculos decât trupele inamice. Aveam nervii în asemenea hal de tensionaţi, încât era de preferat să ne distrăm făcând haz de orice prostie, decât să ne încăieram între noi ca turbaţii.

JOC MORTAL

Am reluat atacurile în cursul zilei de 11. Regimentele noastre erau desfiinţate deja, dar comandamentul arunca în continuare în joc toate forţele, hotărâte parcă să se sinucidă. Ce soi de turbare le stăpânea? Un demon rău le închidea ochii în faţa evidenţei şi le făcea să sfideze logica. Aviaţia rusă stăpânea cerul, iar artileria lor ne distrugea pur şi simplu. Orice tentativă de înaintare spre Prohorovka declanşa un uragan de foc, care făcea ravagii printre brigăzile de tancuri. Ritmul pierderilor era atât de mare, încât ar fi trebuit de zece ori mai multe trupe pentru a sparge apărarea inamică. Spre prânz, totul devenise incoerent. Nu mai exista un ofiţer superior care să dea ordine, aşa că, în lipsa unei hotărâri inteligente, ne lipisem valurilor de atac ce veneau din spate şi ne împingeau ca într-o maşină de tocat.

Contraatacul rusesc a picat ca un baros. O puzderie de T-34 măslinii, extrem de periculoase în lupta de aproape, s-au năpustit asupra noastră sub acoperirea artileriei grele. Au trecut cu nepăsare printre noi, urmate de un al doilea val de tancuri şi autotancuri grele, care ne-au luat în primire de la distanţă. Doar un noroc extraordinar a făcut să nu fim loviţi. în vizor a

apărut întâmplător un autotun imens, căruia i-am expediat un proiectil brizant S. Puţin în stânga noastră, o Panteră a luat foc instantaneu, ca o rachetă cu magneziu. Doi Tigri loviţi simultan de trei-patru grenade înaintau încă, vomitând fum şi flăcări. Portta plasă tancul în spatele unuia ca să ne folosească drept scut, în timp ce Mercenarul i-a făcut de petrecanie unui T-34, care întorsese şi ne ataca parşiv din spate. Chiorul şi Lowe dispăruseră şi nu erau de găsit cu toate apelurile lui Heiden. împrejur nu se vedeau decât blindatele regimentelor SS, care opuneau o rezistenţă înverşunată, dar se topeau ca zahărul. Moşul îmi semnală cu precizie ţintele, dar la al treilea car rusesc distrus ne-au luat la ochi şi au tăbărât pe noi în linie de atac. Unul dintre Tigri, prins la mijloc, rotea turela ca o găină beată. Era clar că nu ştia unde să tragă mai repede. A încasat rapid atâtea grenade, încât a sărit de trei ori în sus ca un broscoi mare şi verde, aterizând pe turela zguduită de explozii. Prima salvă ne-a ratat din cauza fumului degajat de tancurile folosite ca paravan. Am tras sincron cu Mercenarul şi, în zece secunde, din linia de atac n-au rămas decât două KV-1, care au lansat spre noi jeturi de flăcări din aruncătoarele grele. Ne-am repliat dreapta-stânga şi abia din două brizante am putut să-i vin de hac huidumei vopsită ciudat în benzi gri şi albe. Tanchiştii s-au revărsat prin trape, dar Wolle,mereu atent, i-a culcat la pământ cu o serie scurtă şi, cum nimeni nu se sinchisea de noi, am revenit în apărare pe vechea poziţie.

— Bună treabă, Swen, rânji Mărunţelul şi îmi întinse o bere cine ştie de când dosită prin magaziile de muniţie.

Apoi îşi desfăcu şi el una cu dinţii, sorbind-o dintr-o suflare. Moaca lui stupidă, mânjită de funingine şi ulei, avu asupra mea un efect calmant.

— Sfinte Sisoie, izbucni Moşul, vin cu sutele! Ce-or fi făcând artileriştii noştri?

— Se scarpină-n cur cu ţevile! răcni Portta. Eu zic să pregătim cutia mortului şi să deschidem trapele, atlfel or să ne ia pielea pe băţ.

— Poate că SS-iştii o iau la sănătoasa şi ne uită aici, adăugă fericit Mărunţelul, care deja pregătea butoiaşul cu amestec de ulei, motorină şi cârpe.

— E-n regulă, acceptă Moşul, şi-l semnaliza pe Mercenar. Ne-am pus măştile de gaze, iar Mărunţelul aprinse amestecul. Portta prepară „cadavrul" pe care îl va lăsa priponit în trapa sa. Vicleşugul ăsta ţinea aproape todeauna. Am deschis brusc trapele, lăsând vălătucii de fum negru să iasă, iar noi ne-am strecurat prin trapa de jos între şenile. Dintre galeţii tancului condus de Mercenar, se ivi ştuţul aruncătorului de flăcări, de care Zicklein nu se despărţise în ruptul capului.

Ceva mai încolo, se zărea mutra Mercenarului, care urmărea atent debandada.
— Iată două lucruri îngrozitoare, zise Portta, râzând. Ştuţul şi moaca lui Mergi-sau-Crapă!
îi făcu semn, dar Kalb avea chef de râs.
— Sfinte Doamne, murmură Heiden, ăsta nu mai e contraatac, ci este o ofensivă în toată legea!
Din spate, se auzi o bufnitură, şi Măruntelul îndreptă arma cât ai clipi pentru apărare, dar, surpriză! Sub tanc apăru figura crestată şi bălană a lui Otto, incredibil de curată, ca întotdeauna.
— V-aţi scăpat în izemene! rânji el, strecurându-se pe burtă.
— Asta da, baftă! zise Moşul. Cum naiba ai ajuns aici?
— Am scăpat ca prin urechile acului din atacul asupra Katiuşelor, pe urmă, profitând de lovitura artileriei comandată de voi, ne-am camuflat într-un bordei abandonat, şi iată-mă! Partea nasoală este că am pierdut toţi oamenii în iadul ăsta. De trei ori i-am regrupat, de trei ori am fost făcuţi pilaf. Deja nu mai poţi opri pe nimeni în apărare! Toţi fug de parcă a dat strechea în ei! Oricum, bine că v-am găsit...
— De parcă s-ar bucura cineva! ricana Portta.
— Tu chiar n-ai nici un prieten pe tot frontul ăsta? turnă Wolle gaz pe foc.
Dar Otto, vădit epuizat, nu-i luă în seamă.
— Atenţie! ne avertiză Heiden.
La dreapta noastră, două T-34 învăluiau cu rapiditate o grupă de grenadieri. Bieţii oameni alergau disperaţi, încercând să evite zadarnic coloşii de oţel. Fără să mai aştepte, Heiden zvâcni asemenea unei reptile furioase.
— Urmaţi-mă, zise el, dar nu mişcă nimeni.
II priveam amuzaţi cum se apropie de primul tanc, „ocrotit" de neatenţia echipajului care se credea invincibil. Să alergi o mână de răcani terorizaţi era una, dar să fii atacat de fanaticul Heiden era de rău de tot! El se ţinu cu perfidie pe diagonala spatelui şi urcă agil, folosind bridele de prindere a butoaielor cu motorină suplimentară. A plasat apoi calm pe inelul turelei două mine magnetice. Ai fi zis că e floare la ureche. Total eronat! Un soldat obişnuit nu e în stare de aşa ceva. Heiden trecu la al doilea blindat când primul explodă, erupând vulcanic. Grenadierii o luară la fugă spre el, aducând cu ei şi blindatul. Ca într-un spectacol de comedie bufă, alerga împrejurul tancului, care se rotea pe o şenilă precum un mistreţ furios. Neputând folosi armele grele, din cauza distanţei prea mici, încercă să-i doboare cu mitralierele, dar ţintaşii nu făceau altceva decât să accelereze hora drăcească. Heiden încercă să se agate de apărătoarea şenilei. Alunecă,

şi era cât pe ce să fie strivit sub şenilă, spre bucuria Măruntelului, care se prăpădea de râs ca de o glumă bună. în ultima clipă, căposul de Iulius reuşi să vâre o grenadă ofensivă într-unui dintre galeţii dubli. Galetul zbură fărâme, dar şenila rămase intactă.
— Merdel izbucni Mercenarul. Germanii ştiu să facă orice în afară de grenade!
Un răcnet ne atrase atenţia. Ca din pământ, apăruse un tip crăcănat cu un lansator de grenade în spate.
— Hei, voi de acolo, la pământ! S-a terminat cu joaca!
Teribila „găleată" cumulativă lovi botul teşit exact în oblonul pilotului, iar şocul exploziei smulse turela.
— Mi-era dor de voi, canalii la conserve! strigă Heinz. Heiden se ridică din ţărână, turbat.
— Psihopaţi nenorociţi, aţi vrut să-mi vedeţi pielea pe băţ! Moşule, te avertizez că voi face un raport complet OKW-ului asupra atitudinii defetiste care domneşte în plutonul 2..., gâfâi el precipitat, cu spume la gură. Iar tu vei fi implicat direct!
Moşul ridică din umeri, privindu-l calm.
— Singurul psihopat eşti tu, băi „mâncător de evrei", dar unul penibil, îi aruncă Portta. Toţi sunt martori că ai acţionat fără ordin, punând în pericol viaţa camarazilor.
— Să ajungeţi în iad, scârbelor!...
— Suntem deja acolo, nu-ţi face griji, râse Măruntelul.
— Atenţie! strigă Mercenarul. Ofiţer la bord!
— Ahoe, copii! zise Chiorul vesel. Mă bucur să vă găsesc certându-vă, ăsta e un semn bun. Beyer?
— Suntem într-un mare rahat, domnule!
— Ce vorbe urâte! interveni mirat unul dintre ofiţerii superiori veniţi cu Chiorul.
— E adevărul, căpitane! Am înaintat cincisprezce kilometri şi am stopat un contraatac. Dacă mai facem un salt, cu pierderile astea, o să înţelegeţi foarte clar ce vreau să spun!
— Sunt consternat, piutoniere, subofiţerii au început să hotărască ce e rău şi ce e bine...
— Hauptsturmjuhrerl se băgă în vorbă Heiden. Nici nu ştiţi câtă dreptate aveţi! Trebuie să raportez...
Toţi ciuleau urechile. Nu mai apucă să continue, că mutra căpitanului fu zdrobită de un glonţ. Creierii împroşcară şenila, iar ceilalţi ofiţeri deveniră brusc lipsiţi de curiozitate. Se refugiara în spatele tancului, târându-se pe burtă cu o viteză uimitoare. Heiden descarcă un încărcător complet în

direcţia lunetistului, înşirând furios toate înjurăturile ruseşti. O grindină de proiectile se dezlănţui în jurul său, dar nu se ascunse.
— Ce l-a apucat? întrebă mirat Chiorul.
— Tocmai a ratat o recomandare pentru şcoala de ofiţeri!
— Atac! răcni deodată Heiden.
Dinspre liniile ruseşti se ridicase, într-adevăr, un nou val de atac, pe tăcute, cum procedau în ultima vreme, dar cu un freamăt care-ţi încrâncena inima. Situaţia se schimbase însă. Trupele noastre, regrupate în sfârşit, îl întâmpinară cu un foc atât de concentrat, încât primele rânduri picară instantaneu. Din toate văgăunile s-au ridicat urlând mii de soldaţi din Waffen SS, panzergrenadieri, tanchişti fără blindate şi rămăşiţe din toate armele.
Ne-am repezit la tancuri. Zeci de maşini, care păreau distruse, au pornit în viteză, scuipând foc ucigător. Atacul rusesc se rupse în mod surprinzător de repede, şi goneam pe urmele lor. Moşul îl pondera pe Portta, care alerga ca de obicei în frunte. Chiorul se sfătui prin radio cu toţi comandanţii, aşa că am încetinit ritmul, rămânând în acoperire. Nu era prima dată când un plutonier oarecare, scund şi crăcănat, cu pipă de lut ciobită, salva un regiment, fie doar şi pentru câteva clipe. Blestemata de artilerie sovietică, care ne tocase neîntrerupt pe toată durata ofensivei, intră din nou în acţiune, răsturnând piatră de piatră. Şocul tornadei de oţel se resimţea în interiorul tancului care vibra din toate încheieturile, gata parcă să cadă dezmembrat. Eşalonul din avangardă se dezintegra o dată cu peisajul, lovit pe fiecare centimetru, apoi se deplasa în profunzime, măturând regimentele proaspăt angajate. Sute de soldaţi au pierit în câteva secunde, fără să tragă un glonţ. Tancurile calcinate au fost aruncate din nou în aer, morţii rupţi din nou în bucăţi, pâlniile de obuze transformate în alte pâlnii, iar puţinii care au avut şansa de a supravieţui fie agonizau cu plămânii zdrenţe, fie alergau năuci, asemenea unor automate stricate. Un nor imens de praf şi pietre sufoca atmosfera de coşmar. Nu se zărea nimic mai departe de douăzeci de metri, iar linia noastră de atac, scăpată neatinsă, încremenise instantaneu. Prin amestecul galben axfisiant, sfâşiat de coloanele negre ale incendiilor, veneau în viteză noile grupări de tancuri SS.
înainte pe direcţia de atac! răsună ordinul.
— Care dracu' o fi direcţia? bombăni Portta. Moşule, ar cam trebui s-o iei în faţă cu steguleţele!
— V-aţi tâmpit! răcni Mărunţelul, care stătea cu ochii aţintiţi în plafonul turelei. Nu mişcaţi un metru. Am o presimţire rea...
— Ce se aude? şopti Wolle, care nu putea zări nimic în periscopul său.

— Plouă cu ţărână, zise Portta. Ca-n Sodoma şi Gomora. Ce asculţi, Heiden?
— O babilonie de ordine.
SS-iştii atacau cu efective proaspete. Din cer picau vuind sute de rachete Katiuşa şi obuze grele cu huruit înspăimântător.
— Doamne, murmură Portta, cine-o zis că ruşii sunt terminaţi a fost un cretin!
Nou-veniţii erau masacraţi în ritm alert. Comandanţii urlau din toţi plămânii, cerând tir de baraj pentru stoparea atacului furibund la care eram supuşi. Un furnicar de ruşi însoţiţi de blindate uşoare se revărsă din nou. Am tras la întâmplare în masa aceea, am atins două BT-uri, dar infanteria ataca fără să-i pese. Ai noştri s-au predat înspăimântaţi, dar nu era loc de îndurare. Cuprinşi de panică, ieşirăm din tancuri şi, susţinuţi de tirurile mitralierelor, încercarăm să cârpim situaţia. Prin şanţuri zăceau paralizaţi puştani care, într-o secundă, îmbătrâniseră cu mai mulţi ani. Aveau privirile absente şi bâiguiau fără noimă. Zbierând ca fiarele, am atacat hoarda kaki. Mărunţelul terminase muniţia şi întoarse marele Browning cu patul, doborând tot ce-i apărea în cale. Rafalele continue mi-au blocat închizătorul, aşa că am aruncat PPS-ul şi am înhăţat Nagan-ul, ochind sub centură. Ruşii erau pretutindeni. Portta râdea sadic în timp ce înfigea pumnalul în ochii unui locotenent de douăzeci de ani. Mercenarul, calm, îşi aprinse o nouă ţigară, sub privirile uluite ale ofiţerului de paraşutişti, căruia tocmai îi tăiase burta. Am aruncat grenade. Copiii-bărbaţi au prins curaj şi s-au regrupat în atac. Cu un efort teribil, am reuşit să desprindem inamicul de plutoanele blindate. înmuiaţi în sânge, am revenit la posturi.
Mi-am pierdut Nagan-ul şi PPS-ul, iar genunchii îmi dârdâiau de zor. Bătrânul a rămas fără bandaj şi rana din frunte îi sângera abundent. Artileria trăgea continuu, iar blindatele se răspândeau ca ploşniţele aruncate de pe cearşaf.
— înainte, nenorociţilor! răsună din nou ordinul, de parcă ni s-ar fi adresat direct. Cu foc de acoperire, înainte!
— Ei bine, la toţi dracii, urlă Moşul, cu toată viteza în mormânt! Trage, Swen, foc!
îşi legă fruntea cu şalul de mătase. Am ridicat tragerea pe tragere balistică. Portta ambala, smucind Tigrul de sub mormanul de sfărâmături. Tancurile noastre alergară, învârtejind praful sub şenile. Se trăgea orbeşte. Mercenarul dispăru într-o pâlnie de obuz, dar, minune, nu dură mult şi iată-l ţâşnind ca o rachetă peste marginea gropii. Brusc, norul s-a limpezit. Blindatele au apărut în lumina limpede, unul după altul, trăgând fuioare lungi de praf şi gaze.

— Doboară-i, Swen, doboară-i! urla Portta, bezmetic, ducând maşina cu toată viteza spre bateriile anticar.
Ştiam ce avea să urmeze. Servanţii ruşi nu fugeau în ruptul capului şi, în câteva secunde, urma să ne duelăm ţeava la ţeava. Tunarii, suprinşi, nu au acţionat însă, cum era de aşteptat. Blindajul frontal a rezistat ciocănelii, iar noi am trecut vijelios peste poziţia lor. S-au repliat fără panică, luând în tărbacă tancurile următoare. O flacără prelungă încercă să ne prăjească, dar Wolle mătură pionierii cu mitraliera. S-au înecat în propriul lichid incendiar. Totul vuia şi trosnea în faţa mea.
— Atenţie la nouă! strigă Moşul.
Am manevrat la timp, ca să zăresc o ţeava scurtă, cu o ascunzătoare de flăcări enormă, cum se deplasa în crenelul cazematei. Am tras direct o grenadă incendiară. De sub movila ţuguiată ţâşniră umbre în flăcări. Portta călca sălbatic în şenile tot ce mişca. Artileria trăgea din nou fără să ţină seama de propriile-i trupe. Poziţia era pierdută, ce mai conta! Bravii soldaţi se repeziră urlând cu grenade în braţe şi se topiră în flăcările aruncătoarelor. Zicklein ieşi pe tanc şi aprinse locul, chicotind ca de o glumă bună. Duhoarea cărnii arse pătrundea prin filtre. Wolle borî peste mitraliera încinsă, amplificând mirosul. Alb la faţă, deschise trapa fără ca Portta să poată interveni.
— Asasin dement! îi aruncă el lui Zicklein, care tocmai terminase lichidul şi arunca sinistra armă.
Părăsi dintr-un salt tancul şi se pierdu râzând în decor.
— S-a ţicnit! zise uluit Wolle. Aţi mai văzut aşa ceva? Trânti chepengul, sincer mirat, şi se apucă să şteargă
mitraliera cu maieul. Mărunţelul izbucni în hohote de râs.
— Am văzut odată o companie întreagă fugind în izmene direct într-un câmp minat. Băieţii s-au dereglat la scufiţă în urma unui atac de aviaţie, încât au hotărât să sfârşească cât mai repede cu viaţa!
Mărunţelul avea dreptate. Nu o dată oamenii aruncau armele chiar în timpul atacului, şi se vârau în tirul inamic, nemaiîndurând spaima animalică.
— Ia te uită, amicul Otto ne face semne! zise Moşul.
Am privit prin luneta mea. Era într-adevăr huiduma SS-istă, care arăta disperat în direcţia unui tufiş. L-am binecuvântat cu un brizant, şi o mogâldeaţă uriaşă se rostogoli peste marginea adăpostului, aidoma unui uriaş coş stors, urmată de explozia luminoasă a muniţiei. Un şarpe de foc se propagă instantaneu, urmând linia sinuoasă a tranşeelor de legătură, azvârlind încă trei ciudăţenii în aer. Otto ţopăia fericit şi făcu un semn în arc de cerc cu mâna. Abia atunci m-am dumirit că distrusesem o baterie de mortiere grele, negre şi hidoase, în stare să arunce încărcături de o tonă.

Din tancul său, Mercenarul îi făcu semn SS-istului să se urce în locul lui Zicklein, care dispăruse definitiv. Katiuşele se aprinseră între timp pe alt amplasament şi ne loveau acum cu furie. Ai noştri răspunseră cu un atac furibund de Nebelwerfer şi rachete Wasserfall ca într-un crescendo furioso de operă. împinşi de presiunea regimentelor
SS, am continuat înaintarea, şi în locul firavei poziţii pe care tocmai o exterminasem, găsirăm una bine fortificată, care ne luă în primire cu tunurile de câmp.
Portta execută o piruetă asemenea tuturor veteranilor din regiment, menită să ne aducă în linia a doua de atac, şi, cum din blindatele noastre nu mai erau decât tăria unei companii, SS-iştii ne depăşiră în viteză. Cineva ar fi putut spune că acea voltă era un gest de laşitate, dar cine să-l creadă? Nu te puteai juca cu tunurile grele! Singura şansă era să aştepţi ajutorul aviaţiei sau al propriei artilerii, ori să începi un balet mortal sub acoperirea fumigenelor. Avioanele însă nu apăreau, iar artileria, greu lovită, nu se regrupa, aşa că alergam de colo-colo ca nişte gândaci pe tipsie, în ideea că vom deregla tirul rusesc. Ventilatoarele vuiau turate, dar în tanc era o căldură înăbuşitoare. Amurgul scapără roşiatic, iluminat de torţele blindatelor lovite.
Portta executa manevre bezmetice, dirijat de Moşul. O salvă ne-a încadrat atât de aproape, încât am resimţit un şoc teribil, îmi venea să vomit, căci spaima fizică îmi răsucea stomacul ca un sfredel. Nu puteam face nimic decât să privesc prin lunetă, năcălit de sudoare, încercările Moşului de a ne apropia de bateria inamicului. Tancul de lângă noi explodă. Zbang! Zbang! Bucăţi din el ne loveau cu violenţă. Wolle urla dement, dar nu-l mai băga nimeni în seamă. Moşul se hotărî, în fine, şi lansă grenadele fumigene. înjur era un tămbălău îngrozitor, şi cum vizibilitatea era aproape zero, lovirăm pieziş un Mark T IV pe care-l aruncarăm cât colo. Cohortele de nori albi şi negri se destrămau şi se amestecau fără încetare şi, deodată, am observat că tirul artileriei ne depăşea.
— Căscaţi ochii, am zis, acu', intră în raza noastră.
Moşul nu a mai suportat şi a deschis chepengul, dar, în loc de aer curat, înăuntru a năvălit un fum înecăcios cu miros de cordită. Sfredelind cu binoclul terenul, îmi striga gâtuit un reper de tragere. Am rotit turela la ora 13 şi am tras orbeşte. în vizor îmi apăru o floare roşie-violetă. Moşul râse prosteşte. Am tras din nou pe aceleaşi coordonate şi am zărit de data asta o explozie clară. Am corectat cu douăzeci de grade înălţimea, în timp ce Heiden bombarda prin radio cu releveuri pe cine voia să audă. Am tras continuu până am zărit clar în lunetă unul dintre acele tancuri cu ţeava

zveltă şi lungă, fără ascunzătoare de flăcări. Linia bateriei ardea cu vâlvătăi.
— Frânează, am strigat înfrigurat!
Şi Portta a executat, intrigat totuşi. Am ochit ca la carte şi am expediat o lovitură de maestru care făcu surcele amplasamentul piesei ruseşti. Spaima mi-a dispărut ca prin farmec. Eram acum un automat ucigaş care distrugea, secondat de Mărunţelul ce încărca cu viteză. Am asortat proiectilele explozive cu incendiare şi antipersonal, măturând drăceşte linia bateriei care aşteptase sigură pe ea să ne facă zob. Tunul meu de 88 scuipa cutremurând blindatul. Moşul mă opri cu o bătaie pe umăr, deoarece infanteria noastră era deja peste ei. Un ordin de ultimă secundă ne avertiză să rămânem în apărare până la sosirea trenului regimentar. Era şi timpul. Epuizaţi, ne-am rostogolit din maşini cu plămânii şi timpanele sfâşiate de gaze şi zgomote îngrozitoare. Tancul nostru era ciobit şi zgâriat ca o solniţă uriaşă, iar o mulţime de plăci lipseau din lanţul şenilei. Portta, inepuizabil ca întotdeauna, îl examina exclamând mirat, dar nimeni nu-l mai băga în seamă. întunericul ne învăluia, fals protector, dar nu pentru multă vreme. Ordine răcnite, zgomote de maşini, scrâşnetele cutiilor de viteze... M-am trezit sau, mai bine zis, mi-am revenit din amorţeală dureros dezarticulat până la cea din urmă fibră. Un foc mocnit şi fără fum ardea, mai mult jăratec, pe fundul unui butoi stâlciat. Două umbre sporovăiau lângă el, în timp ce pe capac trona un ibric uriaş de cafea. Râsul baritonal al Mărunţelului răzbătea în geamătul camioanelor care alimentau blindatele cu muniţie şi combustibil. Se spune că în condiţii de tensiune maximă se nasc revelaţii sublime. Eu n-am avut până acum decât revelaţia obişnuitului morbid... Căci ce poate fi mai sublim decât vederea relaxantă a doi camarazi care fierb o cafea în mijlocul câmpului morţii?
Acum mi-e frică de moarte, înainte mă temeam numai de caznă. El m-a învăţat să mă tem de moarte, căci altfel te împaci cu ea. „ Eşti liber şi poţifi nemuritor ", mi-a spus, şi a mai adăugat: „Ai putere să o primeşti". „Poţi alege între resemnare sau teamă. " „ Eu n-am vrut să mor, multe nopţi a urlat furtuna până m-a înnebunit. Mi-a luat puterea de a înţelege, dar nu şi voinţa, şi n-am vrut să mor. Vreau să Jiu cale şi trebuie să mor când voi dori eu. "
„Quetzalcoatl - Drumul"

GONG FINAL

înaintarea noastră spre Prohorovka slăbise după o străpungere în interiorul raionului de treizeci-treizeci şi cinci de kilometri. Corpurile operative au

fost regrupate şi împrospătate cu ultimele rezerve şi eşalonate pentru atac. Ziua de 12 iulie se arăta înfiorătoare prin pâcla galbenă şi duhoarea de acum obişnuită care plana deasupra frontului. Impasibili la vacarmul înconjurător, Mărunţelul şi Portta jucau zaruri între şenilele tancului, doi la doi contra Mercenarului şi SS-istului Otto. Eu am rămas pe scăunelul meu metalic, încercând să dorm sprijinit de mitralieră, dar corpul nu mă asculta: zvâcneam şi dârdâiam necontrolat, cuprins de o stare febrilă. Până şi Wolle se potolise, fumând ţigară de la ţigară. Moşul scruta orizontul din vârful turelei, fără să bage în seamă remarcile scârboase ale lui Portta şi grohăiturile grosolane ale Mărunţelului, împrejurul nostru luau poziţie brigăzile de SS-işti ale Corpului 2. Tineri fanatici închingaţi într-o disciplină de fier, gata să omoare sau să piară cu numele Fuhrer-ului pe buze. Heiden privea curios această „plăcintă cu came", gata să fie servită lui Ivan.

— SS-ul n-o să-şi mai revină niciodată după zgâlţâiala asta, remarcă el, sarcastic.

— Avioane! anunţă Mărunţelul din reflex, asemenea unei staţii radar în alertă continuă. 6-6! urlă el fericit. Odin tea părăsit, măi cimpanzeu SS-ist!

Mâna lui păroasă greblă potul în melonul cenuşiu, dar Portta îi trase una la ţurloaie. .

— Minte de găină, ai uitat că suntem parteneri? Mărunţelul ridică din umeri, rânjind, şi trânti melonul pe cap.

— Poate într-o altă viaţă! zise el, spre uimirea roşcatului, şi se ridică în picioare cât era de mare.

Dintr-un salt intră în tanc, lângă grenadele sale.

— Vă sfătuiesc să băgaţi capul la cutie, acu' începe balamucul! strigă din toţi bojocii şi destupă o sticlă de votcă.

Scotoci în buzunarele nădragilor şi îmi întinse trei pastile albe, acum jegoase, şutite din geanta unui medic SS-ist. Le-am primit recunoscător împreună cu un gât de votcă. Probabil că arătam îngrozitor, căci Mărunţelul dădu din cap, fără glumele lui obişnuite. Tremurul membrelor îmi dispăru şi, relaxat, am chicotit asemenea unui nebun exaltat. Totul în jur se clătina gâlţâit de tremurul bombardamentului care va fi urmat de măciuca artileriei. Linia de atac fremăta. Motoare pornite, clinchet de echipament, cutii de viteze, capace trântite. O unitate de tancuri obuziere de 150 mm, pripăşită în spatele nostru, deschise focul împreună cu bateriile de Nebelwerfer. Vuietul minelor grele, care ţâşneau din cele şase ţevi instantaneu, alterna cu salvele lătrate ale autotunurilor. Moşul privea uluit jetul de oţel care izbucnea de la nici trei sute de metri în spatele nostru. Mărunţelul încarcă

obişnuita grenadă S de asalt fără să mai aştepte. Un zid de praf înainta prin stepă, amestecat cu norii otrăviţi de gaze, aruncaţi din sutele de motoare.

— Bunul Dumnezeu şi Maica Sfântă să ne apere! înălţă Moşul rugăciunea şi trânti chepengul. Uşor, înainte! îi ordonă el lui Portta.

Drogurile Mărunţelului puseseră stăpânire pe mine. O stare euforică mă stăpânea şi, curios, vedeam extraordinar de clar prin luneta mea. Tancul aluneca uşor ca prin vată. îmi venea să râd ca prostul, de parcă mergeam la plimbare. Afară se apropia infernul. Tinerii infanterişti ciuleau urechile şi căutau miraţi către picioare, unde se resimţea efectul de „plapumă scuturată" al pământului. Erau dezorientaţi, nu credeau că e posibil aşa ceva. Privirile s-au mutat apoi către cer, de unde a început să cearnă o ploaie ciudată. Dacă ar fi ştiut ce urmează, s-ar fi vârât şi în gaură de şarpe, pentru că vehiculele puse în mişcare nu mai puteau oferi adăpost. „Stropii" au început să ardă uniformele, iar în secunda următoare un potop urlător de schije porni să curgă asupra soldaţilor îngroziţi. Pericolul cel mai mare venea însă ascuns în norul de gaze. încet-încet, privirile lor au început să distingă nişte puncte negre, oscilante, care curând s-au transformat într-un val compact ce avansau, scuipând foc. Sute de blindate ruseşti, reunite în ceea ce părea o contraofensivă hotărâtă, de data asta, soseau în întâmpinarea noastră. Nimeni nu i-a învăţat cum să-şi strunească nervii în asemenea cazuri. Totul depindea de baftă. Totul lua dimensiunea unui carusel nebun.

— Cu toată viteza! anunţă Moşul şi scutură pipa de carâmb. Norişorul de cenuşă îl făcu să strănute pe Mărunţel, care
aştepta cu grenada în braţe. Portta îşi bău ultima gură de cafea. Aprinse o ţigară „Griffa" şi scuipă pe cadrane, reînnoind conturul crucilor norocoase desenate pe ele.

— Ei, copii, ţineţi-vă bine, începe distracţia!

Schimbă rapid şi apăsă acceleraţia la fund. Tigrul vibra lansat cu forţă. Wolle strânse mânerele mitralierei. Heiden era numai urechi, ascultând legăturile. Apăru o umbră şi îmi^ acoperi vizorul. Am reglat vizorul, la cinci sute de metri înaintea mea am zărit un KV-l uriaş, cu burta mânjită de noroi. Nu ne viza pe noi, căci turela sa era uşor întoarsă spre dreapta. Instinctiv, am coborât uşor tunul şi am adus în cătare baza turelei. Am tras şi KV-ul se aprinse instantaneu, continuându-şi drumul. Am trecut pe lângă el în viteză.

— Unul la ora 15! strigă Moşul. Iute, că ne arde!

Am aliniat rapid şi i-am spulberat şenila. Monstrul pică brusc într-o rână şi scurmă ţărâna. Un altul îl lovi puternic, declanşând o jerbă de scântei. Am tras, şi proiectilul ochit la gura ţevii ricoşa pe turelă, asurzindu-mă cu şocul

lui, ca apoi să ne depăşească într-o ploaie de ţăndări şi bolovani smulşi de şenile. Abia mi-am revenit din uluire, că ne-am trezit atacaţi de alte trei. Portta le-a evitat cu măiestrie, iar eu am expediat o grenadă celui din mijloc care explodă pur şi simplu. Efectul proiectilelor grele de la o^asemenea distanţă era fantastic. Parcă trăgeai în dovleci copţi cu o armă de vânătoare. Am trecut şi de aceştia şi am nimerit într-un gol prin care alergau, cuprinşi de panică, infanterişti. Wolle îi mătura cu mitraliera. Aruncătorul de flăcări, acţionat de Moşul, a aprins un pluton întreg. Explozii strălucitoare au înflorit ca o grădină de trandafiri portocalii. Erau zecile de mine antitanc purtate de vânătorii sovietici. Portta avu o revlaţie şi răsuci tancul pe o şenilă. Mercenarul ne ţinea spatele, căci, în mod normal, blindatelor grele trebuiau să le urmeze T-34-urile. Imaginea care mi se înfăţişa îmi scoase şi drogul din vene. O viermuiala de blindate se bătea ţeava la ţeava într-o panoramă apocaliptică. Un parşiv KV ne luase urma şi ne-ar fi terminat cu siguranţă, dacă n-ar fi acţionat îngerul lui Portta. Am apăsat pedala, aducând în colimator monstrul negru, vârstat cu benzi cenuşii şi verzi. Mirele s-au unit rapid, trecând peste găvanul tunului uriaş, pe baza gâtului şi botul îngust. Stop! Oblonul pilotului cu cele două vizete se contura clar. Am apăsat detanta, şi KV-ul a încremenit, apoi spatele cutiei blindate explodă, proiectând în aer motorul şi obloanele. La dreapta, fumega Tigrul adjutantului Grasz, care răzbătuse cu noi prin zidul ambulant. S-a oprit. Tambuchiul turelei s-a deschis, dar un potop de proiectile se abătu asupra lui şi îl făcu să ţopăie ca un balon de rugbi.
Locotenentul Lowe, abia ieşit din ambulatoriu, încasă un proiectil de 120 în laterală, care scutură tancul în asemenea hal, încât pierdu ambele şenile. Portta făcea tandem cu tancul Mercenarului. într-o înţelegere perfectă, a apărut Sevilla. Ne-am aranjat în linie de trăgători pentru a ţine piept unei formaţii de autotunuri grele, noi-nouţe. Fâşiile de fum negre ca smoala ne protejau. Nori învolburaţi măturau suprafaţa terenului. Unul dintre autotunuri a observat totuşi ceva. Capacele s-au deschis şi trei tipi au apărut, chiorându-se în direcţia noastră. Au zărit foarte clar căştile de piele şi chipiurile tinere. Am tras cu mitraliera în acelaşi timp cu Wolle. Proiectilele noastre îi aruncară pe cei trei cu obloane cu tot. Am apăsat trăgaciul cu furie, măturând cu sfichiul mitralierei grele cutia acoperită cu prelată de camuflaj a unui SU-76 de alături. Servanţii săreau ca boabele de mărgele, iar gloanţele mele care, ricoşaseră în interior, au lovit muniţia. SU-ul se desfăcu precum o lalea înflorită.
Autotunurile trăgeau orbeşte. Proiectilele cădeau în spatele nostru, explodând cu teribile erupţii de foc şi fum alb. Am lovit fără întârziere, căci era de ajuns un singur obuz de 152 ca să fii pulverizat. Autotunurile ardeau.

Moşul m-a admonestat crunt pentru tirul de mitralieră. Am pornit pe direcţia de atac. Un învălmăşag indescriptibil de vehicule distruse sau în mişcare. Tancuri şi autotunuri calcinate împănau văioagele. Altele ardeau, aruncând o spuză albă ca zăpada. Văzduhul era zebrat de avioane care atacau cu înverşunare. Dâre de trasoare urcau şerpuitor, îngemănate cu norişorii antiaerienei şi jerbe de rachete colorate ce semnalizau ceva. Mercenarul rămase în pană. Motorul încins luase foc. Toţi fugeau prin trapa de sub burtă. Grenadele încadrară imediat maşina imobilă, rupând-o bucăţi. Ruşii erau hotărâţi să distrugă orice purta cruce neagră. Am debuşat într-o pădure de mesteceni, urmaţi de infanteria care ţopăia şi urla înnebunită de mirosul sângelui. Liziera părea că scuipă foc. O pădure dementă înţesată de tancuri şi artilerie. Un cârd de Heinkel-111 pică în zbor, aruncând torpile de cinci sute de kilograme. Pădurea se zvârcolea cuprinsă de flăcări. Am atacat în iureş. SS-iştii cădeau măcinaţi, dar nu se opreau. Deodată, zbang! Un bubuit de tunet îmi sparse timpanele. Am primit în frunte un pumn şi am fost aruncat de pe scaun cu forţă. Mărunţelul mă repuse în post şi-mi turnă pe ochi votcă. Faţa mă ardea, dar vederea îmi reveni. Wolle îmi dădu câteva din pastilele lui de benzedrină, care îl ţineau în viaţă în semn de sacrificiu suprem. Un curent de aer rece îmi biciui faţa şi am constatat că scutul era străpuns deasupra culatei tunului de un orificiu perfect circular. Ce oare reuşise o asemenea gaură de burghiu? Probabil un proiectil de antiaeriană cu wolfram.
Călcam în şenile crângul fragil împănat de ruşi. Oase zdrobite, tunuri zdrobite amestecate cu lemnul mestecenilor albi se transformară într-o pastă oribilă, mestecată de şenile. Capul mă durea îngrozitor şi pierdusem cu totul noţiunea realităţii. Câteva minute m-am lăsat dirijat orbeşte de Moşul, care străjuia atent în cupola sa. Când mi-am revenit, eram din nou în teren deschis. Cât vedeai cu ochii, numai tancuri ruseşti care atacau dezlănţuit. Era o minune că încă nu fusesem distruşi. Am deschis focul asupra învălmăşelii kaki, în timp ce Portta se învârtea şi vira tot timpul prin mijlocul încăierării. Moşul se dădea de ceasul morţii. Ce putea face? Să ceară ajutor în balamucul acela era cu neputinţă. Aveai impresia că toţi te atacă pe tine într-un flux continuu. O şarpantă de explozii mătură două plutoane de Tiger. Erau sigur rachete Katiuşa, al căror zgomot nu se mai auzea în acel infern. Uimit, am privit tancurile vârâte unul într-altul de şocul proiectilelor. Nu scăpase picior de tanchist. Prin aer pluteau sfărâmături incandescente. Infanteria rusă ataca pretutindeni, de-a lungul miriştilor desţelenite. SS-iştii piereau cu duiumul în cazanul drăcesc al Kursk-ului. Atacul lor se clatină, în fine, sub focul regimentelor de T-34 conduse cu şiretenie de comandanţii lor. Portta gară tancul pe un

amplasament părăsit, printre sfărâmături de tunuri şi mormane de tuburi arse. Ceva mai încolo, făcea pe „mortul" un autotun Ferdinand, rămas fără muniţie. Noi mai aveam doar două proiectile. Moşul pregătea o legătură de mine cu grenade pentru a distruge Tigrul în caz de nevoie. Avalanşa de tancuri care se revărsa în jurul nostru ne lăsă cu gura căscată. Un maior din SS fără chipiu, cu părul ars şi privirea răvăşită, ateriza lângă noi.

— Suntem pierduţi, zise el cu voce răguşită, regimentul meu e distrus complet. Un sfert din oameni s-a predat în mod ruşinos!

— în condiţiile astea, totul e posibil, îl asigură Moşul. Ce aveţi de gând?

— O să-mi regrupez oamenii în spatele vostru, şopti el. Ordinul e să ne oprim în apărare, dar eu cred că cel mai bine e să ne retragem dincolo de pădure.

— Iată un SS-ist rezonabil, zise Portta, trezit brusc din contemplaţie. Oare câte blindate credeţi că sforăie pe-aici?

— După informaţiile mele, cinci-şase sute de tancuri, şi ruşii încă mai aruncă în luptă formaţii proaspete. Curând or să ne zdrobească cu totul! Noi alcătuiam rezerva de apărare când ne-au ordonat să atacăm...

— Din câte văd, o să trebuiască să ocolim viroaga şi crângul! anunţă Moşul care tocmai inspectase cu binoclul cioturile fumegânde din zare. Locul acela colcăie de ruşi!

Maiorul făcu un semn apatic. Heiden apăru în cadrul trapei, agitat

— Suntem izbăviţi! 27 Blindate are ordin să se desprindă din luptă. Ne vom regrupa în punctul Riulki.

— Lovitură de teatru! rânji Portta. Naziştii tăi au impresia că ne-au trimis la o plimbărică de cercetaşi, iar acum ne cheamă să le povestim aventurile nevinovate din pădure!

— Poţi să te hlizeşti cât vrei, se zborşi Heiden. Ordinul e clar, aşa că mişcă-ţi fundul de aici şi s-o roim!

— Doar dacă mă împingi tu, rezervoarele-s aproape goale, iar Ivan abia aşteaptă să ne-o tragă pe la spate!

Asudând din greu, am transferat benzina autotunului, ajutaţi de rămăşiţele SS-iştilor oploşiţi pe lângă noi. Mercenarul ne regăsi. Apăruse păşind calm printre cadavrele proaspete care înnegreau locul. Mărunţelul s-a încăierat subit cu un grup de ruşi aciuiaţi în spatele unui fuzelaj de bombardier. Răgete siniste se auzeau în rusă, semn că avantajul era de partea lui. în câteva minute apăru şi Mărunţelul, intempestiv, fluturând un porthart de piele şi o sticlă de coniac.

— Am. gâtuit un grangur tare! Tocmai se cinstea pentru victoria de azi, şi mai e şi o grămadă de benzină acolo! Tot eu să vă rezolv, nătărăilor...

Aruncă harta Moşului şi împărţi coniac la toată lumea.
Am băut nepăsători. Lupta continua cu trupele noastre rămase izolate în mici enclave. Se vor preda curând, fără a putea primi vreun ajutor. Tornada de foc care zdrobise într-o jumătate de zi floarea armatelor germane scăzuse în intensitate. Ruşii stăpâneau raionul Prohorovka fără ca noi să putem atinge localitatea. Chiorul avusese dreptate că nu vom zări râul Seim niciodată. Folosind harta capturată de Mărunţel, am pornit spre zona de regrupare, ultimele rămăşiţe ale regimentului. Peste nici două zile, ruşii aveau să atace pe tot frontul şi să dea peste cap apărarea noastră, punând capac ofensivei de vară a lui Adolf. Noi eram însă deja la Kiev, pregătiţi pentru o nouă misiune secretă, aşa cum şedea bmc-worrenegaţi

CARTli POŞTALA
BUN VENIT ÎN CLUBUL I1K CARTE AL EDITURII Z ŞI EDITURII BOGDANA!
Trimiteţi această carte poştala, netimbrată, după ce marcaţi cu X acele cărţi pe care le dorili. Taxele poştale GRATUITE!
Nume Prenume

CUPRINS

X

Str..
Localitate..
Bl.
..Se.
,Nr..

.Et Ap.

Judeţ(Sector) Cod
Destinatar
Clubul de carie al EDITURII Z şi al H)l I URII BOGDANA
Bucureşti, sector I, Şos. N Tilulescu nr.163. BI.20, ap.82 TelTFax: 222.45.24/ 223.42.61/ 223.42.46

CONCURS PENTRU COPII - La 1 ianuarie 2003
MARELE PREMIU - un computer cu monitor Cinci PREMII III - cinci walkman-uri
Două PREMII I - două biciclete Zece PREMII IV - zece calculatoare de buzunar
Trei PREMII II - trei perechi de patine cu rotile Douăzeci PREMII V- douăzeci de cadouri -surpriză

Participă toate cărţile poştale primite până la I ianuarie 2003, care au cel puţin o carte comandată prin marcarea căsuţei corespunzătoare cu X.

Câştigătorii vor apărea în ziarul România Liberă de vineri, 10 ianuarie 2003

CĂRŢILE COPILĂRIEI - Cls. I-VIII - BIBLIOGRAFIE ŞCOLARĂ COMPLETĂ

□QCarţilc copilăriei -clasa la 27000 lei

□ QCarţilc copilăriei - clasa a ll-a 27000 Ici

□ QCărţile copilăriei - clasa a [ll-a 25000 lei

□QCărţile copilăriei - clasa 1 V-a. 27000 lei

□ GlMihai Emincscu - Poezii ' Proza * Publicistica 22000 lei

□ ClJack London - Martin Eden * Coli ulb " Chemarea străbunilor 25000 lei

□ GJloncITeodoreanu - La Medeleni * Povestiri • B.Şt-Delavrancea - Povestiri 24000lei

Glîllon Creangă- Amintiri din copilărie •Poveştişipovestiri 25000 lei

□ Qlon LucaCataglale - Momente şi schiţe * Teatru 25000lei

□ £3 ***Poveşti si basme româneşti 25000 lei

□ C3j ules Verne - Ciipitan la cincisprezece ani * 20 (XXI de te vite sub mari *

Cinci săptămâni in balon * Ocolul pământului în HO de zile 25000 Ici

nfâR.K'tpVmţ-Cărsile junglei *lf (Ducă)* Domniu sa, preacinstitul elefant . 22000 lei

□ □Paul Feval - Cocoţatul"Zevaco - Cavalerul Hardaillan «Cmnin-Sabiadreptâ/ti 19900 lei

OdCele nuii frumoase basme din literatura universală - fraţii Grimm. Charles Perrault.

Hans Christian Andersen, Otcar Wclde, W.Hauff .22000 lei

Q1ăX***Murile leitende, basme ţi poveşti ale lumii 18900 lei

□ClMark Twain - Prinţ si cerşetor * Tom Smvver' Huckleberry Fina 250001ci

□QAl.Dumas- Cei trei muşchetari * După douăzeci de ani. - 24000 lei

□QAl.Dumas - Contele de Monte Cristo * Laleaua Neagră 24000 Ici

□ QFrank Baum - Vrăjitorul din Oz *J.M. Barrie - Peler Pan * L.Carol - .Alice in [ara minunilor. 24000 lei

UQljegende - Opctvestc a neamului românesc - v - 22000 lei

□Qtfcumr româneşti - P.lspirescu. V.AIecsandri. I.Slavici. A.Odobescu 22000 lei

OQFabule - De la Esoppână In zilele noastre 19900 lei

□QBfluw şipiiveşti nemuritoare - H.C Andersen, Fraţii Grimm, C.Perraull ,22000 lei
ElUlIstoria românilor - Tesle pentru examenul de capacitate 59900 lei
DON. Tache - Pentru fete şt băie[t numai dacă sunt islep 7000 lei
Om7"t'.vrr grilă limba română NicolaeChiru 30000 lei
atUDilicultaii ale verbului englez-Ion Vlfidoiu * 40000 lei
OQfl'Wirt pentru copii 45000 lei
□ fflGnimatică practicii - E. logu. C. Rîureanu 29000 lei